DE TEKSTEN VAN DE
INTERNATIONALE KOMMUNISTISCHE PARTIJ

nr. 2

Van de krisis van de burgerlijke maatschappij naar de kommunistische wereldrevolutie

MANIFEST VAN DE INTERNATIONALE
KOMMUNISTISCHE PARTIJ - 1981

uitgeverij editions programme communiste

UITGAVEN VAN DE UITGEVERIJ "EDITIONS PROGRAMME COMMUNISTE"

nederlands

1. Partij en klasse . . . . . f 3,- / 45 fb
2. Van de krisis van de burgerlijke maatschappij naar de kommunistische wereldrevolutie . . f 3,- / 45 fb

engels

1. The fundamentals of revolutionary communism f 2,- / 30 fb
2. Party and class . . . . . f 2,50/ 35 fb

duits

1. Die Frage der revolutionären Partei . . . f 2,- / 30 fb
2. Revolution und Konterrevolution in Russland f 3,- / 45 fb
3. Der Kampf gegen den alten und den heutigen Revisionismus . . . . . f 3,- / 45 fb
4. Die Grundlagen des revolutionären Kommunismus . . . . . f 4,- / 60 fb
5. Was heisst es den Marxismus zu verteidigen? f 5,- / 75 fb
6. Gewalt und Diktatur im Klassenkampf . . . f 4,- / 60 fb

arabisch

1. Karakteristieke stellingen van de partij . f 2,50/ 35 fb
2. Partij en klasse . . . . . f 4,- / 60 fb
3. Verdediging van het revolutionaire marxisme f 2,50/ 35 fb
4. Het marxisme en het vraagstuk van de politieke vrijheden . . . . . f 1,50/ 25 fb

spaans

1. Los fundamentos del f 4,- / 60 fb
   comunismo revolucionario . . . . . f 4,- / 60 fb
2. Fuerza violencia dictadura en la lucha de clase . . . . . f 2,- / 30 fb
3. Partido y clase . . . . . f 4,- / 60 fb

portugees

1. Teses caracteristicas do partido: bases de adesao . . . . . f 1,50/ 25 fb
2. Licoes das contra-revolucoes . . . . . f 1,50/ 25 fb
3. Os fundamentos do comunismo revolucionario f 2,50/ 35 fb

italiaans

1. Storia della sinistra comunista 1912-1919 f 15,- /225 fb
2. Storia della sinistra comunista 1919-1920 f 20,- /300 fb
3. Struttura economica e sociale della Russia d'oggi . . . . . f 22,50/335 fb
4. Tracciato d'impostazione. I fondamenti del comunismo rivoluzionario . . . . . f 3,50/ 50 fb

f 3,-/45 fb

DE TEKSTEN VAN DE INTERNATIONALE KOMMUNISTISCHE PARTIJ

nr. 2

Van de krisis van de burgerlijke maatschappij naar de kommunistische wereldrevolutie

MANIFEST VAN DE INTERNATIONALE KOMMUNISTISCHE PARTIJ - 1981

uitgeverij editions programme communiste

KORTE INHOUD

INLEIDING

EERSTE DEEL: Terugkeer naar het revolutionaire kommunisme van Marx en Lenin.

I Het kapitalisme roept de kommunistische revolutie op.

II De arbeidersklasse bezit in haar verleden de wapens om te overwinnen.

TWEEDE DEEL: De doelen, de wegen en de middelen van de kommunistische wereldrevolutie.

I De positie van de partij tegenover de grote politieke tendenzen van het imperialisme.

II De taken van de kommunistische wereldrevolutie.

III Internationale oriëntaties van de partij-aktie.

BESLUIT

INHOUD

Dit Manifest wordt tegelijkertijd in de volgende talen uitgegeven: arabisch, duits, engels, frans, grieks, italiaans, nederlands, perzisch, portugees, spaans, turks en zweeds.

Uitgeverij: "éditions programme communiste"
20 rue Jean-Bouton
75012 Paris (Frankrijk)

Postadres voor Nederland en België:
J.A. Postbus 199
1060 Brussel 6 (België)

inleiding

Een bladzijde is omgeslagen in de geschiedenis van de XXe eeuw. Sinds de tweede wereldoorlog heeft het niet aan voorwendsels ontbroken om de arbeidersklasse op te roepen om van haar revolutionaire doelen af te zien.

In de landen van het ontwikkelde Westen evenals in Japan, zouden de verworvenheden van de demokratie en de hervormingen in toenemende mate de ellende en de onderdrukking opheffen.

In de landen van het Oosten zou men dat resultaat moeten verwachten van de uitbreiding van het "reeële socialisme".

In de landen van Azië, van Afrika en zelfs van Latijns-Amerika, is het de nationale emancipatie ten opzichte van het imperialisme die automatisch deze weldaden met zich mee zou brengen.

Vandaag de dag verschijnen de regimes van al deze landen steeds meer als wat zij in werkelijkheid zijn. De imperialistische demokratieën van het Westen: de ware erfgenamen van het fascisme. De "socialismes" van het Oosten: authentiek-burgerlijke staten die, zij ook, waken voor de kapitalistische produktiewijze: echte tweelingbroers van de westelijke staten. De jonge nationale staten van de Derde Wereld: nationale burgerlijke diktaturen die in geforceerd marstempo het voorbeeld van hun oudere broers volgen.

En sinds de welvaart tot stilstand is gekomen, en sinds de krisissen opgevolgd worden door weer nieuwe krisissen, wordt er onder de verschillende nationale vlaggen tegenover de proletariërs een en dezelfde taal gebruikt: "bezuinigingen", "offers" voor de "nationale ekonomie"!

Volgens de bekentenis zelf van de houders van het wereldimperialisme, waarvan het centrum zich in Wallstreet

bevindt, is de wereld in een nieuwe periode van toenemende instabiliteit en van ontketening van alle sociale tegenstellingen binnen gegaan.

Opnieuw wordt achter de lokale militaire konflikten de groeiende bedreiging duidelijk van een nieuwe imperialistische oorlog; een oorlog waarin de proletariërs weer een eens een keer opgeroepen zouden worden om elkaar te doden terwille van hun respektievelijke bourgeoisieën.

Zal het kapitalisme op het einde van de nieuwe historische periode die is aangebroken en die ook tientallen jaren kan duren, erin slagen onbeschadigd te voorschijn te komen uit de oorlogen en de revoluties die het zal moeten doormaken, om opnieuw op de wereld die dan in puin ligt zijn ijzeren stempel te zetten voor een nieuwe periode van expansie en van nog versterkte slavernij?

Of zal de arbeidersklasse, eindelijk weer overeind na meer dan 50 jaar van imperialistische en stalinistische kontrarevolutie, vervolgens weer hersteld van de lethargie die door de reformistische en demokratische vergiften werd onderhouden, en voortaan versterkt door de jonge en enthousiaste hoeveelheden proletariërs van de landen met een jong kapitalisme; zal de arbeidersklasse eindelijk in staat zijn dat kapitalisme een dodelijke slag toe te brengen en dan de kommunistische omvorming van de maatschappij te beginnen?

De historische omstandigheden noodzaken de echte kommunisten om nog een keer voor de hele wereld hun opvattingen uiteen te zetten, hun doelen en hun principes, die zo lange tijd ontaard waren, om de lessen te presenteren die zij getrokken hebben uit de tragische loop van de geschiedenis, en om het program te bevestigen dat de revolutionaire uitweg aangeeft uit de kapitalistische hel.

Eerste Deel

TERUGKEER NAAR HET REVOLUTIONAIRE KOMMUNISME VAN MARX EN LENIN

I Het kapitalisme roept de kommunistische revolutie op

Toen het zijn nieuwe imperialistische wereldorde instelde op de ruïnes van Europa en van het Verre Oosten op het eind van de tweede wereldslachting, moest de bourgeoisie samen met haar knechten, de leiders van de valse arbeiderspartijen: sociaaldemokraten en "nationale kommunisten", verklaren dat het kapitalisme kon worden hervormd, dat zijn maatschappelijke tegenstrijdigheden bedwongen konden worden. De bourgeoisie beloofde eenvoudigweg de kommunistische revolutie te bestrijden door deze overbodig te maken...

1. Het imperialisme bereidt opnieuw de oorlog voor.

De kapitalistische anarchie en de krisissen moesten overwonnen worden door de tussenkomst van de staat op het terrein van de ekonomie. Een dergelijk recept, ingefluisterd door de oude sociaaldemokratie die beweerde aldus het kapitalisme te overtreffen, is eveneens door het stalinisme uitgesproken. Door de realiteit van de landen van het Oosten te theoretiseren, is het stalinisme er in feite toe gekomen om vol te houden dat het kommunisme niet langer de afschaffing van det loonstelsel en van de markt veronderstelde, zoals Marx en Lenin het voortdurend hadden bevestigd, maar, dat het kommunisme daarmee verenigbaar was. Het zou om naar het socialisme over te gaan voldoende zijn, dat de staat de juridische

kontrole over de ondernemingen op zich zou nemen en een min of meer gecentraliseerde planning zou maken. Wel, elke dag zijn de leiders van het russische of chinese socialisme duidelijk gedwongen te erkennen, dat het fundamentele mechanisme van hun maatschappij als twee druppels water lijkt op het mechanisme van het kapitalisme, mèt zijn anarchie,zijn klassentegenstellingen en al de gevolgen die daaruit voortvloeien.

Volgens de ideologen van het Oosten en het Westen zouden de geschillen tussen de staten vanzelf moeten verdwijnen in de uitbreiding van de handel, in de ekonomische en politieke samenwerking onder het hoge toezicht van een grote hoeveelheid internationale organismen, waarvoor de Verenigde Naties als sluitsteen dient. Nog sterker, de goede verstandhouding tussen de supermogendheden zou de beste waarborg zijn voor de vrede en de universele onwapening. Welnu, wat is daarvan terecht gekomen?

De interventie van de staat in het ekonomische leven heeft de laatste vijftig jaar ontzaglijke vooruitgang geboekt, soms zelfs tot de verstaatsing toe. Van de ekonomische programmatie en de nationalisatie van de bedrijven is uitvoerig gebruik gemaakt. De begrotingsuitgaven zijn toegenomen, de centrale vaststelling van de prijzen en de kontrole op het krediet en op de buitenlandse handel zijn algemeen geworden. Deze centralisatiemethoden zijn niet alleen het erfdeel van de landen van het "reeële socialisme" of van de landen met een jong kapitalisme, die zo hun achterstand op de wereldmarkt proberen te kompenseren. Die methoden zijn ook alledaags geworden in de landen die het ekonomisch liberalisme ten toon spreiden als een heilig principe.

En ondanks dit alles werpt de inflatie voortdurend de ekonomische en sociale evenwichten die zorgvuldig tot stand gebracht waren ondersteboven. De werkloosheid bereikt duizelingwekkende hoogten. De zwakste landen zijn ten prooi aan een schuld die regelrecht naar het bankroet leidt en die een ondraaglijke druk op de werkende klassen met zich mee brengt. De vrees voor de dag van morgen bereikt zelfs de imperialistische landen, waar de naoorlogse welvaart en het wereldhandelsmonopolie aan de arbeidersklasse een uitstel hadden gegeven. Groeiende instabiliteit, toenemende onzekerheid, veralgemeniseerde anarchie: ziehier hoe, krachtiger dan ooit, de wetten van het kapitalisme, die men beweerde te muilkorven zich doorzetten!

In de internationale betrekkingen is de ontspanning gekomen na de koude oorlog; de landen van het Oostblok hebben zich uiteindelijk opengesteld voor de westelijke handelswaar en kapitalen. Hierdoor werd tegelijkertijd de

stalinistische mythe vernietigd van de twee markten die geacht werden te gehoorzamen aan verschillende ekonomische wetten. Maar dit verschijnsel bracht de vrede bepaald niet, en ging gepaard met gigantische stappen vooruit in de bewapeningswedloop.

De opeenhoping van de voorraden kernwapens is tegenwoordig voldoende om in één klap een groot deel van de planeet op te blazen. De uitbreiding van het militarisme naar alle landen, zelfs de kleinste en de armste, evenals de ontwikkeling van interkontinentale raketten die voortaan elk land binnen het bereik brengen van zijn meest afgelegen mogelijke vijand, hebben de hele wereld veranderd in één enkel potentieel slagveld.

De fameuze ontspanning was slechts gefundeerd op een cynisch "afschrikkingsevenwicht". En noch de VN, noch de ontelbare konferenties over de vrede en de ontwapening hebben kunnen verhinderen dat elk konflikt tussen imperialistische rovers om de kontrole van deze grondstof of van die strategische positie, of het verbreken van het politiek evenwicht door die verandering van regiem, opnieuw in zich de kiemen van een toekomstig algemeen imperialistisch konflikt dragen, in Indochina of in Zaire, aan de chinees-russische grens, in Afghanistan of diep in de arabisch-perzische golf, in de Indische Oceaan of in Centraal Europa.

2. De burgerlijke hervormingen kunnen niet verhinderen dat de ellende toeneemt

Heeft het kapitalisme op zijn minst, zoals het er zich op beroemde, de sociale ongelijkheden en de ellende verminderd?

De perfektionering van de machines en van de produktietechnieken, de automatisering en de rationalisatie van het werk, hebben sinds de oorlog ontwikkelingen zonder weerga gekend. Maar wat heeft dat opgeleverd voor de loonafhankelijke arbeiders, zelfs in de landen met een oud kapitalisme, waar garantiesystemen zijn ontwikkeld om de meest revolterende en meest ondermijnende effekten van de arbeidsomstandigheden ten dele te verminderen?

Deze vooruitgang heeft als algemeen resultaat gehad: een toegenomen opdeling van de taken; een nog meer onhoudbare monotonie van de arbeid; een versnelling van het tempo en een ongekende intensivering van de vermoeidheid; het algemeen worden van nachtarbeid en werktijden die volkomen onderworpen zijn aan de schommelingen van de produktie voor de markt; een nog sterker verergerd despotisme in de fabriek, de werkplaats of de kantoren; een toename van de schadelijkheid van de industriële arbeid en van het stadsleven, evenals een nog grotere frekwentie en nog grotere

ernst van de katastrofes, die veroorzaakt worden door de kapitalistische anarchie en door de wedren op de winst.

Zij hebben vaker geleid tot de produktie van heel een skala van kunstmatige en antisociale behoeften, dan tot de bevrediging van de elementaire behoeften van de grote massa's. Net zoals dat heeft geleid tot een toename van parasitaire lagen, gebonden aan die resultaten van die vooruitgang, op die manier het sociale weefsel van de burgerlijke maatschappij nog meer in verrotting brengend.

Parallel daaraan groeit het percentage van de arbeiders die uit de produktie geëlimineerd zijn in de onophoudelijke wedren. De marginalisatie en de verkrotting bereiken in de periferie van het kapitalisme ontzettende proporties. Waar de verbeten konkurrentie in bepaalde landen leidt tot werkweken van 50 en 60 uur, en waar tientallen miljoenen kinderen door diezelfde konkurrentie onder het juk van dat kapitalisme gedreven worden. Ze zullen, van India tot Marokko of tot Brazilië, sterven, voordat zij volwassen zijn geworden; en dàt, om hun ouders die van hun werk verjaagd zijn, te kunnen voeden!

Het onderwijs is algemeen geworden, de informatie- en kommunikatiemiddelen gigantisch; maar het zijn evenzovele middelen van afstomping van de uitgebuite massa's: de enige kultuur die de bourgeoisie hen geeft, is de ideologie van de slaven van het kapitaal!

In de Derde Wereld hebben deze laatste tientallen jaren een stormachtige kapitalistische ontwikkeling gekend. Welnu, de immense kloof die bestaat tussen de rijke en de arme landen wordt steeds dieper. Daardoor worden, volgens de Wereldbank zelf, 800 miljoen mensen, ofwel een vijfde deel van de mensheid, in een ongeneeslijk voedselgebrek gestort; en dat terwijl het buitengewoon produktieve Amerika zijn graanoppervlak vermindert om de prijzen te doen stijgen! De natuurrampen krijgen van alles de schuld, maar het is het kapitalisme dat, in de Sahel zoals elders, de hongersnood in het leven roept en zich ermee voedt!

Het is waar dat in de loop van de dertig jaar na de oorlog van razende kapitalistische akkumulatie, zowel in de imperialistische landen van het Westen en van Japan, als in de landen van het Oostblok, een belangrijke verbetering van het levensniveau mogelijk is geworden voor grote delen van de arbeidersklasse. Mechanismes zoals de sociale zekerheid en het ziekenfonds, de prijskompensatie en de garantie van werkgelegenheid, hebben zich vermenigvuldigd; tenminste voor bepaalde arbeiderskategorieën, die daardoor van de "verzorgingsstaat" afhankelijk gemaakt worden. Dit verschijnsel, dat begunstigd wordt door de uitbuiting van de wereldmarkt en door het voordeel van de rentes die het imperialisme oplevert, heeft zich zelfs uiteindelijk uitgebreid tot kleine lagen proletariërs in de landen met een jong kapitalisme, met name dankzij het olie-manna op de markt in een bijzonder gunstige positie.

Maar wat stellen deze voordelen voor in vergelijking met de opeenhoping van de rijkdommen die tezelfder tijd in de handen van de kapitalisten zijn gevallen? Deze rijkdommen brengen niet alleen de onverdraaglijke luxe, de aanstootgevende arrogantie en de onbetamelijk-vorstelijke levenswijze van de heersende klassen met zich mee. Die rijkdommen zijn omgezet in nieuwe uitbuitingsmiddelen, dat wil zeggen in kapitaal, en verbruikt in nieuwe onderdrukkingsmiddelen: zij dienen in feite om legers burokraten te onderhouden, die belast zijn met de kontrole van het werk van de proletariërs; om legers politieagenten en huurlingen te kopen, die belast zijn met de bewaking van deze profijtelijke voorrechten, om drommen parasieten van allerlei soort te korrumperen. En dit alles drukt nu heel wat zwaarder op de schouders van de arbeidersklasse dan vroeger!

Bovendien, die voordelen waarop men zich gisteren nog zo beroemde, worden die nu niet juist tegenwoordig voorgesteld als evenzovele belemmeringen die de loop van de industrie hinderen, als zij al niet schijnheilig worden aangeklaagd als de oorzaak van de ekonomische moeilijkheden? Om de konkurrentiekracht van de nationale ekonomie te redden, zetten de kapitalisten en hun "arbeiders-luitenants": de valse socialisten en de valse kommunisten, zich tegenwoordig in, om de arbeidersklasse de kruimels te laten ophoesten die gedurende dertig jaar toegekend waren! De nieuwe hervormingen zijn gemaakt om de oude te vervangen. De "verzorgingsstaat" wordt aan de verwoesting prijsgegeven. Blijft over: de politiestaat!

3. De anarchie van de markt kan niet beheerst worden

En waarom toch deze barbaarse en onmenselijke wetten, die de uitgebuite klassen verbrijzelen onder het gewicht van hun eigen arbeid en waarvan de desastreuze effekten net zo zeker zijn als de aarde om de zon draait?

Omdat het kapitaal van nature onafscheidelijk is van de loonarbeid. Het kan niet zonder de loonarbeid bestaan: het kapitaal is de noodzakelijke wederhelft daarvan. Het eigent zich in de vorm van meerwaarde het wezen van de arbeid toe, die uitgevoerd wordt door een grote menigte arbeiders. Deze laatste, de proletariërs, zijn gedwongen aan de bezitters van het kapitaal, die de produktiemiddelen koncentreren, hun arbeidskracht te verkopen om te leven; dit omdat zij verstoken zijn van alles, en geen spaarreserve hebben. De proletariërs verkrijgen in deze ruil slechts een loon

dat het equivalent is van een klein deel van hun gerealiseerde arbeid. En dan nog: uitsluitend in de mate waarin hun arbeid voor het kapitaal nuttig is!

Welnu, het kapitaal kan niet bestaan zonder een veelheid van kapitalen die verschijnen in de vorm van ondernemingen die elkaars konkurrenten zijn; of zij nu privé-ondernemingen zijn, of staatsondernemingen, of dat zij zelfs tot socialistische ondernemingen omgedoopt zijn.

Elke onderneming moet winst maken om te kunnen overleven. Deze winst is des te belangrijker naarmate de onderneming op de markt konkurrerender is, wat de onderneming dwingt om steeds méér te investeren dan de naburige onderneming. Alleen, alle ondernemingen doen hetzelfde. Daaruit volgt dat het aandeel van de nieuw-geschapen arbeid -de enige bron van waarde, die toegevoegd wordt aan de vroegere arbeid en die in de vorm van machines en grondstoffen naar voren komt- dat dat aandeel uiteindelijk minder wordt, en dat bijgevolg het niveau van de algemene winst van de ekonomie de neiging heeft om te dalen. Daarop is de reaktie van de ondernemingen: hun arbeiders nog meer uit te buiten, en zich zó een nog groter deel van de geproduceerde rijkdom toe te eigenen.

Het naar meerwaarde hongerende kapitaal kan zijn funktioneren slechts handhaven door de prijs te betalen van een oorlog die elke dag door zijn hordes burokraten, politie, politici en knechten van allerlei soort gevoerd wordt, tegen de arbeidersklasse, en tegen haar pogingen haar eigen lot en haar bestaans- en strijdmiddelen te verbeteren. De kloof tussen uitgebuitenen en uitbuiters kan dus alleen maar voortdurend dieper worden.

Is dat voldoende voor het kapitaal om uit de moeilijkheden te raken? Nee, want het resultaat van deze koortsachtige investeringsaktiviteit is, dat de maatschappij op een gegeven moment teveel waren in voorraad heeft. Niet teveel in absolute zin, omdat tegelijkertijd de grote massa's de voor het leven essentiële dingen missen, maar teveel voor de opnamekapaciteit van de markt. De maatschappij bezit teveel arbeidskrachten, niet in het algemeen, maar met betrekking tot de behoeften aan ongeschoolde werkkracht van de industrie. En aangezien het kapitaal er niet in slaagt zich te verwerkelijken, wordt het zelf ook overbodig, en blijft de winst, ondanks alle inspanningen, dalen!

Wat is nu de oplossing? Dat het geinvesteerde kapitaal en de arbeidskracht voldoende in waarde verminderd, en bijgevolg het winstniveau voldoende hersteld wordt, opdat de ekonomie zich in een nieuwe cyclus van bezeten akkumulatie werpt, ten koste van een nog sterkere druk op de arbeidersklasse van de hele wereld, en voor de prijs van een nog

grotere ellende voor de uitgebuite massa's van de overheerste landen.

Probeer dan maar eens deze anarchie te beheersen door middel van kontrole door de staat! Je disciplineert misschien in zekere mate de konkurrentie op de binnenlandse markt, al is een burokratische wildgroei daarvoor de prijs. Evenwel, aangezien de nationale ekonomieën voor elkaar konkurrenten blijven, wordt de oorlog van allen tegen allen op een hoger niveau gebracht, op dat van de wereldmarkt. En daar komen de grote internationale privé- of staatsondernemingen met elkaar in botsing: dat zijn konkurrenten met heel wat grotere troeven dan de lokale bedrijven. Zij beschikken over de machines van de staat die ze aan zich onderwerpen. Zij beschikken over oorlogsvloten en over voorraden raketten om hun belangen te laten gelden. De ekonomische konkurrentie wordt dus omgevormd in veralgemeende konkurrentie tussen de staten; dat wil zeggen: in konkurrentie niet alleen op ekonomisch en handelsgebied, maar eveneens op diplomatiek, strategisch en militair gebied.

Zij wordt op alle fronten een strijd om de invloedszones en om de privé-jachtterreinen, die noodzakelijkerwijs een ongelijke ontwikkeling van de ekonomische kapaciteiten en van de macht der staten kennen. Dat is zo voor elk van hen op zich, maar ook voor de een ten opzichte van de ander.

Duitsland en Japan, zondebokken van de laatste imperialistische slachting, zijn gisteren verpletterd, maar daar komen zij opnieuw en bedreigen het trotse Amerika op haar eigen overvolle markten; terwijl de russische zone, overgemilitariseerd om aan de macht van de VS tegenwicht te geven, nog steeds een gebrek aan kapitaal kent, op zijn minst relatief.

Sindsdien kan op het terrein van het kapitalisme alleen een nieuwe oorlog uiteindelijk de algemene herverdeling van de wereld -welke herverdeling onmisbaar is voor een nieuwe hoge vlucht van de produktiekrachten- mogelijk maken.

En wat is het gevolg van dit soort krisisoplossing? Hetzelfde als het MANIFEST in 1848 brandmerkte:"de voorbereiding van nog algemenere en machtigere krisissen; dat komt erop neer dat de middelen om die krisissen te vermijden afnemen."

4. De burgerlijke rechten zijn een mystifikatie voor de uitgebuite klasse

Het is in de naam van de verdediging van de demokratie tegen het fascisme dat het wereldproletariaat in de tweede

imperialistische slachting is meegetrokken, met de totale steun van de stalinistische Internationale. Tegelijkertijd rechtvaardigde de bourgeoisie in het nazi-Duitsland van haar kant de oorlog door de verdediging van een zogenaamd nationaal socialisme tegen het imperialisme van de "plutokratische demokratieën", en beweerde de japanse bourgeoisie Azië te emanciperen van de blanke imperialismes.

Op het eind van de tweede imperialistische oorlog proklameerde men dat de kontinue verovering van rechten, van nieuwe vrijheden en van de juridische gelijkheid, het mogelijk moesten maken de tegenstellingen tussen de klassen en de staten, tussen het individu en de maatschappij, zonder botsing of geweld op te lossen. Dit onder de hoge bescherming van de VN en haar universele verklaring van de rechten van de mens. Zelfs het russische valse socialisme heeft zich uiteindelijk geschaard achter deze stelling met het beroemde twintigste kongres van de CPSU, met haar pacifistische koexistentie, haar demokratische, parlementaire en nationale wegen naar het socialisme.

Wat de gelijkheid van de rechten in het kapitalistische regiem betekent, is nog eens uitvoerig aangetoond door de anti-imperialistische golf na de tweede wereldoorlog. Deze golf heeft overal een heftige zweepslag gegeven aan de produktiekrachten. Maar, heeft de verovering van de onafhankelijkheid en van de juridische gelijkheid tussen de naties in de VN het feit onderdrukt dat het kapitalisme in zijn nationale grenzen te weinig ruimte geeft?

Integendeel. Nooit is het beslag van de grote imperialismes op de grondstoffen zo totaal geweest, de massa van de imperialistische investeringen zo gigantisch, de internationale schulden zo kolossaal dat heel wat landen zich moeten onderwerpen aan een echte diktatuur van grote banken uit enkele staten en van het Internationaal Monetair Fonds, die aan die landen tot in het kleinste onderdeel hun ekonomische, financiële, sociale en dus politiepolitiek dikteren. Egypte en Peru, Turkije en Senegal hebben al de trieste ervaring daarvan meegemaakt; en er zullen er nog heel wat volgen.

Ongetwijfeld zijn nog nooit de mazen van de diplomatieke en militaire netten die alle landen van de wereld insluiten, zo nauw geweest, en is de fiktie van de gelijkheid der naties nog nooit zo verkracht. Maar hoe zouden de landen die pas een onafhankelijk nationaal bestaan hebben bereikt, aan de bankschroef kunnen ontsnappen, nu zelfs oude en machtige kapitalistische en imperialistische landen als Duitsland, Japan, Engeland en Frankrijk tot het politieke knechtschap veroordeeld zijn?

Wat betekent de juridische gelijkheid tussen de arbeiders: de indische Onaanraakbare, de Zwarte in Amerika, de buitenlandse arbeider in Europa, in de Verenigde Staten of elders, de proletarische vrouw die over de hele wereld de dubbele slavernij ondergaat van de fabriek en van het huishoudelijke werk, en heel wat andere uitgebuitenen: zij doen dagelijks de tragische ervaring daarmee op. Wat zijn inderdaad alle principeverklaringen en grondwettelijke garanties waard bij de realiteit van het kapitalisme, die berust op de konkurrentie tussen de arbeiders, en die in feite -zoai niet juridisch- alle oude bijgeloven, alle verschillen van kaste of ras, nationaliteit of geslacht, van leeftijd of kultuur en kwalifikatie, kultiveert, om de arbeiders tegen elkaar op te zetten?

En vooral: die gelijkheid tussen de uitbuiter en de uitgebuitene; wat een fantastische misleiding! De indiaanse boer in Mexico telt niet erg mee voor de grootgrondbezitter; de zuidafrikaanse mijnwerker nog minder voor de baas van de mijnbouwmaatschappij. Maar ondanks alle rechten en garanties die hem een blok aan het been zijn: wat is het reeële gewicht dat de amerikaanse arbeider ten opzichte van de staat in de schaal legt, zodra hij zich teweer stelt tegen de manager van een van de machtige multinationals? Wat voor gewicht hebben zelfs duizenden van zijn broers tegenover deze baas? De wet die vastgesteld is door de volksvertegenwoordigers geeft hen wel het stakingsrecht; maar, als zij het in hun hoofd halen daar een beetje serieus gebruik van te maken, dat wil zeggen wanneer zij aan de belangen van het kapitaal komen, dan heeft diezelfde wet erin voorzien, zo demokratisch als maar mogelijk is, hele regimenten funktionarissen en rechters, politie-, federale en lokale gendarmetroepen, privémilities en zelfs huurmoordenaars op hen los te laten. Dit ter voltooing van de sabotage van hele troepen burokraten die met één been in de regering zitten, en met het andere in de onderwereld. En dit alles opdat de heilige arbeidsvrijheid gerespekteerd wordt!

De fameuze vrijheden van pers en van vergadering zijn zelfs in de meest liberale demokratieën, een ongekende schijnheiligheid, zelfs wanneer die vrijheden al niet door de wet ingeperkt zijn. Er is nog nooit zoveel kapitaal nodig geweest als tegenwoordig, om een krant te kunnen beginnen. Nooit is het monopolie van de informatiemiddelen, vooral van de radio en de televisie, in zo weinig handen geweest. De koncentratie van het grootgrondbezit en de kontrole van de staat maken het praktisch onmogelijk voor de arbeiders om vergaderruimte te vinden als zij daaraan behoefte hebben, zelfs wannner de wet hen dat

in theorie toestaat.

Het onophoudelijk aanroepen van de rechten van de mens doet niets anders dan overal, zelfs in de meest verfijnde demokratieën, de hoe langer hoe meer systematische toevlucht tot de martelingen van de gevangenen en tot de politieke moorden verhullen. Wat een troost, deze juridisch-filosofische uitroepen, voor hen voor wie het kapitaal geen andere werkelijke vrijheid laat dan om voor het kapitaal te leven en te sterven; en geen ander werkelijk recht dan juist op deze slavernij de lofzang te zingen!

5. De burgerlijke staat moet niet gedemokratiseerd maar verwoest worden

Wat stelt toch het universele stemrecht voor, wanneer de macht van de multinationals zo groot is dat zij de volksvertegenwoordigers en bloc, en partijen in hun geheel kunnen kopen? Wanneer zij er even gemakkelijk in slagen om de ambtenaren en de officieren in het leger aan zich te onderwerpen? Van welk belang zijn de parlementen geworden sinds de koncentratie van het financieringskapitaal als effekt heeft elke beslissingsmacht aan die parlementen te ontnemen? En daaraan niet méér toestaat dan een puur kosmetische funktie? Wat voor zin hebben in deze omstandigheden de verkiezingen, die nu overal voor gehouden worden: voor het parlement, voor de gemeenteraden, en zelfs in de bedrijven? Hun enige zin is toch vette baantjes te geven aan de gekozenen, wier rol het is de belangen van hun kiezers met de voeten te treden en hen te doen geloven, dat ze dankzij dit systeem van verkiezingen invloed kunnen uitoefenen op de loop van het kapitalisme, en uiteindelijk dat kapitalisme zouden kunnen temmen?

Het geweld van de maatschappelijke tegenstellingen, dat losbarst in de perifere kapitalistische landen, roept nu in herinnering hoezeer de heilige mechanismes zelf van de parlementaire demokratie niet bij machte zijn om ook maar aan de kleinste sociale schok weerstand te bieden: het leger neemt in die perifere kapitalistische landen dan meteen het heft in handen, terwijl de liberale, de demokratische en de zogenaamde arbeiderspartijen steeds vaker daaraan hun medewerking verlenen.

In de oudste kapitalistische landen, de imperialistische landen van het Westen, heeft de aktieve kollaboratie van machtige partijen die de verzoening van de klassenbelangen in hun vaandel hebben staan het mogelijk gemaakt, de demokratische regeringsvorm tot zijn uiterste konsekwentie door te voeren. Deze partijen, of zij nu ronduit kleinburgerlijk-demokratisch zijn, of burgerlijke arbeiderspartijen vormen (dat wil zeggen: arbeiderspartijen door hun samenstelling en hun invloedssfeer, en burgerlijk in hun feitelijke politiek), wisselen de periode van loyale oppositie in het parlement af met perioden van deelname aan de regering; terwijl zij zowel in het ene als in het andere geval de sterilisatie van de arbeidersstrijd en de versterking van de machine van de kapitalistische staat nastreven. Zo kwam de onderdrukking van het "romantische" terrorisme, van het type van de Rode Brigades in Italië, eraan herinneren, hoezeer deze partijen de staat hielpen om bij het geringste teken van sociale opstand tegen de demokratische orde, in een handomdraai tot de legale uitzonderingstoestand over te gaan, zelfs al voordat de arbeidersklasse zich op grote schaal in beweging zet.

Deze kontrarevolutionaire vorm, die de demokratie is, die door de bourgeoisie slechts aangeprezen wordt om haar eigen heerschappij te verbergen, dit formalisme zou de arbeidersklasse koste wat kost moeten verdedigen? En daarop zou zij moeten steunen om te strijden tegen de kapitalistische klasse?

Nadat in Spanje het franquisme met sukses is opgevolgd door de demokratie, met de bedoeling de arbeidersstrijd in te dammen; ziet men nu niet hoe de braziliaanse en poolse bourgeoisie op hun beurt aangetrokken worden door vormen van een opening-maken en van pluralisme?

"De moderne regering", zei het MANIFEST van 1848, "is slechts een komitee dat de gemeenschappelijke zaken van de kapitalistische klasse behartigt."

Hoe demokratischer de staat, des te meer laat zij de krachten van de bourgeoisie vrij spel, en des te meer valt de staat in handen van de machtigste burgerlijke machten. Dat wil zeggen: een heel klein handjevol immensgrote financiële groeperingen, die zich er niet alleen toe beperken de arbeidersklasse uit te buiten, maar die elke dag grotere massa's boeren ruineren, ja zelfs tot en met de grote massa der kapitalisten zelf ruineren, hoewel deze voor hun macht op de knieën ligt.

Hoe demokratischer de staat, hoe meer zij zich schijnt te verheffen boven de sociale klassen en de maatschappij in haar geheel; des te meer verplettert de staat de arbeidersklasse in feite onder haar gewicht, en des te meer realiseert de staat in feite de onpersoonlijke diktatuur van het kapitaal!

6. De maatschappij is meer dan rijp voor het kommunisme

Sinds het begin van de 20e eeuw, dat wil zeggen sinds een handjevol multinationals en staten de wereld onder elkaar verdeelt en herverdeelt is het kapitalisme aangekomen bij zijn hoogste stadium, het imperialisme, dat de "wachtkamer van het socialisme" is, zoals Lenin zei.

Al sinds lang is de maatschappij globaal meer dan rijp voor de kommunistische omvorming, zelfs als men rekening houdt met de enorme verschillen in ontwikkeling tussen de verschillende streken op de wereld. Daarom krijgt het konflikt tussen aan de ene kant de produktiekrachten, de geassocieerde arbeid, het kollektieve leven, en hun meest zuivere voortbrengsel: het proletariaat, en aan de andere kant deze verhoudingen zelf, te weten: het kapitaal, de markt en de staten die deze verdedigen, steeds meer het karakter van een helse opeenvolging van krisissen, oorlogen en allerlei kalamiteiten.

Deze katastrofale loop zal pas ophouden met de gewelddadige omwenteling van de gevestigde orde; en dat zal het voor de maatschappij mogelijk maken om de produktiekrachten te ontrukken aan de blinde wetten van het kapitaal en ze in dienst te stellen van de ontwikkeling van de mensheid.

Hoe lang ook de kommunistische omvorming van de gehele maatschappij zal duren, alleen deze kan het mogelijk maken de veralgemeniseerde anarchie te vervangen door de internationale, gecentraliseerde administratie van de produktieve kapaciteiten van de mensheid, van de natuurlijke hulpbronnen en van de rijkdommen van de hele planeet. De maatschappelijke werkverdeling en de maatschappelijke klassen af te schaffen. De ongunstige geografische of klimatologische omstandigheden te kompenseren door de onbaatzuchtige solidariteit. De bestaande verschillen tussen de rijke en arme landen weg te werken, en een einde te maken aan de slavernij van het huishouden en de maatschappelijke minderwaardigheid van de vrouw. De tegenstelling tussen de steden en het platteland te vernietigen. Eindelijk de gevaarlijke gevolgen van de industrie af te wenden en het uitputtingsproces van de bodem en van de mensen, wat noodzakelijkerwijs voortvloeit uit de wetten van het kapitaal, te stoppen.

Utopie! schreeuwen de burgerlijke ideologen. Maar, heeft het kapitalisme niet reeds de oplossingen aangedragen, met de vooruitgang van de moderne landbouwtechniek, om de bevolking van de hele wereld te voeden, gesteld slechts dat men de bestaande produktiemiddelen bevrijdt van het monopolie van de grootgrondbezitters en van de greep van de kapitalistische markt? Bestaan er

niet reeds op wereldschaal voldoende moderne technieken die het mogelijk maken de arbeidstijd aanzienlijk terug te brengen en te voldoen aan de meest dringende behoeften en aan de goederen van levensbelang? Gesteld dat men de helft van de mensheid inschakelt in het produktieproces, waarvan die helft momenteel is uitgesloten door het mechanisme van de loonarbeid, en vooropgesteld dat men de machines onttrekt aan de blinde wetten van het kapitaal?

Is het echt zo vreemd om zich voor te stellen dat men in toenemende mate die wereldmarkt niet meer nodig heeft, door centraal de produktie en de konsumptie van de hele mensheid te beheren? Het is de loop zelf van het kapitalisme die daar onontkoombaar heendrijft. De machtigste multinationals laten reeds honderdduizenden en soms miljoenen mensen samen werken, die binnen die immense ondernemingen de markt helemaal niet nodig hebben om de produkten die zij produceren te laten circuleren.

De internationale arbeidsverdeling is reeds zover voortgedreven dat de handelswaren die alle dagen verkocht worden over de hele planeet, arbeid bevatten die uitgevoerd is door arbeiders van alle werelddelen. Zover ook dat de macht en de snelheid van de moderne kommunikatiemiddelen het mogelijk maken in één klap massa's inlichtingen uit alle hoeken van de wereld in de berekening te betrekken. Onmetelijke ketens van winkels koncentreren een toenemend aandeel van de konsumptiegoederen. Gigantische maatschappijen of openbare instellingen kontroleren het wonen van miljoenen mensen. Een enorm deel van de bevolking voedt zich in kollektieve restaurants, tenminste voor een deel van haar maaltijden. Maar het kapitalisme zet dit vermaatschappelijkingsproces op zijn manier door, door de konkurrentie tussen de multinationals en de staten tot het absurde op te voeren, en door zó voor de grote massa's het leven steeds ondraaglijker te maken.

Het zal oneindig veel gemakkelijker zijn het werk van de duizend grootste ondernemingen van de wereld, die al een groot deel van de geschapen rijkdommen kontroleren, in eenzelfde produktieve eenheid te verenigen, en daaraan steeds meer de rest van de produktie aan toe te voegen, dan het gisteren mogelijk was van de kleine eenheden van individuele produktie over te gaan naar de moderne ondernemingen, die het werk van honderdduizenden en soms meer arbeiders koördineren. Het zal oneindig veel gemakkelijker zijn zo'n 150 nationale staten in één maatschappelijke eenheid te verenigen, dan het voorheen mogelijk was meer dan 350 duitse staten te verenigen in

één nationale eenheidsstaat!

Het grootste deel van de produktieve taken is al eenvoudig genoeg geworden opdat een, overigens nog steeds groeiend, groot deel van de bevolking die taken kan vervullen. Onder al de leden van de maatschappij de moeilijke en ondankbare taken te verdelen waarvoor men nog geen machine heeft, en te beginnen om onder allen de produktieve, administratieve en intellektuele taken te verdelen, is dus binnen handbereik, gesteld dat men een einde maakt aan de wetten van het kapitaal!

Het kapitalisme dat alle materialen voor de kommunistische omvorming van de maatschappij ophoopt, stelt zich er niet mee tevreden deze oplossing noodzakelijk te maken, om de mensheid te ontrukken aan de plagen waarin de gevolgen van het kapitalisme de mensheid storten. Het produceert ook de kracht die de mensheid ervan zal verlossen: het proletariaat.

7. Het proletariaat is de doodgraver van het kapitalisme

De kapitalistische klasse heeft zich door middel van een ongekend kannibalisme gewroken voor de schrik die de Oktoberrevolutie haar had ingeboezemd. Daar waar de parlementaire demokratie en de hulpbronnen van het pluralisme en van de demokratische aflossing van de wacht het elan van het proletariaat niet konden bedwingen, en daar waar de kollaboratie van de reformistische burokraten het protest van het proletariaat niet heeft kunnen doen afdwalen en het niet verenigbaar kunnen maken met de burgerlijke orde, heeft het fascisme zich daarvan verzekerd: dat het proletariaat gedwongen werd met de imperialistische orde in te stemmen. Door de oriëntatie en de organisatie van het proletariaat op internationale schaal te breken, is het stalinisme de politieke agent geweest van deze onderwerping. In Rusland heeft het stalinisme dat direkt afgedwongen door de kommunistische partij en de proletarische staat te verwoesten, heel de oude revolutionaire garde uit te roeien, en door het proletariaat de nederlaag te bezorgen.

In de golf van de opleving van de welvaart na de oorlog heeft de bourgeoisie, met de aktieve samenwerking van het sociaaldemokratische reformisme en van het stalinistische nieuwe reformisme, een lawine van sociale hervormingen gelanceerd, die van te voren betaald waren door de arbeidersklasse met het bloed van tientallen miljoenen van haar leden op de slagvelden of onder de bombardementen, en met ongehoord lijden gedurende de oorlog en de wederopbouw.

Maar, hebben zij de arbeidersklasse werkelijk kunnen integreren; is zij definitief burgerlijk geworden zoals de ideologische machten van de bourgeoisie zeiden? Of heeft de arbeidersklasse soms definitief geen eigen belangen meer die verschillen van de belangen van de overige klassen, door "op te gaan in het volk" zoals de verkochte theoretici van de moskouse NOMENKLATURA ons graag willen doen geloven? Gesteld dat dit absurde waar zou zijn, waarom dan die steeds onmatigere groei van de repressieve instanties, en het ietwat elegantere toenemen van preventieve instanties, van psychologen en andere maatschappelijke werkers, die optreden waar de opportunisten, de pastoors en de ayatollahs hun invloed aan het verliezen zijn?

In feite zijn de wapens waarover de arbeidersklasse theoretisch beschikt nog heel wat machtiger geworden. De rangen van het proletariaat zijn niet alleen heel wat toegenomen. De industriële koncentratie geeft aan het proletariaat steeds grotere middelen, ook al spannen de diverse burgerlijke experts zich in om door alle middelen de revolutionaire effekten daarvan te verminderen. De opvoeding en de discipline die in de industriële werkkampen en in de bourgeoislegers aan de proletariërs worden verstrekt, worden, als de arbeidersklasse ze weet te gebruiken voor haar eigen belangen, voor het kapitalisme steeds bedreigendere wapens.

Terwijl de loop van het kapitaal de konkurrentie tussen de bourgeois steeds scherper maakt en hen ertoe drijft elkaar voortdurend te verscheuren, stort de loop van het kapitaal massa's geruineerde kleinburgers en boeren in het proletariaat. Steeds meer maakt de ontwikkelingsgang van het kapitaal de levens- en werkomstandigheden van de proletariërs één. De barrière tussen mannen en vrouwen vervalt door hen onderling uitwisselbaar te maken in de fabriek. De nationaliteiten worden, door de onophoudelijke verhuizingen van de arbeiders, aan dezelfde lopende band en in dezelfde wijk door elkaar gemengd.

En ook al proberen de bourgeoisie en haar reformistische knechten hardnekkig deze barrières en verdelingen steeds weer op te bouwen: zij kunnen er wel de gevolgen van vertragen van een proces dat de proletariërs onverbiddellijk veroordeelt om voor hun levens- en werkomstandigheden te vechten die door de wetten van het kapitaal konstant bedreigd worden, maar die gevolgen kunnen zij niet definitief tegenwerken. Dat proces zet de proletariërs ertoe aan hun onderlinge konkurrentie te overwinnen, de konkurrentie waarop de macht van

de burgerij berust. Ook al wordt de eenheid die uit deze inspanning geboren wordt door ongunstige omstandigheden, door de bruutheid van de politie of door sabotage van zogenaamde arbeidersstromingen die aan de tegenstander verkocht zijn, tijdelijk verwoest, die eenheid moet onder de zweepslagen van het kapitaal evenwel nog sterker herboren worden.

De formidabele staking van de poolse arbeiders in de zomer van 1980 heeft er zojuist aan herinnerd welke immense kracht schuilt in de spieren van de ingeslapen proletarische reus. En een jaar daarvoor heeft de ineenstorting van het iraanse leger, een van de modernste ter wereld, ons eraan herinnerd dat het de soldaten zijn die de wapens bedienen; dat deze soldaten voor het grootste deel arbeiders zijn, en dat hun hart in hetzelfde ritme kan gaan slaan als dat van hun klassebroeders. Dat heeft aangetoond dat de meest moderne kanonnen oud ijzer zijn als de soldaten weigeren ze te bedienen. Welke macht zal dus het proletariaat hebben als het deze wapens voor zijn eigen rekening gebruikt!

Het gevecht van de arbeidersklasse wordt tegenwoordig versterkt door de talrijke proletarische bataljons die op alle werelddelen die gisteren nog gekoloniseerd waren en waar de kapitalistische ontwikkeling stormachtig is geweest, ontstaan. Deze nieuwe proletariërs treden de strijd binnen met de revolutionaire spontaneïteit die hen wordt ingegeven door hun totaal gebrek aan reserves. Zij worden vaak aangedreven door de recente nationale emancipatiestrijd, en zij laten de mythe van de "nationale socialismes" in rook opgaan, zoals die in Algerije gerealiseerd werd door de harmonieuze kollaboratie van alle klassen. Bovendien drijven de machtige internationale migraties hen tot in de metropolen, waar zij de meest strijdlustige sektoren van de arbeidersklasse vormen, en waar zij het geheel van de arbeidersklasse meeslepen in de strijd.

Wanneer het imperialisme van de arbeidersklasse de garanties zal hebben weggenomen waardoor het imperialisme zelf beschermd wordt tegen de opstandige reakties van die arbeidersklasse, zal het imperialisme opnieuw de proletarische strijd doen losbarsten. Alle theorieën van de verburgerlijking van de arbeidersklasse en van de voortaan door de marginalen uit te voeren revolutie (aangehangen door Marcuse); heel die onzin van de reformistische theorieën over de overwinning van het kapitalisme of van de nieuwe wegen naar het socialisme (geliefd bij de sociaaldemokraten en bij de erfgenamen van stalinisme), zonder nog maar te spreken van het charlatanisme van het "reeele socialisme" in Oost-Europa, zullen verdwijnen in de prullebakken.

"Van alle klassen die zich tegenwoordig opstellen tegenover de bourgeoisie, is alleen het proletariaat een werkelijk revolutionaire klasse", verklaarde reeds het MANIFEST van 1848.

In zijn helse koers heeft het imperialisme niet alleen de wapens opgehoopt die het tegen wil en dank in handen geeft van de proletariërs, en die reformistische pseudo-arbeidersstromingen tot taak hebben om die wapens in te tomen en te verbergen: ondanks al zijn inspanningen is het imperialisme gedwongen ook aan de klasse te laten zien hoe die wapens gebruikt moeten worden en tegen wie ze gericht moeten worden.

De bourgeoisie heeft haar staat omringd met meerdere verdedigingslagen. Toch slagen heel de rookgordijnen van de verkiezingen en van de parlementen, heel de mist van de demokratische aflossing van de wacht en van het pluralistisch stelsel, alle verstrooiingen van de decentralisatie, van het zelfbeheer en van de kontrole van de burger op de instellingen, op alle niveau's, er niet in, de hysterische koncentratie van heel het sociale leven in de handen van dé gecentraliseerde staat en dus de strategische burcht, die belegerd moet worden om de weg van de toekomstige maatschappij te openen, te verbergen.

De bourgeoisie heeft over de proletarische diktatuur in het Rusland van de Oktoberrevolutie stapels leugens uitgestort in naam van de demokratie. Zij zelf is er evenwel alle dagen toe gedwongen om aan te tonen dat elke poging om de machine van de kapitalistische staat te gebruiken voor de proletarische belangen, vergeefs is. Zij toont dus aan dat deze machine geheel en al vernietigd moet worden. Ertoe veroordeeld om hoe langer hoe meer haar openlijk geweld te gebruiken tegen de opstanden die regelmatig uitbreken, levert de bourgeoisie het dagelijkse bewijs, in weerwil van alle liberale praatjes, dat haar macht niet berust op het recht, de moraal en andere flauwigheden, maar op het geweld, op de diktatuur en de terreur die de superioriteit van haar wapens inboezemt. Zij voedt dus het proletariaat op om geen enkele legaliteit en geen enkele grondwettelijke afgod te respekteren.

De bourgeoisie heeft de diktatuur van één enkele partij als de ergste van de misdaden van Oktober gepresenteerd. Maar heel de verdere loop van haar klasseoverheersing heeft deze diktatuur van één partij doen verschijnen als een onvermijdelijke historische tendens. Dankzij deze diktatuur heeft de kontrarevolutie met het

stalinisme in Rusland de overwinning behaald. Alleen dankzij haar is de stabilisatie van Oost-Europa na de verdeling van Jalta mogelijk geweest. Dankzij zo'n één-partij-diktatuur slagen de jonge bourgeoisieën van de Derde Wereld erin om het hoofd te bieden aan de schrille tegenstellingen die hen bedreigen. Het is deze vorm waarheen onweerstaanbaar de gepantserde demokratieën van het Westen, erfgenamen van het fascisme, naderen, en daarbij neigen de verschillende partijen ertoe steeds meer onderling uitwisselbaar te worden en zich steeds slaafser op te stellen tegenover een almachtige uitvoerende macht en een verscherpt presidentialisme. En het proletariaat zou dan wel dat wapen: de ongedeelde leiding van zijn partij, moeten verwerpen?

De bourgeoisie stelt het internationalisme voor als een schrikbeeld. Maar toch moet zij regelmatig haar twisten smoren in de jungle van de nationale begeerten. Om het hoofd te bieden aan de maatschappelijke strijd die haar overheersing op een willekeurige plek van de aardbol bedreigt, aarzelt de bourgeoisie niet om haar eigen pretenties het zwijgen op te leggen en de solidariteit in te roepen van de machtigere imperialistische politieagenten, aan wie zij de kontrole van allerlei internationale organisaties overlaat, en in het bijzonder de kontrole op een echte internationale onderdrukkingsorganisatie. En het proletariaat zelf, dat van nature een internationale klasse is, en dat het steeds meer is door zijn levens-, werk- en strijdomstandigheden, het proletariaat zou dan een nationaal beginsel moeten ondersteunen dat de bourgeoisie elke dag méér met de voeten moet treden?

De arbeidersklasse zal zich niet emanciperen door het ontdekken van nog nooit vertoonde wapens, maar, door die wapens te grijpen die de bourgeoisie zelf aan hem geeft en waarvan de bourgeoisie het gebruik, ondanks zichzelf, aan de arbeidersklasse demonstreert.

Zoals het MANIFEST in 1848 het zei:"de bourgeoisie brengt vóór alles haar eigen doodgravers voort. Haar val en de overwinning van het proletariaat zijn beide even onvermijdelijk."

II De arbeidersklasse bezit in haar verleden de wapens om te overwinnen

1. Het marxisme is de theorie van de klassepartij

Voor de arbeidersklasse is het niet nodig een nieuwe theorie uit te vinden om zich van het juk van het kapitalisme te emanciperen. Het revolutionaire marxisme is haar theorie. Ondanks de voortdurende inspanningen die

ontplooid worden door legers ideologen die haar hielen likken, is de bourgeoisie er niet in geslaagd die theorie te vernietigen, omdat de ontwikkeling van de loop van het imperialisme die theorie in alle punten bevestigt.

"Zonder revolutionaire theorie geen revolutionaire aktie", zei Lenin. Tijdens de ontstaansfase van de arbeidersbeweging die eindigde in 1848, hadden de kommunistische theoretici wel de toekomstige maatschappij voorvoeld, maar zij zagen haar nog als een eenvoudig resultaat van de triomfale loop der ideeën. Van hun kant bleven de arbeiders nog georganiseerd in het ideologische voetspoor van de uiterste vleugels van de bourgeoisie en verwierpen zij de kommunistische ideeën.

Om de tegenstelling te overwinnen die bestond tussen de kommunistische theorie en de politieke strijd, was het nodig dat de materiële voorwaarden van de emancipatie van het proletariaat voldoende gerijpt waren, en dat de tegenstelling tussen de arbeidersklasse en de bourgeoisie tot aan een bepaald punt ontwikkeld was.

De arbeidersklasse heeft zichzelf het instrument gegeven van deze overwinning door de meest geavanceerde theoretische kennis op het gebied van de filosofie, de politiek en de ekonomie te gebruiken. Met de materialistische opvatting van de geschiedenis, ontdekt door Marx en in het MANIFEST van 1848 op synthetische manier uiteengezet, verschijnt het kommunisme voortaan als de konsekwentie van het kapitalisme, en verschijnt de strijdbeweging van het proletariaat als de oorzaak van het aan de macht komen van het kommunisme.

Met het marxisme is het proletariaat erin geslaagd om zichzelf zijn eigen theorie te geven, gemaakt uit één stuk, die zijn program fundeert, zijn beweging in alle fasen van zijn ontwikkeling verheldert en zijn gevechtsbeginselen bevestigt. Vanaf dat moment wordt zijn strijd tegen de bourgeoisie gevoerd als totaal onafhankelijke klassebeweging, als onderscheiden partij: dan begint de geschiedenis van de kommunistische partij.

De kommunistische partij is het onmisbare orgaan van de revolutionaire strijd van het proletariaat. Zij groepeert in haar midden het meest progressieve en meest vastbesloten deel van het proletariaat. Zij verenigt de inspanningen van de werkende massa's en leidt hen van de dagelijkse strijd voor gedeeltelijke belangen voor afwisselende resultaten naar de algemene strijd om de revolutionaire emancipatie van het proletariaat. Zij heeft tot taak de revolutionaire theorie in de massa's te verspreiden, de materiële aktiemiddelen te organiseren en de werkende klassen aan te voeren in de ontwikkeling van de strijd, door de historische kontinuiteit en de inter-

nationale eenheid van de beweging te verzekeren.

De historische omstandigheden hebben de proletarische beweging in Europa geboren doen worden; maar deze beweging omvat voortaan de hele wereld. Die omstandigheden hebben het marxisme in Europa het licht doen zien, maar het marxisme presenteert zich van het begin af aan als internationale theorie van het proletariaat. Die omstandigheden hebben de kommunistische partij in Europa doen ontstaan, maar het doel van haar strijd is vanaf het begin de internationale diktatuur van het proletariaat en de kommunistische omvorming van de maatschappij. Deze is alleen denkbaar op wereldschaal, omdat het kapitalisme slechts in Europa kon ontstaan door het veroveren van alle werelddelen.

De strijdervaring van al de generaties proletariërs van alle nationale afdelingen van het proletariaat, verrijkt het historische en internationale erfdeel van de kommunistische partij, en dat moet dienen om de komende strijd te bevruchten en zo bij te dragen aan de definitieve overwinning op de burgerlijke maatschappij.

2. De Kommunistenbond

De Kommunistenbond waarvoor het beroemde, door Marx en Engels geschreven, MANIFEST VAN DE KOMMUNISTISCHE PARTIJ van februari 1848 het program vormde, was een magnifieke en genereuze anticipatie van de internationale partij.

Men stond toen aan de vooravond van de formidabele revolutionaire omwenteling, door het kapitalisme in Europa veroorzaakt: de burgerlijke klassen betwistten nog de macht aan de feodale monarchieën, maar het proletariaat toonde al aan, met name met de parijse opstand van juni 1848, dat de strijd tussen het proletarisch kommunisme en de burgerlijke demokratie onvermijdelijk was.

De Bond, met name in Duitsland geworteld, nam met enthousiasme deel aan de antifeodale revolutie, in de hoop, met de woorden van Marx, "de revolutie permanent te maken", totdat de arbeidersklasse de macht van de voornaamste landen in haar handen gekoncentreerd zou hebben. Zij trok uit de klassenstrijd tussen 1848 en 1851 deze les: het proletariaat kan niet de staatsmachine als zodanig voor zichzelf gebruiken, en het proletariaat moet op de ruines van die staat haar eigen staat oprichten. Om de revolutionaire en terroristische politieke macht van de viktorieuze arbeidersklasse te schilderen, liet de Bond aan het nageslacht de term:"diktatuur van het proletariaat" na.

De Bond weerstond evenwel niet de geschillen die door

de kontrarevolutie veroorzaakt waren, geschillen die de aanhangers van de revolutionaire voorbereiding, Marx en Engels, stelden tegenover de aanhangers van revolutionaire staatsgrepen, die net zo onmachtig als edelmoedig waren. De Bond werd in 1852 ontbonden.

3. De Internationale Arbeidersassociatie (de Eerste Internationale)

De Internationale Arbeidersassociatie werd en 1864 in Londen uitgeroepen. Haar doel was in één enkele smeltkroes alle klassenorganisaties te verenigen. Het ging erom, in de hitte van de gezamenlijke strijd, theorie en aktie te verenigen. In feite waren deze twee termen nog van elkaar gescheiden door de tegenstelling tussen de socialistische sektes en de politieke beweging waar proletariërs en burgerlijke demokraten mogelijk nog een weg gemeenschappelijk hadden, en waar deze laatsten pretendeerden de eersten te vertegenwoordigen, en daarin meestal slaagden.

De 1e Internationale speelde een uitstekende rol om de strijd van de arbeiders van de verschillende nationaliteiten samen te smelten. Zij schreef in haar Statuten dat "de emancipatie niet een lokaal of nationaal probleem is, maar een maatschappelijk probleem dat alle landen omvat waar het moderne sociale regiem bestaat". En zij ondersteunde aktief door de internationale proletarische solidariteit de diverse bewegingen van de arbeidersklasse, evenals de revolutionaire nationale strijd die aan de gang was, met name voor de emancipatie van Polen en Ierland.

Zij werkte efficiënt om de tegenstelling te overwinnen, die bestond tussen de ekonomische strijd van de arbeiders en de politieke strijd, om die samen te smelten in één algemene revolutionaire strijd tegen het kapitalisme. Hiervoor kunnen de ekonomische organisaties machtige hefbomen worden als zij centra zijn van proletarisch leven.

Evenwel, de samenwerking tussen het engelse tradeunionisme, de anarchistische stroming en het marxisme kon na de Kommune van Parijs van maart 1871 niet blijven voortbestaan, want de Kommune bevestigde in alle punten de posities van het marxisme. De ervaring van de Kommune bevestigde in feite de noodzaak om een tijdelijke proletarische staat op te richten op de puinhopen van de burgerlijke staat. De nederlaag van de Kommune bevestigde dat "het proletariaat in zijn strijd tegen de verenigde macht van de bezittende klassen pas kan handelen als klasse, wanneer het een zelfstandige politieke partij vormt, die zich opstelt tegenover alle andere partijen die samengesteld zijn uit de bezittende klassen", zoals Marx het preciseerde in de Statuten van 1872.

Engels zal het het daaropvolgende jaar bevestigen

toen hij de lessen uit de Kommune trok:"Een revolutie is zonder twijfel het meest autoritaire dat er bestaat: zij is de daad waardoor een deel van de bevolking haar wil aan het andere deel oplegt door middel van geweren, bajonetten en kanonnen, autoritaire middelen als geen andere. En de overwinnende partij moet, als zij niet tevergeefs wil hebben gestreden, deze overheersing handhaven door de terreur die haar wapens de reaktionairen inboezemen." Sindsdien kon de proletarische partij niets anders dan "zich te sluiten" op deze posities. Elke gemeenschappelijke discipline werd in haar midden onmogelijk met het trade-unionisme dat de revolutionaire strijd ontkende; en ook met het anarchisme, dat de behoefte aan de staat en aan de partij loochende. De Arbeidersassociatie hield praktisch op met elke aktiviteit in 1872.

4. De Socialistische Arbeidersinternationale (de Tweede Internationale)

Het leven en de ontwikkeling van proletarische organisaties hield desondanks in verschillende landen niet halt. In 1889 werd in Parijs de socialistische Internationale uitgeroepen om de aktie van de verschillende nationale sekties te koördineren en te verenigen. Haar aktiviteit sleepte nieuwe nationaliteiten mee in de emancipatiebeweging van de arbeidersklasse. Zij speelde een beslissende rol in de organisatie van de arbeidersklasse op het vakbondsgebied, en zij maakte van de internationale manifestatie van de eerste mei, herinnering aan de slachtoffers van de kapitalistische onderdrukking en tegelijk strijd voor de werkdag van 8 uur, een machtig middel tot strijd en tot opvoeding van de arbeidersklasse. Deze brede organisatiebeweging van de klasse diende op haar beurt als goede springplank voor de politieke beweging van de klasse.

Toentertijd had de europese en noordamerikaanse bourgeoisie haar revolutionaire fase voltooid en legde de laatste hand aan het van bovenaf modelleren en het aanpassen van de staat aan haar exklusieve behoeften. In de strijd voor de hervormingen vocht de arbeidersinternationale in de burgerlijke parlementen om de arbeiders te ontrukken aan de invloed van de burgerlijke radikalen, en om van die parlementen een gelegenheid van revolutionaire voorbereiding tegen de kapitalistische staat te maken.

Het is in dezelfde tijd dat de produktiekrachten, reeds te beklemd binnen de grenzen van de nationale staten, de euro-amerikaanse bourgeoisie in de voetsporen van de engelse bourgeoisie begonnen te duwen. In hun kielzog het halffeodale Rusland en het feodale Japan meeslepend, wierpen zij zich op om de wereld te veroveren, waarvan de koloniale verdeling vanaf de eerste jaren van de 20e eeuw werd voltooid. Deze situatie weerspiegelde zich in de proletarische partij

door de aanval van een eerste opportunistische golf die de gedaante aannam van het sociaaldemokratische revisionisme. Voor deze sociaaldemokratische stroming maakten het universele stemrecht, het veroveren van rechten en hervormingen het mogelijk, de staat aan de kontrole van de bourgeoisie te ontrukken en het kapitalisme langs vreedzame weg in socialisme te veranderen. De radikale marxisten leverden toen strijd tegen het revisionisme, verdedigden de rampspoedvoorspellende en revolutionaire visie van het marxisme, en veroordeelden de verkiezingsblokken en de deelname aan de burgerlijke regeringen.

Deze opportunistische golf werd binnen de perken gebracht. Toch had de vooruitgang van het burgerlijk parlementarisme en de maatschappelijke korruptie, die mogelijk gemaakt werd door de kruimels die van de tafel van de imperialistische feestmalen vielen, als gevolg dat de proletarische leiders en de arbeidersburokratieën nog meer bewusteloos gemaakt werden, terwijl juist de politieke en ekonomische organisaties van de arbeidersklasse van Europa en Noord-Amerika zich op spektakulaire manier ontwikkelden. Daardoor verzwakte de strijdbaarheid van deze organisaties en werden zij steeds ongeschikter voor de revolutionaire strijd. Als reaktie op deze reformistische koers ontwikkelden zich antiparlementaire, syndikalistische arbeidersstromingen, die op het opportunisme van het "officiële marxisme" reageerden met een terugval in andere vormen van opportunisme van een anarchistisch type.

De revolutionaire marxistische linkerzijde voerde in verschillende landen een verbeten strijd tegen deze opportunistische tendenzen, die tenslotte niettemin in de Internationale gingen overheersen. Die linkerzijde bestreed de koloniale korruptie, het parlementaire kretinisme en de verlokkingen van de verkiezingen. Zij verdedigde de fundamentele rol van de klassepartij met betrekking tot de andere organisaties die onmisbaar zijn voor de arbeidersstrijd. Onder haar druk werd de Internationale ondanks alles een machtig middel tot internationalistische en antimilitaristische opvoeding van het proletariaat. Met het uitbreken van de imperialistische oorlog in augustus 1914 kapituleerden de opportunistische leiders voor hun respektievelijke bourgeoisieën en vervielen tot het sociaalimperialisme en het sociaalpatriottisme. Toen weerklonk nog in de oren van de proletariërs het revolutionaire van de resolutie van het kongres van Bazel van 1912: die resolutie riep de internationale arbeidersklasse op te antwoorden op de voorbereidingen van de imperialistische oorlog door het voorbereiden van haar eigen revolutie.

De sociaaldemokratische leiders gingen er dus toe over openlijk de verdediging te prediken van het vaderland in de imperialistische oorlog, en zij namen deel aan de militarisering, terwijl zij daarbij het proletariaat geheel desoriën-

teerden en uitleverden aan de handen van de verschillende generale staven. De revolutionaire en internationalistische marxisten, vooral de Bolsjewieken in Rusland, de Spartakisten in Duitsland en de marxistische Linkerzijde in Italië, hielden gedurende de imperialistische oorlog vast aan het beginsel en zetten het gevecht vóór het revolutionaire defaitisme en vóór de proletarische revolutie voort.

5. De Kommunistische Internationale (de Derde Internationale)

Het ongehoorde lijden, veroorzaakt door de imperialistische oorlog, lokte weldra proletarische reakties uit. Deze vonden in het tsaristische Rusland, waar de boeren eveneens in beweging waren tegen de machtige feodale overblijfselen, een opening om zich van de politieke macht meester te maken.

De Oktoberrevolutie heeft de juistheid van het gevecht dat door de revolutionaire marxistische Linkerzijde gevoerd was tegen de reformistische sociaalimperialistische en sociaalpatriottische sociaaldemokratie, volkomen aangetoond. De Oktoberrevolutie heeft de noodzaak van de revolutionaire oplossingen voor de krises van het kapitalisme geheel bekrachtigd, en zij heeft geheel en al het perspektief van het revolutionaire defaitisme gerechtvaardigd, dat wil zeggen: het perspektief van de omvorming van de imperialistische oorlog in revolutionaire burgeroorlog.

En dat is nog niet alles. De overwinning van Oktober heeft experimenteel bewezen wat de Kommune van Parijs alleen nog maar in het negatieve had kunnen bewijzen, namelijk: dat de opstand en de diktatuur de leiding vereisen van de gecentraliseerde politieke klassepartij, zonder die leiding met anderen te delen, en dat het veroveren van de leidende rol van de partij slechts mogelijk is door een lange voorbereiding, die uitgevoerd wordt in gebeurtenissen die extreem rijk zijn, zowel aan een theoretische strijd, als aan een praktische strijd zonder mededogen.

Deze volledige historische bevestiging van de politieke principes van het marxisme in het vuur van de revolutionaire strijd, heeft het historische terrein definitief vrijgemaakt voor de vorming van de proletarische en kommunistische partij op basis van het integrale programma van het revolutionaire marxisme.

De 3e Internationale, de kommunistische Internationale, ontstond op de granieten basis die gevestigd is door de stellingen hierover van het Tweede Kongres, hoewel niet-marxistische, maar bewogen door een oprecht antireformisme en een authentieke haat tegen het sociaalpatriottisme, revolutionaire stromingen, zoals de radenkommunistische groepen van het duitse of nederlandse type, evenals de angelsaksische of romaanse syndikalistische stromingen, in haar samen-

vloeiden.

Het enthousiasme van het proletariaat voor de rode Oktober was zo sterk, dat zelfs centristische frakties, met verklaard-opportunistische leiders, zich spoedig tot de Internationale voelden aangetrokken om botsing met de massa's te kunnen vermijden. Deze frakties probeerden de Internationale van binnenuit te brengen tot hun eigen defaitistische en kollaborerende opvattingen. De centristische meerderheid van de franse KP is een veelbetekenende illistratie van dit verschijnsel.

In tegenstelling tot de 2e Internationale, die in feite een beweging van het blanke proletariaat bleef, probeerde de kommunistische Internationale de arbeiders van het Verre Oosten en van de kolonies op onafhankelijke manier te organiseren, om de strijd van de proletariërs van de ontwikkelde landen en van de massa's van de overheerste landen, die nog voornamelijk uit boeren bestond, te verenigen in één enkele kommunistische wereldstrategie, tegen het imperialisme en voor de "universele republiek van de arbeiders- en boerenraden".

Het Kongres van de Volkeren uit het Verre Oosten te Bakoe in 1920 vormde een hoogtepunt van deze geestdriftige poging.

De bolsjewieken wisten een perfekt marxistische en revolutionaire methode te gebruiken om grote taktische en organisatorische kwesties aan de orde te stellen op het 3e Kongres van Moskou in 1921. Maar ook in het bijzonder op het 2e Kongres over de nationale en koloniale kwestie, over de vakbondskwestie, evenals in de toelatingsvoorwaarden tot de Komintern. Zij waren evenwel niet in staat alle efficiënte taktische oplossingen te geven voor de landen met een oude demokratie, waarmee zij natuurlijk onvoldoende ervaring hadden. En in die landen ontbrak een positieve bijdrage van de westerse kommunistische partijen (behalve de bijdrage van de stroming van de Linkerzijde van de KP van Italië, die maar weinig historisch gewicht had). De bolsjewieken waren geneigd de ervaringen en de methoden die in het halffeodale Rusland terecht gebruikt waren, te generaliseren en ze toe te passen op de landen met een reeds seniel kapitalisme. Dat bleek bijzonder ernstige gevolgen te hebben na het 4e Kongres van de Komintern, toen Rusland zich in een situatie van een volkomen tragisch isolement bevond.

Met het teruglopen van de revolutionaire golf in Europa gebruikten de westerse centristische stromingen deze onvolkomenheden en deze taktische en organisatorische vaagheden, om te proberen de Internationale in hun richting te trekken; en de Internationale werd onderworpen aan toenemende centrifugale krachten. De leiding van de Internationale probeerde aan deze tendenzen weerstand te bieden door steeds gevaarlijkere taktische improvisaties. Een voorbeeld daarvan is het

proletarisch eenheidsfront: ontworpen om de arbeidersklasse vanuit gevechten, die opgeroepen worden door de verdediging van de proletariërs tegen het kapitalistische offensief, te ontrukken aan de invloed van de sociaaldemokraten, werd deze taktiek vanaf 1922 al uitgebreid tot het regeringsniveau, en, wat nog meer zegt, aangeprezen voor het parlementaire terrein (wat niet het terrein van de opstand is).

Dat rechtvaardigde dus geheel de terughoudendheid van de Linkerzijde van de KP van Italië, die weliswaar geheel akkoord ging met het algemene kader van deze taktiek, maar die er toch voor had gezorgd om te vragen, om elke schadelijke interpretatie te vermijden, dat er strikte grenzen aan de toepassing van deze taktiek gesteld zouden worden.

Men schakelde van de ene methode op de andere over, en men verliet methodes die als verkeerd erkend waren weer heel gemakkelijk, zonder eerst voldoende diepgaande kritiek op die methode uitgeoefend te hebben, maar dan verwees men slechts naar de verandering van de situatie. Dat was met name het geval op het 5e Kongres. Dat vond plaats na de katastrofe van oktober 1923 in Duitsland, waar het politieke eenheidsfront met de centristen zelfs tot de "arbeiders"-regering van Saxen-Thuringen geleid had, en waar men het initiatief van elke proletarische strijd en zelfs van de opstand aan de sociaaldemokraten gelaten had. De KP van Duitsland moest die opstand op het laatste moment afzeggen en veroorzaakte zodoende een onherstelbare demoralisatie van de arbeidersklasse. Men introduceerde zodoende het idee dat de principes van de omstandigheden afhangen.

De leiding van de Internationale dacht zich te kunnen overleveren aan maneuvres naar stromingen toe, waarvan men zich reeds had verwijderd; in het begin was dat het geval met de linkse Onafhankelijken in Duitsland, vervolgens in de daarop volgende jaren met de Terzinternationalisten in Italië. Op het moment waarop de teruggang van de revolutionaire golf een strengere selektie en een zuivering van de partij vereiste, geloofde de leiding de invloed van de Internationale te vergroten door de rangen te openen. Zij verlamde aldus de aktie van de betrokken partijen en vervaagde steeds meer de scheidslijnen met de centristen, voordat zij op het 5e Kongres zelfs de status van zogenaamde "sympathiserende partijen" in het leven riep (de Kwomintang zal er zo een worden!), en nog vóórdat die leiding aanstuurde op de flirt met de "boeren"demagogen zoals Raditch in Kroatië of La Follette in de Verenigde Staten.

Deze opeenvolging van steeds twijfelachtigere improvisaties moest wel, volkomen natuurlijk, samengaan met de "ideologische terreur" en de burokratische druk; deze werden uitgeoefend op de recalcitrante of afgedwaalde sektoren, en deze methoden versterkten nog verder de onrustbarende uitingen van een nieuw opportunistisch gevaar.

De dwalingen van de leiding van de kommunistische Internationale verzwakten de proletarische partij aanzienlijk tegenover de kompakte druk van de centristische stromingen van het Westen -die in de grond demokratisch en sociaalchauvinistisch waren-, en tegenover de sociale krachten in Rusland, die probeerden de proletarische staat van de wereldrevolutie af te keren, en die zich tot kampioen maakten van de nationale ontwikkeling van de kapitalistische krachten die in beweging kwamen, en die dus de revolutie wilden beperken tot de burgerlijk-kapitalistische horizon, die de revolutie op het ekonomisch terrein niet had kunnen overschrijden.

Deze krachten vonden een vertegenwoordiger in het stalinisme, en de theorie van het "socialisme in één enkel land" had al de overwinning behaald, toen de formidabele revolutionaire beweging van de arbeiders van Sjanghai en van Kanton en van de chinese boeren van Hunan uitgeleverd werd aan de massamoorden van de Kwomintang in 1926-27, zonder verdediging door de Internationale, en toen de magnifieke staking van de engelse mijnwerkers van 1926 vierkant werd uitgeleverd aan de sabotage van de reformistische leiders van de trade-unions.

Vanaf toen werd de gestaliniseerde Internationale een instrument van de russische kapitalistische staat. En evenals die staat werd de Internationale gebruikt om de diverse nationale en internationale opposities tegen deze kontrarevolutionaire politiek te bestrijden en uit te roeien. Haar rottende resten werden zelf formeel opgeruimd toen in 1943 Stalin de ontbinding van de Internationale ruilde tegen de vliegtuigen van Roosevelt, en dit ten koste van de slachtoffers van de demokratische en patriottische gevechten, waar men de proletariërs bij tientallen miljoenen liet sterven voor de verdediging van de demokratische kapitalismen, dat wil zeggen voor de machtigste, de best toegeruste en de taaiste imperialistische landen.

De nieuwe opportunistische golf die haar triomf in 1926 definitief had behaald en die had geleid tot een duurzame vernietiging van elke proletarische beweging, heeft de ergste eigenschappen van de voorgaande opportunistische golven in zich verenigd.

Het stalinisme heeft steun gevonden in de rampzalige gewoonte van de Internationale, die erin bestond, dat zij elk half jaar nieuwe situaties ontdekte om steeds grotere taktische schommelingen te rechtvaardigen, om de proletarische taktiek voor te stellen als de opeenvolging van bruuske wendingen van de principes zelf, en als het resultaat van een geniaal macchiavellisme van geinspireerde en slaafs geflikflooide leiders, om de taktiek geheel los te maken van de

principes en van het programma.

Het stalinisme heeft steun gevonden in de maneuvres tegen de andere stromingen en in de burokratische druk, en het heeft ruimschoots het openstellen van de partij met de demokratische volksstemming gekombineerd, evenals met de geforceerde katechisatie, de openbare vernederingen, de korruptie, het disciplinaire terrorisme en de fysieke likwidatie om de oude revolutionaire gardes te elimineren en om zijn burgerlijk-kapitalistische politiek op te leggen, terwijl het zich formeel presenteerde als de voortzetter en de erfgenaam van de Internationale van Lenin.

Het rechtvaardigde alle volks- en nationale fronten; dat wil zeggen: het ondergeschikt maken van de proletarische partij aan burgerlijke partijen. Dit niet alleen in de landen waar de bourgeoisie een historisch-progressieve rol speelde -wat al ernstig was-, maar ook nog in de landen waar het kapitalisme sedert tientallen jaren heer en meester was, en waar het fascisme als niets meer of minder dan een variatie van feodale reaktie werd voorgesteld.

Het stalinisme aarzelde niet in de imperialistische oorlog zich neer te vlijen in de openlijke samenwerking met de kapitalistische staten, en het maakte de proletarische beweging van de westerse demokratieën en van de halfkolonies van Latijns-Amerika, nèt zoals de beweging van de koloniale emancipatie die gericht was tegen de franse en engelse imperialismen in Azië en in Afrika, ondergeschikt aan de belangen van het bondgenootschap tussen de demokratische imperialismes en het russische pseudosocialisme tegen de As-imperialismes.

Het viel dus net zo laag als de opportunistische golf van de sociaaldemokratie in 1914 was gevallen, maar, het stalinisme kontinueerde daarbij het gebruik van de revolutionaire frasseologie, de taal van het geweld en van de diktatuur, die nuttig waren voor de kapitalistische omverwerping, die in Rusland en in het Verre Oosten nog een revolutionair karakter had, en palmde aldus het erfdeel van sympathie voor de Oktoberrevolutie in van eén proletariaat dat hoe langer hoe meer gedesoriënteerd was.

6. De strijd tegen de degeneratie van de Internationale en tegen het stalinisme.

De taktische en organisatorische maneuvres van de leiders van de kommunistische Internationale hebben zonder enige twijfel de reakties van het type van het syndikalisme, het radenisme, en meer in het algemeen de anti-partij reakties versterkt, die zich al in de strijdbare lagen van het proletariaat hadden gemanifesteerd tegen het sociaaldemokratische opportunisme en het centrisme. Toch waren er alleen maar twee stromingen, onder alle stromingen die streden tegen de

degeneratie van de Internationale, die zich daarbij op marxistisch terrein bevonden.

De russische Linkse Oppositie, waaronder Trotski, bleef de gevangene van de taktische en organisatorische dwalingen van de Internationale waarin de leiders van de Oppositie verantwoordelijkheid hadden gedeel. Ondanks heldhaftige posities, zoals in de strijd die gevoerd werd tegen het "socialisme in één enkel land" of in de chinese kwestie, wisten zij niet een perfekt-orthodoxe attitude te handhaven, en uiteindelijk maakten zij zelfs ernstige inbreuken op de principes waarop de Internationale gegrondvest was.

Het gedegenereerde trotskisme, dat zich door middel van een zogenaamde 4e Internationale op deze oppositie beroept, welke Internationale opgericht is zonder voldoende stevige principiële grondslag en die van Trotski slechts de theoretisatie van zijn dwalingen en van zijn maneuvrisme overneemt, is een ongebreideld opportunisme geworden. Het heeft alle programmatische en principiële bases van de Internationale van Lenin en van het marxisme gelikwideerd; en zijn diverse takken aarzelen tussen meeloper zijn en het zich op één lijn stellen met de russische imperialistische staat, de diverse nationale sociaal-imperialistische partijen, of met de diverse kleinburgerlijke demokratische bewegingen die in de mode zijn.

De tweede stroming die op een authentiek marxistisch terrein vocht was de Linkerzijde van de kommunistische partij van Italië. Zij was het helemaal eens met de bolsjewieken op de theoretische, programmatische en principiële bases van de Internationale, en ook over de inkadering van de kwesties van taktiek, organisatie en over de behoefte aan de sterkste internationale centralisatie.

Zij kwam tussenbeide op het 2e Kongres van Moskou om de 21e toelatingsvoorwaarde tot de Internationale te doen aannemen, welke voorwaarde dus de toelatingsbases strenger maakte. Zij polemiseerde met Lenin over de taktiek van het revolutionaire parlementarisme, waarvan zij geen voorstandster was in de landen met een oude demokratie; niet om principiële redenen, maar met het oog op de voorbereiding van het proletariaat en van de partij op de revolutie, en om meteen in Europa een betere selektie van de zich vormende kommunistische partijen mogelijk te maken.

Op het 3e Kongres richtte de kritiek van de Linkerzijde van de KP van Italië zich op de dubbelzinnige formulering van "het veroveren van de meerderheid", een formulering die gegeven werd aan het onmisbare verwerven van een invloed op de massa's. En enkele maanden later richtte haar kritiek zich op de toepassingen van de taktiek van het proletarische eenheidsfront, die gegeven moesten worden; zij stond daarbij geheel achter de beweegredenen van die taktiek, maar die taktiek moest volgens haar beperkt worden tot het kader van de strijd-

organisaties voor de direkte verdediging van de proletarische belangen, en die volgens haar bij de aanval op de kapitalistische staat elk blok van politieke partijen moest uitsluiten.

De positie van de Linkerzijde was niet ingegeven door morele of kinderlijke overwegingen, zoals dat wel het geval was bij de stromingen van het radenistische type welke zich buiten het marxisme bevonden, maar door de zorg om een betere selektie van de krachten van de partij en van een betere voorbereiding van de partij en van de massa's op de revolutie.

Zij meende, net zoals de bolsjewieken, dat in de kapitalistische vestingen van het imperialistische Westen, die al lang gegrondvest waren en reeds door de wol geverfd in de strijd tegen het proletariaat, zowel in de woeste en bloedige onderdrukking als in de demokratische omkoping en door de aanhankelijkheid van de machtige arbeidersburokratieën die naar hun pijpen dansten, dat in die kapitalistische westerse staten de verovering van de macht heel wat meer obstakels op haar weg zou vinden dan in het tsaristische Rusland. Maar, zij trok uit die konstatering de eis van nog veel strengere taktische en organisatorische normen dan zoals die bij de bolsjewieken in gebruik waren. En zij deelde zonder twijfel ook niet het enthousiasme van de bolsjewieken, die optimistischer waren over de mogelijkheid om zich in de hitte van een revolutionaire golf te ontdoen van de centristische stromingen. Trouwens, de bolsjewieken dachten dat die revolutionaire golf machtiger was dan zij tenslotte bleek te zijn in West-Europa.

Tenslotte meende de Linkerzijde dat alleen het vaststellen van een heel skala van taktische mogelijkheden, voor allen geldend en uniek op de internationale schaal, aan de "internationale kommunistische partij" (waartoe de bolsjewieken wilden komen), de bases kon geven van een stabiele, volledige en werkelijke organische centralisatie. In haar ogen was dat de voorwaarde om aan het geheel van de wereldpartij een totale samenhang in de aktie te verzekeren, zonder het demokratische mechanisme te hoeven gebruiken of het opleggen van taktische regels door de, voor de niethomogene sektoren noodzakelijke, dwang en om het werkelijk mogelijk te maken met elke nationale en lokale autonomie in de keus van de taktiek op te houden.

Het verdere verloop zou de bezorgdheid van de kommunistische Linkerzijde op tragische wijze bevestigen. Zij werd verwijderd uit de leiding van de KP van Italië vanaf 1923, en zij bestreed op een manier die overeenkwam met de partijdiscipline en op de basis van de konstituerende principes van de Internationale, de opeenvolgende dwalingen die die Internationale naar de ondergang leidden. In de italiaanse

partij was haar invloed nog groot en daarbinnen kon de Linkerzijde in Lyon nog een keer stellingen voorleggen die een samenvatting waren van haar opvattingen. Haar laatste optreden in de Internationale vond plaats tijdens het 6e Plenum van het uitgebreide Uitvoerende Komitee; daar was haar vertegenwoordiger, Amadeo Bordiga, de enige die zich verzette tegen de nieuwe oriëntaties van de russische partij en staat, en de enige die voor een zaal vol verkochte burokraten de dodelijke koers veroordeelde die de Internationale van Lenin meesleurde.

De Linkerzijde werd uiteengejaagd door het fascisme en door de slagen van het stalinisme, maar zij spande zich in, met name in de emigratie, om een aktiviteit te handhaven die gebaseerd was op de principes en de methoden die de kracht uitmaakten van de Internationale, waarbij zij rekening hield met haar eigen bijdrage aan de strijd tegen de degeneratie van de wereld-kommunistische beweging.

In 1943 werd in Italië een poging gedaan de partij opnieuw op te richten, maar haar bases waren nog te verward om deze genereuze inspanning meteen vrucht te laten dragen. Eind 1951 was er een afscheiding nodig om de konstituerende bases van de partij van de toekomstige revolutionaire golf volledig op te helderen.

7. De Internationale Kommunistische Partij

Als de weldadige revolutionaire herinneringen van na de eerste wereldoorlog de illusie hadden kunnen koesteren dat het na de tweede wereldoorlog net zo zou zijn, maakte de verschrikkelijke werkelijkheid daar snel een einde aan. Niet alleen de partij was vernietigd, maar elke georganiseerde klassebeweging, elk klasseleven. Sterk als gevolg van deze eklatante overwinning en van deze gigantische revanche op de revolutionaire golf van de jaren 1917-1923, had het kapitalisme haar voorlopige oplossing opgelegd: de imperialistische herverdeling van de wereld en de kontrarevolutionaire bezetting van de overwonnen landen met het oog op elk risiko van proletarische explosie. Dit liet een lange periode van onverbiddellijke diktatuur van het kapitaal voorzien.

Alleen een nieuwe mondiale krisis, optredend na een nieuwe kringloop van razende kapitaalsopeenhoping, kon in de werelddiktatuur van de grote imperialistische monsters voldoende scheuren veroorzaken om de proletarische beweging haar elan te laten hernemen, daartoe opgezweept door de levensomstandigheden die door een nieuwe periode van kapitalistische instabiliteit verslechterd waren.

Het was eveneens nodig dat de kontrarevolutionaire mythe van het "russische socialisme" afbrokkelde, voordat de voorhoedes die geneigd waren tot de algemene strijd tegen het kapitaiisme aangedreven werden om de traditie van het echte

volutionaire kommunisme weer te gaan zoeken.

Het is dus in buitengewoon moeilijke omstandigheden, in de afwezigheid van een revolutionaire druk van de massa's zoals die de restauratie van de marxistische theorie door Lenin en vervolgens de heroprichting van de Internationale in 1919-1920 had begeleid, en het is dus met een horizon van een lange periode van proletarische neergang dat de lessen van de kontrarevolutie getrokken moesten worden, en dat de theoretische en programmatische grondslagen van de partij van de toekomstige revolutionaire golf hersteld moesten worden.

De KARAKTERISTIEKE STELLINGEN, die dateren van het eind van 1951, leggen de hoofdlijnen vast van het volledige herstel van het marxisme, hernemen de bases van de doktrine die in de voorafgaande jaren gevestigd waren en eisen de programmatische en principiële stellingen van de Komintern op, de bijdrage van de kommunistische Linkerzijde van Italië aan de Komintern van 1920 tot 1926, evenals de dynamische balans van de vijfentwintig jaren die daarop volgden. Het is met deze bagage dat de partij, die teruggebracht was tot een handjevol militanten, de stevige en homogene oriëntatie kon aannemen waarmee zij sindsdien een regelmatige en kontinue aktiviteit voortzet en het geheel van haar taken opeist, ongeacht het direkte sukses dat zij ervan zou kunnen verwachten.

Men kan stellen dat tot het eind van de jaren zestig het wezenlijke van de aktiviteit geweest is: het geduldige heroprichten van de grote lijnen van de marxistische theorie op alle terreinen, via de persorganen in Italië en in Frankrijk, de historische interpretatie van de gebeurtenissen, met name die van de revolutionaire bewegingen die de overheerste werelddelen door elkaar schudden, de verdediging van het perspektief van de katastrofale loop van het imperialisme en de verdediging van alle theoretische, politieke, taktische en organisatorische wapens die deel uitmaken van het kommunistische erfdeel.

De partij moest niet alleen de schijnheilige pretenties van de opvolgers van Stalin: dat men na 1956 terugkeerde tot het marxisme en dat men de gewelddadige fraseologie van het stalinisme verliet, vernietigen. Zij moest eveneens de antimarxistische reakties op deze ontwikkeling bestrijden, of het nu ging om de beweringen van stromingen die het marxisme probeerden te verrijken door het inspuiten van oude anarchistische, autonomistische en anticentralistische zotheden, of dat het ging om de aanwas van nieuw bloed uit de scholen van het kleinburgerlijke romantisme, gedragen door de revolutionaire anti-imperialistische golf zoals het chegueverisme, en vooral als het ging om het maoistische opportunisme, dat mengsel van vernieuwd stalinisme en klassiek kleinburgerlijk demokratisme. Zij moest eveneens de wapens van het kommunisme verdedigen tegen de buitengewoon gedegenereerde erfgenamen van het trotskisme, en tegen alle variëteiten van het rebellerende spontaneisme die door de eerste tekenen van het buiten adem raken van de expansiecyclus van na de oorlog in de westerse demokratieën zijn opgewekt.

In de jaren zeventig was de situatie zo dat de partij minder episodisch en minder onregelmatig aan de arbeidersstrijd kon deelnemen, en haar internationaal netwerk en haar pers in verschillende landen kon uitbreiden. Deze aktiviteit is gepaard gegaan met de theoretische strijd niet alleen tegen alle hierboven genoemde stromingen, maar ook tegen nieuwe. Bijvoorbeeld het anti-partij spontaneisme, geboren als reaktie op de kapitulatie van het gauchisme van 1968, en het individuele terrorisme dat in Europa beantwoordt aan het uitblijven van het algemene opvlammen van de klassenstrijd door een "opruiende" verergering van het ongeduld van middenlagen en van steeds meer arbeiderslagen. Of ook wel de theoretische strijd tegen de stromingen die de pogingen van onafhankelijke strijd van de proletariërs uit de landen met een nog jong kapitalisme begeleiden, maar die nog delen van het oude demokratische en nationale programma bewaren waarmee de antiimperialistische strijd van na de oorlog is gevoerd.

Tweede Deel

DE DOELEN, DE WEGEN EN DE MIDDELEN VAN DE KOMMUNISTISCHE WERELDREVOLUTIE

I De positie van de partij tegenover de grote politieke tendenzen van het imperialisme

1. De proletarische revolutie en de valse socialismes

De bolsjewieken werden in Oktober 1917 aan de macht gebracht op de golf van een revolutie waarvan de ekonomische taken hoofdzakelijk antifeodaal waren, dat wil zeggen nog niet antikapitalistisch. De staat was er niet minder proletarisch om, en haar politiek, met name de strijd tegen de imperialistische oorlog en de hulp aan de wereldrevolutie, was authentiek revolutionair kommunistisch.

Terwijl zij erop wachtten dat de proletarische en kommunistische revolutie in West-Europa zou triomferen en, volgens de opvatting van Lenin zelf, aan de russische boeren de technische middelen zou kunnen verschaffen die noodzakelijk waren om over te gaan tot de geassocieerde arbeid en zo de voorwaarden voor de socialistische omvorming konden verzekeren, konden de bolsjewieken alleen maar hopen de maatschappelijke gevolgen van de ontwikkeling van het kapitalisme in Rusland te beheersen dankzij de kontrole van de proletarische staat.

Terwijl zij erin slaagde de leiding van de kommunistische partij van de sovjetstaat te ontaarden, vernietigde Stalin's kontrarevolutie elke mogelijkheid om de ontwikkeling van de russische maatschappij rond de kaap van het kommunisme te leiden, en leverde zij die ontwikkeling uit aan de ontketende krachten van het nationale kapitalisme, dat even goed aanwezig was in de staatsindustrie als in de kleine industriële of kleine agrarische produktie.

Maar ook al vaagde die kontrarevolutie alle proletarische en kommunistische veroveringen van Oktober weg, zij zette niet de revolutionaire kapitalistische omvorming in Rusland op losse schroeven, die sindsdien met een tomeloos ritme zijn weg ging met het stalinistische industrialisme. Later noodzaakte het volwassen geworden kapitalisme de opvolgers van Stalin tot liberale hervormingen die bestemd waren om de mechanismen van de nationale ekonomie aan te passen aan de eisen van de internationale konkurrentie.

In Oost-Europa is het "socialisme" van de volksdemokratieën slechts een burgerlijke maatschappijvorm, verbonden met de overheersing van het groot-russische imperialisme in het privé jachtterrein dat dat imperialisme na de akkoorden van Jalta van de verdeling van de wereld ten deel is gevallen.

In China net als in Vietnam zijn de zogenaamde kommunistische partijen aan de macht gebracht door revoluties die gericht waren tegen het imperialisme en tegen de oude voorkapitalistische klassen. Maar, hoe geweldig die revoluties ook zijn geweest, en ondanks hun belang voor de ontwikkeling van de mensheid, konden deze revoluties niet het nationaal-demokratische en dus burgerlijke stadium overstijgen, gezien het feit dat geheel de onafhankelijke proletarische beweging door de stalinistische kontrarevolutie was vernietigd. Het is zelfs niet noodzakelijk lang stil te blijven staan bij het geval van Cuba of van andere landen waar burgerlijke revoluties, overigens min of meer van bovenaf gerealiseerd, dachten de vlag van een socialisme...op nationaal vlak te kunnen hooghouden.

In geen enkel land ter wereld is er maar ook één enkele geleidelijke omvorming, geen enkele overgang naar het socialisme mogelijk, zonder eerst de proletarische diktatuur te vestigen op de ruines van de voorafgaande staat.

2. De reaktionaire illusie van de terugkeer naar de liberale vormen van het kapitalisme

In de eerste helft van de 20e eeuw heeft de ontwikkeling van het kapitalisme op het ekonomisch gebied werkgeversvakbonden zien opkomen, die de werkgevers hergroepeerde met het doel een monopolie te vestigen, en heeft pogingen te zien gegeven om de produktie en de ruil volgens centrale plannen te kontroleren en te leiden, waarbij men overging tot het beheer door de staat van hele sektoren van de produktie. Op het politieke gebied gaf het de versterking van het politie- en militaire potentieel van de staat en de totalitaire regeringsvormen te zien. Het gaat daarbij niet om nieuwe types van maatschappelijke organisaties die een overgang vormen tussen het kapitalisme en het socialisme, en nog minder gaat het daarbij om een terugkeer naar vóór-burgerlijke politieke regiems. Het gaat hier daarentegen om precieze vormen van een nog direkter en nog exklusiever beheer door de verst ontwikkelde krachten van het kapitaal van de macht en van de staat.

Deze tendens die zich gisteren in het historische fascisme met bruutheid gemanifesteerd heeft, en die ook bestaat in de vorm van de "nationaal-kommunistische" diktaturen in de landen van Oost-Europa, vindt haar volledige ontplooing in de geblindeerde demokratieën van het Westen, die erfgenamen zijn van het fascisme. Het schijnheilige pluralisme van deze demokratieën berust op het bestaan van sterke burgerlijke arbeiderspartijen zoals de zogenaamde kommunistische partijen, of voor wat West-Europa betreft eurokommunistische partijen, evenals op machtige demokratische partijen zoals de sociaaldemokratische.

Deze tendens bestaat ook volledig in de landen met een

jong kapitalisme zoals Turkije of de latijnsamerikaanse landen, en zelfs in de landen van Azië of van Afrika die nog maar nauwelijks geëmancipeerd zijn van de koloniale voogdij. De bourgeoisie neemt haar toevlucht tot de meest gecentraliseerde vormen van ekonomisch beheer om al haar krachten samen te spannen teneinde stand te houden op een wereldmarkt die al meer dan verzadigd is. Zij bekwaamt zich tegelijkertijd in de meest gecentraliseerde en meest totalitaire vormen van politieke overheersing, om de zich verroerende werkende massa's en een proletariaat waarvan ze de zeer grote dynamiek vreest, aan de lijn te houden. En dit dan terwijl er, naar gelang de gebieden en de landen, in de maatschappij en in de staat nog heel een skala bestaat van archaische sociale verhoudingen en invloeden.

Vandaar de buitenmatige rol die gespeeld wordt door de staat, die in heel het ekonomische leven binnendringt, die de arbeidersvakbonden die voortgekomen zijn uit de anti-impeimperialistische beweging aan zich heeft onderworpen, en die de uitgebuite massa's onder de dagelijkse politieke terreur doet buigen. En net zoals het voor deze macht nodig is stevig door een zelf gekoncentreerde kracht in handen gehouden te worden, is het het leger met zijn hiërarchische struktuur, dat zich vaak voor deze taak aangewezen ziet. Daar waar de maatschappelijke beweging nog geen eenheidspartij heeft voortgebracht die de meest uitgesproken uitdrukking van deze tendens is, neemt het leger de plaats in; ofwel dat leger produceert zo'n eenheidspartij die dan slechts de schaduw van dat leger is.

Hoe langer de burgerlijke hervormingen uitblijven, des te meer blijkt de despotische tussenkomst van de militaire hiërarchie onmisbaar te zijn om die hervormingen te realiseren en volksopstanden te vermijden. Hoe meer die hervormingen voltooid zijn,des te meer bevestigt zich rond deze centraliserende as nog de tendens tot de eenwording van de burgerlijke klassen. Deze rijpende kapitalistische diktaturen kunnen zich dan tooien met verschillende vormen van demokratische deelname die leiden tot een soort militarisme bij volksstemming of tot een soort militaire diktatuur die berust op een konsensus.

Dit proces sluit uit dat men de ontwikkeling van het burgerlijk regiem kan interpreteren in pacifistische en progressieve richting, en het bevestigt de marxistische voorspellingen over de koncentratie van de klassekrachten en het antagonistische tegenover elkaar stellen. Opdat zijn revolutionaire energie zich met een bijbehorend potentieel kan versterken en koncentreren, moet het proletariaat de eis van een denkbeeldige terugkeer naar het demokratische liberalisme verwerpen, en ook het vragen om wettelijke garanties, en die eisen als agitatiemiddel verwerpen. In de ontwikkelde kapitalistische landen moet het proletariaat definitief de methode van bondgenootschappen

van de revolutionaire klassepartij voor overgangsdoelen likwideren; of dat nu is met burgerlijke en kleinburgerlijk partijen, of met pseudo-arbeiderspartijen met een reformistisch program. Het proletariaat streeft er eveneens naar deze methode -die nog gebruikt kon worden op voorwaarde dat de politieke en organisatorische onafhankelijkheid stevig werd vastgehouden- te likwideren in de landen waar de burgerlijke revolutionaire cyclus zich voltooit in de mate dat in de ene streek na de andere de kapaciteit uitgeput raakt van de diverse stromingen om zich te plaatsen op het terrein van de revolutionaire strijd strijd tegen de staat aldaar.

3. De leugen van de gelijkheid van de naties onder kapitalistisch regiem

In het begin van de 20e eeuw had het algemeen worden van de grote kapitalistische trusts en de wederzijdse doordringing ten opzichte van de nationale staten reeds geleid tot de verdeling van de wereld tussen een handvol financiersgroeperingen en grote imperialistische staten. Dat deze verdeling periodiek op losse schroeven wordt gezet, heeft reeds twee imperialistische oorlogen veroorzaakt.

De overwinning van de geallieerden in de tweede wereldoorlog heeft geen eind gemaakt aan de tendens tot onderwerping van de kolonies en van de kleinere naties aan de eisen van een handvol imperialistische supermachten. Die overwinning heeft de oprichting van de kapitalistische wereld tot een konstellatie van grote staten tot zijn voltooing aangedreven, meesters van de werkende klassen van de metropolen, van de kolonies, van de halfkolonies en van alle kleinere staten van Europa.

De grote anti-imperialistische golf die de imperialistische wereldorde in de laatste decennia heeft geschokt, kon niet op haar eentje deze tendens dwarsbomen. Die golf heeft daarentegen die tendens gekontinueerd door de voortaan gepasseerde vormen van het oude koloniale imperialisme te vervangen door de modernere vormen, die afgeleid zijn van de steeds grotere ekonomische koncentratie en die de leenplichtigheid van de kleinere staten nog verergeren.

De tegenstelling tussen grote imperialistische blokken, die de superstaten veroordeelt tot het uitbuiten van de kleinere staten, en de natuurlijke tendens van de bourgeoisie van de kleinere staten, om haar maatschappelijke privileges te verdedigen, om zich te stellen onder de bescherming van de machtigere staten, versterken dit proces nog. Die tegenstelling sluit dus ook alle evolutionistische interpretaties van de ontwikkeling van de internationale diktatuur van het kapitaal uit en bevestigt geheel en al de marxistische voorspellingen.

Om de revolutionaire energie niet te laten kluisteren in de valstrikken van het burgerlijke liberalisme, moet het proletariaat de eis tot een, onder het burgerlijke regiem onmoge-

lijke gelijkheid van de naties verwerpen. Het moet elke politiek verwerpen die bedoelt van de nationale onafhankelijkheid of van de nationale eenheid van staten die gegrondvest zijn op de basis van een rijp kapitalisme, een doel van de proletarische revolutie te maken. Het moet net zo goed het idee van het zoeken naar een onmogelijke ekonomische onafhankelijkheid, als de kleinburgerlijke droom om de kleine landen zonder de proletarische revolutie te bevrijden van de ekonomische uitbuiting en van de politieke onderdrukking door de grootste landen, beschouwen als reaktionaire utopie.

Het revolutionaire proletariaat verwerpt dus elk bondgenootschap met de burgerlijke en kleinburgerlijke partijen die zulke doelen nastreven, zodra de revolutionaire strijd tegen het imperialisme en tegen de oude klassen voor de stichting van de nationale staat voltooid is.

4. Het onvoorwaardelijke verzet tegen elke burgerlijke regering

De echte kommunistische taktiek heeft altijd bestaan uit een totale oppositie tegen de gevestigde burgerlijke staat, en dus tegen alle burgerlijke regeringen in alle opeenvolgende fasen van de heerschappij van de bourgeoisie.

In de landen waar de regeringen van de burgerlijke linkerzijde in theorie nog wel demokratische (dus burgerlijke) hervormingen mogelijk kunnen maken die voor het proletariaat van belang zijn, is de enige houding die vanuit het gezichtspunt van de voorbereiding van van het proletariaat in te nemen valt: deze hervormingen te ontrukken, net als elke ekonomische of politieke koncessie, door de strijd tegen de regering ter plekke.

Deze onverzoenlijke taktiek is met temeer reden geboden in de landen met een vol kapitalisme en een verouderd imperialisme. Des te meer aangezien sinds het begin van deze eeuw de burgerlijke regeringen de gewoonte hebben zich te hullen in een arbeidsmasker, dankzij de deelname van reformistische partijen. Die reformistische partijen hadden als bedoeling de arbeidersklasse de offers te doen aanvaarden die door de chaotische loop van het kapitaal geeist waren. De ergste vergissing zou zijn: deze partijen te beschouwen als de rechtervleugel van de arbeidersbeweging. Zij vormen in werkelijkheid de linkervleugel van de burgerij, en doen dienst als luitenants van de bourgeoisie in de rangen van de arbeiders.

Ook al ontkent de kommunistische partij niet dat in bepaalde omstandigheden zulke regeringen eventueel ertoe kunnen worden gebracht om koncessies te doen aan de arbeidersklasse, heeft zij de plicht die regeringen door een sterke proletarische druk te dwingen hun beloften in daden om te zetten. De kommunistische partij moet tegelijkertijd de arbeidersklasse leren dat de koncessies van deze regeringen niet bedoeld zijn om de beweging van de arbeidersklasse te bevorderen, maar

daarentegen beogen de beste manier van funktioneren van de kapitalistische orde te verzekeren, in in geval van krisis de bourgeoisie het wezenlijke te garanderen, dat wil zeggen de politieke macht, tegen de pogingen van het proletariaat om het juk van zich af te schudden.

Uit eigen vrije wil hebben dergelijke regeringen nooit bewegingsvrijheid gelaten aan het proletariaat dan in die mate waarin het proletariaat zich in slaap liet sussen door hun koncessies. Zozeer dat het deze regeringen beschouwde als zijn eigen vertegenwoordigers en die regeringen steunde. Een lange historische ervaring, in het bijzonder het neerslaan van de Berlijnse opstand in januari 1919, heeft bewezen dat die regeringen in staat zijn met de meest beestachtige reaktie te antwoorden op de eerste stromloop van de massa's tegen de instellingen van de burgerlijke demokratische staat.

Er bestaat dus geen enkel zogenaamd overgangsregiem tussen de diktatuur van de bourgeoisie en de diktatuur van het proletariaat dat niet tot de laatste energie bestreden moet worden. De enig mogelijke arbeidersregering kan slechts ontstaan uit de viktorieuze arbeidersopstand, op de puinhopen van de machine van de kapitalistische staat, op de basis van de diktatuur van het proletariaat.

5. De stalinistische kontrarevolutie en de terugkeer tot het revolutionaire perspektief

Na de sovjetstaat en de kommunistische Internationale te hebben uitgeleverd aan de internationale gevestigde orde, blokkeerde de stalinistische kontrarevolutie definitief elke revolutionaire uitweg uit de krisis die geopend was door de eerste imperialistische wereldoorlog, en maakte daardoor een nieuwe imperialistische wereldverdeling onvermijdelijk.

In de voorbereidingen van de oorlog en in de tweede imperialistische wereldslachting zelf hebben de bourgeoisie en het stalinisme tenslotte elke onafhankelijke klassereaktie en klasseorganisatie gelikwideerd.

Met de vernietiging van elke proletarische klassebeweging en de overwinning in de oorlog van het machtigste imperialistische kamp, gegroepeerd rond de Verenigde Staten van Amerika, het hart van het wereldkapitalisme en nieuwe politieagent van de wereld, begon er een nieuwe periode van onbetwiste overheersing van het kapitaal, die alleen op losse schroeven gezet kon worden door het buiten adem raken van de formidabele kapitalistische akkumulatiecyclus na de oorlog.

In feite is de hoop dat de machtige golf van de antiimperialistische revoluties, die Azië en Afrika op de kop heeft gezet, en die zijn weerslag heeft gehad in Latijns Amerika, het proletariaat van de metropolen wakker zou maken en de verbinding tussen de twee bewegingen zou plaatsvinden, te optimistisch gebleken. De slaap van de arbeiders-

klasse was zo diep dat het onmiddellijke gevolg van de anti-imperialistische golf zelfs geweest is dat in haar ogen de demokratische en nationalistische ideologieën opgewaardeerd werden.

Toch, ook al zijn de ondermijnende gevolgen van deze massale opkomst van de ekonomisch onderontwikkelde landen op het politieke toneel vertraagd, die gevolgen zijn voortaan vermeerderd door de terugkeer van de kapitalistische krises. Terwijl die krisissen nog zwaarder drukken op de levensomstandigheden van de uitgebuite massa's van de overheerste landen, hebben deze laatste reeds een authentiek proletarische golf doen ontstaan die begon in de periferie, maar die in toenemende mate knaagt aan de zone van de landen van het oude kapitalisme, en die reeds dreigt de grote imperialistische metropolen zelf te bereiken.

Met de wending die gemarkeerd werd door de krisis van 1974-'75, is het de dertigjarige cyclus van de naoorlogse akkumulatie die plaats maakt voor een nieuwe periode van kapitalistische krises en van instabiliteit van alle maatschappelijke verhoudingen, en dat terwijl tegelijkertijd de cyclus van de antikoloniale revoluties afloopt. Parallel daaraan opent zich de ekonomische, en dus politieke, grens tussen Oost en West terwijl de mythe van het reeële socialisme steeds verder afbrokkelt.

Uit al deze gebeurtenissen die in de arena van de gehele wereld onderling verstrengeld zijn, komt opnieuw het onontkoombare alternatief naar voren: of imperialistische oorlog of proletarische wereldrevolutie.

6. Het revolutionaire defaitisme in de imperialistische oorlog

Aangezien de imperialistische oorlogen een onvermijdelijke konsekwentie zijn van het kapitalisme, kan er geen sprake zijn van een duurzame vrede die elke onderdrukking van nationaliteit en staat uitsluit, zonder de omverwerping van het kapitalistisch regiem van uitbuiting en van onderdrukking.

Het proletariaat kan zich niet voorstellen te strijden tegen de misdadige praktijken van het imperialisme en zichzelf te bevrijden van de imperialistische overheersing zonder te strijden tegen de kampagnes en de rechtvaardigingen van zowel het ene imperialistische kamp als het andere. Het proletariaat moet net zo goed aan de ene kant de valse anti-imperialistische kruistocht en de zogenaamde verdediging van het socialisme door het superkapitalistische en imperialistische Rusland bestrijden, als aan de andere kant de valse kruistocht voor de vrijheden en de mensenrechten van het amerikaanse hyperimperialisme, of de chinese leugen van de strijd tegen het hegemonisme.

Het proletariaat moet alle schijnheilige pretenties van elk imperialisme bestrijden, namelijk dat het de nationaliteiten

die onderdrukt worden door de andere imperialisten bevrijdt. Het proletariaat verwacht niet het einde van de nationale-koloniale onderdrukking van de overwinning van het ene imperialistische kamp op het andere, maar verwacht dat van de revolutionaire overwinning van de onderdrukte nationaliteit, en deze overwinning moet door het proletariaat van het onderdrukkende land aangemoedigd en begunstigd worden. Net zoals het proletariaat in het algemeen slechts het einde van elke nationale onderdrukking verwacht van de vereniging van het internationale proletariaat, van de revolutionaire vernietiging van de onderdrukkende staten en van de onderdrukking van het kapitalisme.

De arbeidersklasse moet tegelijkertijd alle pacifistische ideeën verwerpen. Natuurlijk bestrijdt zij het pacifisme dat voortkomt uit de bourgeoisieën van kleinere, zelfs imperialistische landen. Deze proberen buiten een konflikt te blijven dat hun voorrechten op losse schroeven zou kunnen zetten; of zij onderzoeken, zoals de europese imperialismes dat doen, eeuwige derde wegen tussen de twee supermachten door. Zij doen dat ten koste van een verhoogde druk op hun invloedszones, en zij zullen niets anders kunnen bereiken dan een bepaald maximum aan troefkaarten om over hun toetreding tot het ene of het andere oorlogskamp te onderhandelen.

De arbeidersklasse moet zich eveneens beschermen tegen het typische pacifisme van de kleinburgerlijke demokraten. Deze grootsprekers beroemen zich erop dat men zich tegen de oorlog kan verzetten door middel van de pacifistische ideeën. In werkelijkheid belemmeren deze demokraten de voorbereiding van de gewelddadige revolutie, die de enige is die aan de oorlogen een einde kan maken. Het proletariaat weet uit eigen ervaring dat het kleinburgerlijke pacifisme altijd de eerste is die zijn verwerpen van de oorlog omzet in een militaristische doordouwerij zodra, volgens de traditionele argumenten, alle pacifistische middelen om de oorlog te vermijden zullen zijn uitgeput.

Als de revolutie niet de kracht zou hebben om de imperialistische oorlog het gras voor de voeten weg te maaien, en als die oorlog dus zou uitbreken, dan zou voor het proletariaat de enige heilsweg zijn: het vaandel van het revolutionaire defaitisme van Liebknecht en Lenin opnieuw te hijsen. In alle staten moet dan worden geroepen dat de voornaamste vijand zich in "zijn" eigen land bevindt, dat de meest gunstige voorwaarde voor de revolutie de nederlaag van zijn eigen staat is. De kommunisten moeten dan bevestigen, tegen alle opportunistische vredesstichters in, dat de werkelijke vrede onmogelijk is zonder revolutie. En zij moeten dan vechten om de imperialistische oorlog om te zetten in revolutionaire burgeroorlog.

7. De behoefte aan de sterk gecentraliseerde eenheidspartij van de wereldrevolutie

De proletarische revolutie heeft definitief haar hoofdzake-

lijk europees en noordamerikaans karakter verloren. Zij heeft definitief opgehouden de daad te zijn van het blanke ras. De overwinning van de antikoloniale en antifeodale revolutie in de werelddelen die ekonomisch achtergebleven waren, heeft voortaan in de hele wereld de onmisbare voorwaarden geschapen van de proletarische revolutie als direkt doel van de strijd van de arbeidersklasse. Dit blijft zo, zelfs indien de kommunistische omvorming van de maatschappij niet overal met hetzelfde ritme zal kunnen gebeuren. En ook al zullen talrijke, nog niet proletarische, gevechten in de meest achtergebleven delen van Azië, Afrika of Latijns-Amerika noodzakelijkerwijs uitbreken, behoren zij toch reeds tot de strategie van de kommunistische wereldrevolutie.

Welke de zone, perifeer of niet, ook is waar de kombinatie van de kapitalistische tegenstellingen een opeenhoping van explosief materiaal mogelijk zal maken dat een internationale revolutionaire golf kan losslaan, zal het waarschijnlijk in Midden-Europa zijn dat, na een serie gevechten die op alle kontinenten gevoerd zijn, de eerste beslissende slag van de volgende revolutionaire golf gewonnen zal worden. De kontrarevolutionaire imperialistische Heilige Alliantie koncentreert het maximum aan intimidatie- en destruktiekrachten in dit gebied. Maar daar bevindt zich ook het hart van de sterkste arbeiderskoncentratie, waarvan het levende weefsel doorloopt van Liverpool tot Swerdlowsk. En het is tegelijkertijd daar, in het centrum zelf van de kapitalistische vestingen, dat de imperialistische tegenstellingen het gewelddadigst zijn, en dat de keten van de burgerlijke staten, voortdurend verwoest en herbouwd na revolutionaire uitbarstingen en imperialistische oorlogen, zijn zwakke schakel vindt.

Een revolutionaire overwinning in Europa zou slechts behaald kunnen worden tegen de samengegane legers van de russische en amerikaanse imperialismes in, en zou op een gegeven moment het ineenstorten van het kapitalistische Rusland met zich mee brengen, vooral als China en Japan al veroverd zijn. Maar opdat deze overwinning, die nog maar gedeeltelijk is, zich omzet in een definitief sukses van de wereldrevolutie, zou het nog nodig zijn dat de verenigde krachten van het revolutionaire proletariaat van Europa, Azië, Afrika en de twee Amerika's, de massa's van arme boeren van de overheerste kontinenten met zich meeslepend, een einde kunnen maken aan de noordamerikaanse imperialistische supervesting.

Tegenover de samenwerking van de verschillende bourgeoisieën die voortaan ook in de landen van de Derde Wereld "slechts één macht vormen tegenover het proletariaat" (Marx), en tegenover de centralisatie van de kontrarevolutionaire funkties onder de bescherming van de grote imperialistische staten, kan het proletariaat alleen voldoende krachten koncentreren om een einde te maken aan de imperialistische orde door "de belangen van de proletarische strijd in een land

ondergeschikt te maken aan het belang van deze strijd in de hele wereld" (Lenin) en door zijn krachten te koncentreren in een sterk gecentraliseerde wereldpartij.

De degeneratie van de proletarische partij in Rusland, en de kontrarevolutie die onder de leugenachtige banier van het kommunisme erop gevolgd is, stelt geenszins de behoefte aan de leiding van de partij over de proletarische staat op losse schroeven. Net zo min als de gelijkschakeling va 1926 van de gedegenereerde Internationale door de nationale russische staat en de verschrikkelijke verwarring die erop is gevolgd niet de behoefte aan de wereldpartij van het proletariaat ter diskussie stelt.

De burgerlijke kontrarevolutie heeft kunnen profiteren van bepaalde zwakheden van de Internationale die, als gevolg van het feit dat het kommunisme in West-Europa niet rijp was, een te grote vaagheid liet op het taktische en organisatorische vlak. Die kontrarevolutie heeft kunnen profiteren van een zekere vermenging tussen de partij en de staat in Rusland, veroorzaakt door de immense aderlating van de russische arbeidersklasse in de burgeroorlog, vervolgens doordat de arbeidersklasse in beslag genomen werd door de beheerstaken van het kapitalisme, welk beheer noodzakelijk was voor haar eigen overleving en noodzakelijk voor de behoefte een bondgenootschap te handhaven met de boerenbevolking zolang de europese revolutie uitbleef, dat wil zeggen door het onverdraaglijke isolement waarin de proletarische revolutie zich bevond in een land dat ekonomisch achtergebleven was. De kontrarevolutie heeft geprofiteerd van het feit dat de Internationale geheel berustte op deze russische partij die onderworpen was aan de meest verschrikkelijke druk. Dergelijke zwakheden van de proletarische partij zouden in andere historische omstandigheden overwonnen kunnen worden. En ook al heeft de tegenstander van die zwakheden gebruik kunnen maken om de partij in te palmen, via historische botsingen tussen gigantische krachten heeft de revolutie uiteindelijk het onderspit gedolven.

Het zou dus dwaasheid zijn om daaruit het argument te putten om de wapens van de staat en van de partij in de prullenbak te gooien. De enige marxistische en revolutionaire houding bestaat erin deze wapens te verbeteren door ze nog scherper te maken, door nog beter de proletarische staat in handen te houden door een nog solidere partij.

De verdediging van het proletarisch regiem tegen de gevaren van degeneratie die opgesloten liggen in de mogelijke mislukkingen en de terugslagen van het werk van de ekonomische en sociale omvorming -waarvan de integrale realisatie ondenkbaar is binnen de grenzen van één enkel land- kan slechts verzekerd worden door een konstante koördinatie tussen de politiek van de arbeidersstaat en de internationale eenheidsstrijd, onophoudelijk, zowel in tijd van vrede als

in oorlogstijd, van het proletariaat van elk land tegen zijn eigen bourgeoisie en haar staats- en militair apparaat. Deze koördinatie kan slechts verzekerd worden waar de arbeidersklasse de macht heeft veroverd door middel van de politieke en programmatische kontrole van de kommunistische wereldpartij op het staatsapparaat.

II De taken van de kommunistische wereldrevolutie

1. De verovering van de politieke macht

De omverwerping van de politieke macht van de bourgeoisie zou ondenkbaar zijn zonder een opeenvolging van revolutionaire gevechten die de hele planeet als theater hebben, zonder een serie opstanden en kontrarevoluties, een serie burgeroorlogen en oorlogen tussen staten, tot aan de val van de grote imperialistische staten die de politieagenten van de wereld zijn.

De overwinning van de opstand in een land heeft als elementaire voorwaarden: het geschokt zijn van de kapitalistische staat door een politieke krisis die verdeeldheid binnen de heersende klasse geeft, door een militaire of sociale krisis, en het deelnemen aan de strijd van de grote proletarische massa's, die tegen de gevestigde orde hun reeds onverdraaglijk geworden levensomstandigheden verdedigen.

Evenwel, ook al zijn deze voorwaarden noodzakelijk, zij zijn op zichzelf niet voldoende voor het sukses. Dit sukses kan in feite pas verzekerd worden als de kommunistische partij erin is geslaagd, door haar deelname aan alle gedeeltelijke gevechten die vooraf zijn gegaan, een beslissende invloed te verwerven op de proletarische voorhoede, ten koste van de andere stromingen; een voldoende invloed op de arbeiders- en halfproletarische massa's, in het bijzonder op de arbeiders in het legeruniform. Zij moet er op zijn minst ook in geslaagd zijn een fraktie van de tussenlagen en besluiteloze lagen van de bevolking te neutraliseren. Zo kan op het beslissende moment de tegenstander beroofd zijn van een deel van zijn achterhoedes, en kunnen alle proletarische gevechten en, in bepaalde zones ook nog alle gevechten van de boeren tegen de grootgrondbezitters, gekoncentreerd zijn, wat ook het front is waar die gevechten gevoerd worden, en gecentraliseerd in een eenheids- en machtige kracht die steunt op de gewapende proletarische garde en die de kracht van de bourgeoisie, welke kracht zelf gekoncentreerd en gecentraliseerd is, zal kunnen breken.

2. Het instellen van de proletarische diktatuur, en haar kenmerken

Na het omverwerpen van de kapitalistische macht zal het proletariaat zich slechts kunnen organiseren als heersende klasse door het oude staatsapparaat te vernietigen. Het zou

haar niet de overwinning kunnen verzekeren zonder in de loop van de gewapende opstand de totale vernietiging van de militaire hiërarchie tot stand te brengen, voor welke militaire hiërarchie het terrorisme onmisbaar is om de proletariërs onder de wapenen te doen opmarcheren tegen hun klassebroeders. Evenmin zou de overwinning verzekerd zijn als niet de huurlingen- en politielichamen verstrooid worden, als niet het rode proletarische leger, georganiseerd op de basis van de algemene bewapening van het proletariaat opgericht zou worden op de puinhoop van het burgerlijke leger.

Het overwinnende proletariaat zal zich eveneens haasten de administratieve en justitiële machine van de kapitalistische staat te breken, door met name de hiërarchie van de ambtenaren op te heffen.

Het zal tenslotte de parlementen en andere vertegenwoordigende burgerlijke instellingen uit elkaar te jagen, die door het proletariaat als vormen van zijn eigen macht totaal verworpen worden, en het zal een einde maken aan de burgerlijke fiktie van de scheiding van de machten.

De proletarische staat zal bestaan uit werk- en deelnameorganen van de proletarische massa's, dankzij welke het geheel van de ekonomische, politieke, militaire, justitiële en administratieve taken van de revolutie zal worden ondernomen, in vormen die rekening houden met de ekonomische voorwaarden en met het opleidingsniveau van de massa's die varieren met de verschillende streken van de wereld, en die het mogelijk zullen maken het beheer van de staat als maatschappelijke aktiviteit die gescheiden is van de andere maatschappelijke aktiviteiten zo vroeg mogelijk af te schaffen.

De vakbonden van de arbeiders, die in de proletarische staat zullen voortbestaan zolang de loonarbeid zelfs voor een gedeelte zal voortbestaan, zullen als taak hebben het levensniveau van de werkende klasse te beschermen en in deze funktie, zoals in de taak van de kommunistische omvorming van de maatschappij, samenkomen met de proletarische partij en staat.

De proletarische staat vindt, in de mate zelf waarin zijn apparaat een instrument is en een strijdwapen in een historisch tijdperk van overgang, zijn organisatorische kracht niet in grondwettelijke regels noch in wat voor vertegenwoordigende schema's dan ook. De hoogste historische uitdrukking van een dergelijke organisatie is tot nu toe die van arbeidersraden geweest, ontstaan in de loop van de russische revolutie van oktober 1917 in de periode waarin de arbeidersklasse zich militair organiseerde onder de exklusieve leiding van de bolsjewistische partij, en waarin aan de orde van de dag waren: de totalitaire verovering van de macht, de ontbinding van de wetgevende vergadering, de strijd om de buitenlandse aanvallen van de burgerlijke regeringen terug te slaan en om de binnenlandse rebellie van de overwonnen klassen, van

de midden- en kleinburgerlijke lagen en van de opportunistische partijen die in de beslissende fasen de onvermijdelijke bondgenoten zijn van de kontrarevolutie, te verpletteren.

De proletarische staat is een diktatuur in de mate waarin het proletariaat de macht met niemand deelt en waarin "zijn macht aan geen enkele wet gebonden is" (Lenin). Het proletariaat kan slechts stand houden tegen alle pogingen van de gevallen klassen door ze te beroven van elke recht en van iedere politieke funktie, en door geen enkele poging van hun kant tot organisatie te tolereren.

De diktatuur van het proletaraaat is onmisbaar om in het "oprichten" van de socialistische ekonomie door het radikalisme en de stoutmoedigheid van zijn revolutionaire maatregelen de bijval van de brede uitgebuite en ellendige massa's van de steden en van het platteland mee te sleuren; en om met alle middelen, gewelddadige en vreedzame, militaire en ekonomische, opvoedkundige en administratieve, de grote massa's van de bevolking te leiden, tegen de gewoontes in, die zijn georven van eeuwen van slavernij.

Alleen deze diktatuur zal aan het proletariaat de grootste vrijheid van beweging en van organisatie verzekeren. Het is de voorwaarde die veroorlooft de proletarische krachten maximaal te bundelen tegen de pogingen van de overwonnen klassen om hun politieke en maatschappelijke voorrechten terug te veroveren en om de ekonomische voorrechten te behouden die voortvloeien uit de warenproduktie zolang deze blijft bestaan. Het is ook de voorwaarde om bestand te zijn tegen de harde eisen van de burgeroorlog en van de internationale revolutionaire oorlog.

Terwijl zij elk demokratisch beginsel, welke het ook zij, verwerpen en terwijl zij geen respekt hebben tegenover elk liberaal formalisme in de strijd tegen de kapitalistische tegenstander, staan de kommunisten net zo tegenover de proletarische diktatuur. Deze ontleent haar kracht aan geen enkel grondwettelijk fetichisme, geen enkele organisatorische vorm of aan volksraadplegingen, maar aan de mogelijkheid de grootste effektiviteit te geven aan de revolutionaire energie van het proletariaat die maximaal bevrijd is door de overwinning. Dat is slechts mogelijk door de leiding van de kommunistische partij zonder dat die leiding met anderen gedeeld wordt. Bewapend met een solide theoretisch program en met een onschokbare vastbeslotenheid, onderricht door een lange revolutionaire ervaring en voorzien van een stevige interne discipline en van een absolute centralisatie, is de kommunistische partij erin geslaagd via de grote gevechten die aan het grijpen van de macht zijn voorafgegaan de effektieve leiding te veroveren van de revolutionaire strijd van het proletariaat, waaraan zij aldus een totale eenheid van doel, van wil en van aktie verleent, en waarvoor zij bijgevolg het onmisbare orgaan van de revolutionaire strijd vormt.

Omdat zij de strijd van de klassen tot zijn hoogtepunt opstuwen, eisen de opstand en de diktatuur, meer dan elke andere omstandigheid of strijd, de koördinatie van geweldige arbeidersmachten en de koncentratie daarvan op het kritieke punt en op het beslissende moment met het maximum aan snelheid en effektiviteit. Dat is slechts realiseerbaar dankzij de eenwording en de centralisatie van deze krachten in een enkel proletarisch leger dat zelf begiftigd is met en een enkele en onbetwiste generale staf, dat wil zeggen: de exklusieve leiding van de partij. De diktatuur van het proletariaat is noodzakelijkerwijs de diktatuur van de kommunistische partij alleen.

3. De proletarische diktatuur en de boerenbevolking

Het boerenvraagstuk is in de meest geindustrialiseerde landen, waar in de landbouw niet meer dan slechts een heel klein gedeelte van de bevolking werkzaam is, in belang aanzienlijk teruggelopen. Dit vraagstuk behoudt evenwel een groot gewicht in de armste landen van het Zuiden en van het Oosten van Europa en vooral in de landen van Azië, Afrika en zelfs Latijns-Amerika.

Op het platteland zal zich de proletarische revolutie niet alleen voordoen als de strijd van het landbouwproletariaat, tweelingbroer van het industrieproletariaat, tegen de kapitalistische klasse, en die van de arme boeren tegen de grootgrondbezitters. De proletarische revolutie zal ook in de overheerste werelddelen vergezeld gaan van de strijd van de arme en landloze massa's, en zelfs soms lagen van de middelgrote boeren tegen de resten van het archaische grootgrondbezit, het patriarchale, feodale of koloniale, met heel zijn gevolg van overblijfselen van dienarendom en slavernij, van imperialistische en kasten-voorrechten.

Wanneer in 1920 het perspektief de vereniging was van honderden miljoenen boeren van het Oosten met de proletariërs van het Westen voor de vernietiging van het wereldimperialisme en voor het instellen van de Universele Sovjetrepubliek, wordt het perspektief voortaan dat van de eenheid van honderden miljoenen proletariërs van de oude en de nieuwe werelden, die in de strijd tegen de imperialistische vestingen en heel de wereldketen van de burgerlijke staten de even talrijke massa's van arme en uitgebuite boeren van de hele wereld met zich mee slepen, voor het instellen van een internationale proletarische eenheidsstaat.

De onmiddellijke maatregelen van de proletarische diktatuur op het platteland zullen enorm varieren van de ene streek tot de andere. Dat komt door het uitgebreide spektrum van bijzondere situaties als gevolg van de overvloed aan verhoudingen van de klassen en van de onderverdelingen daarin. Dit als gevolg van de oneindige verscheidenheid van de produktiewijzen en van exploitatie, de verschillen in mobiliteit en in geoe-

fendheid van de verschillende klassen van de boerenbevolking. De kommunistische houding zal dus ingegeven worden door de dringende behoefte de proletarische en halfproletarische massa's van het platteland te veroveren voor de strijd tegen de heersende klassen, en de andere lagen te neutraliseren door de behoefte de proletarische macht te versterken, de steden en het revolutionaire leger te voeden, voordat systematisch de socialistische omvorming van de landbouw ondernomen kan worden.

Alleen het kommunisme kan de gigantische middelen van de moderne landbouw gebruiken om de uitgebuite massa's van het platteland en van de steden van de honger te verlossen; die honger wordt in steeds monsterlijkere proporties veroorzaakt door de koncentratie van de grond in de handen van de parasitaire grootgrondbezitters en van de produktiemiddelen in de handen van de landbouwkapitalisten, waardoor de voeding van de mensen onderworpen is aan de rampzalige gevolgen van de wet van de winst.

Het kommunisme zal de overgang realiseren naar de grootschalige produktie door de revolutionaire onteigening van de onteigenaars. De nationalisatie van de grond zal het mogelijk maken moderne exploitaties, gegrondvest op het geassocieerde werk, ter beschikking te stellen van de maatschappij, en dit zo spoedig mogelijk om te beantwoorden aan de meest dringende behoeften aan voedingsmiddelen van de uitgebuite massa's van de steden. Die nationalisatie zal het volgens de bijzondere ekonomische en politieke omstandigheden mogelijk maken over te gaan tot de grote moderne exploitatie op de grote grondeigendommen van het traditionele type, of aan de uitgebuite boeren het land terug te geven dat noodzakelijk is voor het leven van hun gezin, terwijl het proces van de toenemende integratie van die grond in de geassocieerde landbouw ondernomen wordt: gesocialiseerde landbouw waartoe de boerenmassa's door technische en ekonomische voordelen, door de opvoeding en door het voorbeeld van een meer produktieve arbeid en meer menselijke werken levensomstandigheden zullen worden overgehaald.

4. De proletarische diktatuur en de onderdrukte volkeren en nationaliteiten

Door alle produktiekrachten, die sociaal en internationaal zullen zijn geworden uit het dwangbuis van de nationale staten te bevrijden, en door zo de rijkdommen van het geheel van de planeet die vandaag door een handvol imperialistische roofvogels in beslag genomen zijn tot de gemeenschappelijke beschikking te stellen van alle landen, en dus met de kommunistische omvorming van de maatschappij, zal de proletarische diktatuur de bases scheppen voor de definitieve verdwijning van elke onderdrukking van de kleinere naties door de grotere, zelfs voordat het kommunisme het opheffen van de verschillen van nationaliteiten in de op unitaire manier georganiseerde mensheid mogelijk zal maken.

Op het gebied van de onmiddellijke maatregelen zal het zegevierende proletariaat elke nationale en etnische onderdrukking bestrijden,door aan alle onderdrukte nationaliteiten en etnische groepen het recht te verzekeren zich af te scheiden van de staat waarbinnen zij opgesloten zijn, een nieuwe staat te stichten of zich te verbinden met de staat van hun keuze, en zij zal aan hen de mogelijkheid verzekeren hun eigen regionale of lokale instellingen uit te werken, met volledige vrijheid van kultuur en taal; dit alles terwijl het zegevierende proletariaat blijft verkondigen dat het doel van het kommunisme niet alleen de toenadering en de goede verstandhouding tussen de verschillende nationaliteiten is, maar dat tevens het doel is: hun totale samensmelting.

Het revolutionaire proletariaat ziet daarin geen enkele aanslag op het eengemaakte en gecentraliseerde ekonomische leven en geen enkel obstakel door de tendens van alle kulturen en van alle talen om samen te smelten in een eenheids- en internationale kultuur van de mensheid. Het zegevierende proletariaat is er daarentegen van overtuigd dat, net zoals het recht op echtscheiding de voorwaarde is voor de vrije vereniging tussen de geslachten, het recht op de nationale afscheiding de kortste weg is om, ook al gaat het via de federatieve vorm, de in vrijheid toegestemde eenheid van alle nationaliteiten te realiseren in de universele gecentraliseerde republiek die aldus het kader zal worden van hun harmonieuze fusie in de verenigde menselijke soort.

5. De taken van de eerste zegevierende diktatuur

Het zegevierende proletariaat in één land of in een groep landen zal niet in een klap zijn volledige programma kunnen realiseren. Het zal als voorrangstaak hebben zijn macht te versterken en de proletarische revolutie uit te breiden tot en met het vestigen van de diktatuur van het proletariaat op wereldschaal, op welke schaal de eigenlijke kommunistische omvorming van de maatschappij plaats heeft.

Al zijn onmiddellijke maatregelen zullen dus ondergeschikt zijn aan de allerhoogste eisen van de vernietiging van de oude staatsmachine en van de oprichting van de nieuwe klassemacht, die hiervoor beschreven is in het hoofdstuk:"Het instellen van de proletarische diktatuur en haar kenmerken", en van de internationale revolutionaire oorlog, en dus op de eerste plaats aan de behoeften van de algemene bewapening van het proletariaat en van de oprichting van een machtig revolutionair rood leger, gewapende macht van de wereldrevolutie en haar internationale partij.

Om te beantwoorden aan deze voorrangseisen zal de zegevierende diktatuur meteen voldoen aan alle onmiddellijke politieke eisen die vervat zijn in het volgende hoofdstuk over de "Internationale oriëntaties van de aktie van de partij".

Dat zal de revolutionaire energie van de proletariërs en de arme boeren stimuleren en dat zal de grootste deelname van hun kant verzekeren aan de taken van de revolutie en de deelname aan de proletarische staat.

Heel een serie revolutionaire ekonomische en sociale maatregelen zullen eveneens onmiddellijk worden genomen om de ellende te verlichten van de grote uitgebuite massa's van de steden en van het platteland, hun revolutionaire vuur stimuleren en voor sommigen onder hen hun sympathie opwekken voor de nieuwe macht of tenminste hun neutraliteit in de gigantische botsingen die aan de gang zijn. Dergelijke maatregelen zijn betrekkelijk onafhankelijk van de graad van ontwikkeling van de ekonomie, maar de termijn waarop ze in praktijk gebracht worden of de verhouding waarin zij doorgevoerd zullen kunnen worden blijft nog, tenminste voor een gedeelte, afhankelijk van de omstandigheden van de burgeroorlog. Het gaat om maatregelen zoals de radikale vermindering van de huren, van de openbare tarieven, gratis openbaar vervoer, de onmiddellijke wezenlijke verhoging van de lonen van de kategorieën die het meest uitgebuit zijn zoals de landarbeiders of de leerlingen; de onteigening van de luxe of lege woningen, en het vorderen van de woonruimte die onderbezet is, ten voordele van de arme massa's; het afschaffen van de pachtsommen voor de arme boeren; de algemene verdeling van de levensmiddelen ten voordele van de arbeiders; het instellen van gratis kreches en peuterspeelplaatsen; de organisatie van het kollektieve leven en de hulp aan de oude arbeiders, enzovoort. Wat betreft de overige ekonomische eisen, eveneens aangeduid in het volgende hoofdstuk over de "Internationale oriëntaties van de aktie van de partij": de proletarische staat zal zich inspannen ze zo spoedig mogelijk te voldoen, rekening houdend met dezelfde hierboven genoemde overwegingen.

Pas wanneer de macht zal zijn veroverd in de machtigste staten, meesters van de wereldmarkt en politieagenten van de planeet, zal de onmiddellijke fundamentele taak van de proletarische diktatuur worden: de omvorming in het groot en systematisch van de maatschappij, terwijl tot op dat ogenblik de maatregelen die in die richting genomen zijn steeds weer in de waagschaal gesteld kunnen worden door een ongunstige lokale of nationale krachtsverhouding.

6. De grote doelen van de revolutionaire omvorming

a) HET INSTELLEN VAN EEN EENHEIDSPLAN VOOR DE GEHELE WERELD.

De kollektieve maatschappelijke toeeigening van de produktiemiddelen en van ruilmiddelen zal begunstigd worden door een heel skala van middelen, varierend volgens de graad van werkelijk bereikte socialisatie van de koöperatie en van de eenvoudige arbeiderskontrole op de baas, tot aan de onmiddellijke nationalisatie en onteigening. Het gaat erom de produktie en

de distributie kollektief te maken door elke partikuliere toeeigening van privé- of openbare bedrijven te onderdrukken, dat wil zeggen door de produktiemiddelen te centraliseren op een manier die alle grenzen van eigendom van afzonderlijke personen, van bedrijven en van de staat breekt.

De omvorming van de landbouw heeft vanwege het feit van het grootgrondbezit en van de ekonomische onderontwikkeldheid bijzondere aspekten die hiervoor al behandeld zijn (zie het hoofdstuk: "De proletarische diktatuur en de boerenbevolking"), en die omvorming zal begunstigd worden door een machtige en belangeloze hulp van de industriële sektor aan machines, kunstmest, technieken enzovoorts, en door een massieve hulp aan arbeidskrachten door de arbeiders uit de steden die voor dit doel in industriële legers zijn georganiseerd op het moment van de grote landbouwaktiviteiten.

Dankzij de centralisatie van de arbeidersvakbonden en van een hele reeks aangepaste organisaties zal de proletarische staat dus in toenemende mate het geheel van de produktie- en ruilmiddelen, van de menselijke arbeidskracht, van de bestaansbronnen en van de maatschappelijke rijkdommen die tegenwoordig door een minieme minderheid van kapitalisten ingepikt zijn, die hoofdzakelijk toebehoren aan een kleine groep van hyperimperialistische landen, ten koste van de immense meerderheid van de uitgebuite bevolking en in het bijzonder van de uitgehongerde massa's van de ekonomisch achtergebleven landen, ter beschikking stellen van de maatschappij.

Dit plan zal dus vergezeld gaan van maatregelen van massieve overdracht en zonder tegenprestatie van voedsel en de allernoodzakelijkste goederen van de rijke kapitalistische landen naar de armste landen. Op langere termijn zal de grootscheepse overdracht van produktiemiddelen in het begin vergezeld van geschoolde arbeiders en instrukteurs het mogelijk maken het platteland van de Derde Wereld te ontrukken aan de achterlijkheid en de marginalisatie, zijn produktieve arbeid te brengen op het gemiddelde niveau van de maatschappij en de basis te leggen van een rationele organisatie van de produktie en van het geheel van het maatschappelijke leven op de schaal van de hele planeet.

De centralisatie van alle natuurlijke en menselijke hulpbronnen en van alle produktie- en distributiemiddelen zal het ook mogelijk maken de tegenstelling tussen de steden en het platteland af te schaffen die door het kapitalisme tot het hoogtepunt wordt gedreven door te beginnen met het stopzetten van de bouw in de stedelijke zones, op verstandige manier de menselijke hulpbronnen en de aktiviteiten te verdelen in de geografische ruimte, en de immense kapaciteiten van de natuur en van de maatschappij in dienst te stellen van de harmonieuze ontwikkeling van de mensheid.

b) HET OPVOEREN VAN DE KONSUMPTIE VAN DE BREDE MASSA'S.

De formidabele produktieve kapaciteit die door de mensheid bereikt is maakt het mogelijk in een betrekkelijk korte tijd de elementaire behoeften van de grote massa's van alle werelddelen te bevredigen en de verschillen tussen de klassen te onderdrukken.

Het aanzienlijke terugbrengen van het deel van de rijkdommen die door het kapitaal opgeofferd worden aan de produktiemiddelen in vergelijking met de konsumptiegoederen, in haar uitputtende koers naar de produktie om de produktie, de omschakeling van de produktie voor oorlog, van luxe, of van parasiterende, schadelijke en antisociale aktiviteiten naar produktie van konsumptiegoederen die nuttig zijn voor de grote massa's, het uitschakelen van de waanzinnige verspilling die het produkt is van de kapitalistische anarchie en de waanzinnige omloop van het kapitaal, zullen in een enorme verhouding de hoeveelheden goederen vermeerderen waarover de maatschappij zal beschikken.

De toename van de konsumptie van de grote massa's zal door de vermeerdering van de lonen zolang die bestaan op deze basis geschieden, en vooral door de toename van de gratis diensten in de instellimgen van georganiseerd kollektief leven.

c) DE RADIKALE EN ONMIDDELLIJKE VERMINDERING VAN DE ARBEIDSDUUR TOT MINDER DAN 4 UUR.

Het rationele gebruik van de bestaande produktiekapaciteit, in een eerste tijd gekombineerd met de verplichting tot werken voor de gehele bevolking die de leeftijd heeft om te werken, de inlijving in de maatschappelijke arbeid van de massa's werklozen, van gemarginaliseerde bevolkingslagen of hen die te weinig werk hebben, zullen het mogelijk maken met de uitschakeling van de marktekonomie op drakonische wijze de duur en de intensiteit van het werk te verminderen.

Deze maatregel is onmisbaar om de gezondheid van de grote proletarische massa's te verbeteren en het hen mogelijk te maken zo snel mogelijk het maximum aan administratieve, politieke en militaire taken op zich te nemen.

Het is ook de voorwaarde opdat elk menselijk wezen zich kan wijden aan een rijk skala van maatschappelijke aktiviteiten, en dus om een einde te maken aan de maatschappelijke werkverdeling, in het bijzonder om de verdeling tussen de hand- en hoofdarbeid te onderdrukken en de tegenstelling tussen de school en het produktieve werk op te heffen. Door nieuwe produktiekrachten vrij te maken zullen deze resultaten op hun beurt het mogelijk maken de ondankbare en eentonige taken, die nog niet door de machine worden verricht, tot het strikt noodzakelijke minimum te beperken, en de barrière te slechten tussen de vrije tijd en het werk, dat aldus een primaire behoefte van de mensheid zal worden.

d) KOLLEKTIEVE ORGANISATIE VAN DE KONSUMPTIE EN VAN HET SOCIALE LEVEN.

De kollektieve organisatie, toegepast op alle gebieden van de konsumptie en van het sociale leven zal een formidabele bezuiniging van maatschappelijke arbeid mogelijk maken; zal op haar beurt invloed uitoefenen op het verminderen van de werktijd van allen, en zal in groter wordende proporties de kwaliteit verbeteren van de konsumptie en van het sociale leven.

Een dergelijke maatregel gepaard aan de deelname van alle leden van de maatschappij aan het produktieve werk overeenkomstig hun krachten zal het mogelijk maken de oude arbeiders die door het kapitalisme bestemd zijn tot de ellende en tot een onverdraagzame afdanking na in het werk te zijn uitgeput, opnieuw in het kollektieve leven op te nemen.

De kinderen zullen ontrukt worden aan de kapitalistische exploitatie en aan de exploitatie door het gezin en onttrokken aan de barbaarsheid van het privé-onderricht, aan de verlatenheid waarin zij worden gedompeld, net zo goed als zij ontrukt worden aan het exklusieve individuele bezit van de ouders, welk bezit als hulpmiddel tegen de eenzaamheid en het individualisme dient. De kinderen zullen verbonden met de deelname vanaf hun jongste leeftijd aan de kollektieve taken die in overeenstemming zijn met hun behoeften van hun eigen ontwikkeling, de sociale, psychologische en gevoelsmatige ruimte vinden voor een rijke en blije opvoeding.

De kollektieve verrichting van alle taken die tegenwoordig de vrouwelijke helft van de mensheid bestemt voor de slavernij van het huishoudelijke werk, voor het privéhuishouden en voor de ambachtelijke opvoeding van de kinderen, en welke taken door het kapitalisme gehandhaafd worden om de werkloosheid te maskeren en om het loon van de arbeiders te drukken, zal ook hun volledige deelname aan het maatschappelijke leven mogelijk maken. Met de uitschakeling van de maatschappelijke inferioriteit van de vrouw zal ook haar seksuele onderdrukking in het burgerlijke huwelijk, de meest algemene vorm van prostitutie, verdwijnen.

Als eenmaal de ketens van het moderne, monogame gezin gebroken zijn, die geheiligd zijn door de wet en door de godsdienst, zal de maatschappij de werkelijk vrije vereniging van de stelletjes, de werkelijke gevoelsmatige goede verstandhouding tussen de generaties, de werkelijk belangeloze liefde voor de kinderen in de grote sociale familie van de mensheid kunnen meemaken.

In een dergelijke maatschappij waarin de oorlog van allen tegen allen en elk individualisme definitief verdwenen zal zijn, zal eveneens elke duurzame tegenstelling tussen individu en maatschappij verdwenen zijn. In de maatschappij van de eengeworden menselijke soort zal de deelname aan de kollektieve inspanning tot eerste levensbehoefte zijn geworden, en zal "de vrije ontwikkeling van iedereen", zoals het MANI-

FEST van 1848 zei, "de voorwaarde zijn geworden van de vrije ontwikkeling van allen."

7. Het kommunisme en het afsterven van de staat

Op het eind van deze fase van revolutionaire overgang die de proletarische klassediktatuur nodig heeft om het geheel van de ekonomie te centraliseren en het kapitaal, het loon evenals alle handelswaarverhoudingen uit te roeien, zal de maatschappij de kommunistische maatschappij binnen kunnen stappen, waarvan de fasen de volgende zijn (op wetenschappelijke manier door Marx bepaald):

ONDERSTE STADIUM VAN HET KOMMUNISME, OFWEL SOCIALISME. De maatschappij heeft al de beschikking over de produkten in het algemeen bereikt en zij heeft die toegewezen aan haar leden door middel van een rantsoeneringsplan. De ruil en het geld hebben opgehouden deze funktie te vervullen. De verplichting tot werken en het registreren van de geleverde arbeidstijd blijven bestaan, en het papier dat het bewijs is van deze verrichtte arbeid is de fameuze arbeidsbon, die niet circuleert en die dus niet geakkumuleerd kan worden.

BOVENSTE STADIUM VAN HET KOMMUNISME. De produktiviteit van de arbeid is voldoende geworden, in die mate dat geen enkele dwang noch rantsoenering noodzakelijk is. De maatschappij kan in haar vaandel schrijven:"Ieder volgens zijn kapaciteiten, aan ieder volgens zijn behoeften"!

Met het einde van de periode van de revolutionaire overgang is de staat verdwenen als klassestaat, als klassediktatuur. De klassen hebben opgehouden te bestaan, maar het voortduren van een regel ter maatschappelijke verdeling, van een regel tot gelijkheid en dus van het "burgerlijk recht" brengt met zich mee dat de staat nog bestaat als instrument van maatschappelijke dwang. Evenwel, naarmate de maatschappij beter het hoofd kan bieden aan de ontwikkeling van de behoeften van het geheel van de bevolking en van ieder van haar leden, verdwijnt het instrument van de dwang tegelijk met het verdwijnen van de noodzaak van de dwang zelf. De staat is dan niet meer dan een eenvoudig orgaan van rationele administratie van de produktie-operaties. Beter nog, de staat maakt plaats voor die rationele administratie: met het integrale kommunisme is de staat afgestorven, om de beroemde uitdrukking van Engels te gebruiken.

III Internationale oriëntaties van de partij-aktie

1. De taken van de kommunistische partij

Het bestaande konflikt tussen de moderne produktiekrachten en de kapitalistische produktieverhoudingen wordt vertaald in de strijd tussen de bourgeoisie en het proletariaat.

De diverse kontingenten van de arbeidersklasse verzetten zich tegen de harde omstandigheden die hen worden opgelegd en zij stoten in een serie gedeeltelijke gevechten op de grenzen die hun eigen slavernij stelt. In deze stormachtige loop, met zijn dramatische terugtrekkingen en zijn bruuske optrekken, verzamelt de arbeidersklasse haar krachten in één enkel proletarisch leger voor de beslissende gevechten tegen de staatsvestingen van het kapitaal.

De aktiviteit van de partij kan noch mag zich beperken tot het handhaven van de zuiverheid van de theoretische en organisatorische principes. Zij mikt er evenmin op om tegen elke prijs direkte suksessen of een grotere populariteit te behalen. Altijd en in elke situatie moet zij streven naar een gelijktijdige ontwikkeling in drie richtingen:

a)verdedigen en preciseren van de fundamentele postulaten van het revolutionaire marxisme dat wil zeggen het theoretisch bewustzijn van de beweging van de arbeidersklasse die het kompas vormt van de klassepartij, aan de hand van de nieuwe feiten die zich voordoen.

b) het verzekeren van de kontinuiteit van de organisatie van de partij en van haar effektiviteit, en haar beschermen tegen alle uitwendige invloeden die tegengesteld zijn aan het revolutionaire belang van het proletariaat.

c) aktief deelnemen aan elke strijd van de arbeidersklasse, zelfs die strijd die opgewekt is door gedeeltelijke en beperkte belangen, om het klassebewustzijn en de klasse-organisatie van de arbeiders te ontwikkelen, en om deze gevechten te verbinden met de uiteindelijke revolutionaire doelen, door de voorhoede-proletariërs te helpen van deze dagelijkse guerilla een hefboom te maken voor de algemene revolutionaire strijd tegen het kapitalisme.

Het hoogste doel van deze komplexe aktiviteit van de partij is het realiseren van de subjektieve voorwaarden van de voorbereiding van de revolutie. Het gaat erom het proletariaat en de partij zelf in staat te stellen te profiteren van de objektieve revolutionaire mogelijkheden die door de geschiedenis gegeven zullen kunnen worden, zodra die mogelijkheden verschijnen en op zo'n manier dat de overwinning behaald wordt in plaats van overwonnen te worden.

2. De verdediging van de levens- en werkomstandigheden van de arbeidersklasse

De kommunisten zijn de meest resolute verdedigers van de eisen die de werkelijke en dringende behoeften van het leven van de grote massa's tot uitdrukking brengen, of die eisen nu wel of niet verenigbaar zijn met de gang van zaken van het kapitalisme, terwijl daarentegen deze "verenigbaarheid" de voornaamste zorg is van de vertegenwoordigers van de reformistische en klassensamenwerkingspolitiek.

De kommunisten vechten tegen de kontrarevolutionaire sabotagepolitiek van de reformistische burokraten. Deze steunen op de

voorbijgaande en korporatieve belangen van aristokratische lagen, die ernaar streven op de strijd te bezuinigen en hun situatie van voorrechten te behouden, om het bondgenootschap met de baas en de kapitalistische staat aan te prijzen en te bevestigen tegen de massa van de arbeiders van de konkurrerende bedrijven, van de lagere kategorieën of van de arbeiders over de grens in het bijzonder hen die komen uit de landen die door het eigen imperialisme van die aristokratische lagen overheerst worden.

Door de energieke verdediging van de laagste kategorieën te voeren en door de aristokratische en "protektionistische" reakties te bestrijden, stellen de kommunisten geenszins de belangen van één laag arbeiders tegenover andere lagen: zij strijden voor de eisen die gemeenschappelijk zijn aan heel de klasse, en dus voor die eisen die bovenop de onmiddellijke resultaten van de strijd geacht mogen worden haar rangen te verenigen.

Zo nemen zij deel aan de ekonomische en vakbondsgevechten, terwijl zij de volgende grote oriëntaties naar voren brengen:

- de verdediging van het basisloon, de strijd voor de integratie van de premies in het loon, de strijd tegen het stukloon en tegen het loon volgens rendement, de strijd tegen de overuren.
- de strijd voor het onmiddellijke verminderen van de arbeidsduur, tegen het helse tempo, voor de beperking van het nachtwerk en van de ploegenarbeid tot het minimum dat om technische reden noodzakelijk is.
- de strijd tegen de ontslagen.
- de eis van het volledige salaris voor de ontslagenen, voor de gepensioneerden; voor alle werklozen en voor de arbeiders onder de wapenen inkomsten die tenminste gelijk zijn aan het minimumloon.
- de strijd voor gratis medische verzorging en voor gratis openbaar vervoer, voor het massieve terugbrengen van de huren en van de openbare tarieven, voor de onderdrukking van de belastingen die het loon of de konsumptie van de arbeiders treffen.

Zij bestrijden tegelijkertijd elk "in kaart brengen" van de arbeidersklasse of van een van haar delen (arbeidskaart in Rusland, "pasje" in Zuid-Afrika, verblijfsvergunningen en werkvergunningen in de immigratielanden en alle maatregelen die in de staat of in het werk de inferioriteit van een kategorie arbeiders met betrekking tot de andere instellen (de vrouwen, de jongeren, zij die geen officiële status hebben, de buitenlandse arbeiders, enz.).

Zij strijden ervoor dat de arbeidersklasse de taak op zich neemt van de kollektieve verdediging van de oude arbeiders, van de jonge arbeiders die in kazernes ondergebracht zijn en ten prooi zijn aan het despotisme van de militaire hiërarchie, zij strijden ervoor dat de arbeidersklasse niet de strijd van de proletariërs van de kleine ambachtelijke bedrijven en van het platteland die bijzonder benadeeld zijn door de verstrooing aan

hun isolement overlaat.

Zij stellen zich tot taak te helpen bij de organisatie van de werklozen in nauwe verbinding met de aktieve arbeiders die zelf in periode van krisis kandidaat-werklozen zijn, en te helpen bij de organisatie aan de kant van de aktieve arbeiders, van de massa's van gemarginaliseerde proletariërs zonder werk, van de getto's of van de krottenwijken van de grote steden, die botsen op geweldige problemen niet alleen van bestaansmiddelen, maar ook nog eens van huisvesting, drinkwater enz.

Zij hechten een bijzondere aandacht aan de organisatie van de meest uitgebuite kategorieën van de arbeidersklasse zoals de proletarische vrouwen of de jongeren, terwijl zij daarbij elk idee van autonomie van de strijd van de vrouwen in het algemeen of van de jeugd in het algemeen bestrijden, maar deze strijd zoveel mogelijk verbinden met de strijd van het geheel van de arbeidersklasse.

De arbeidersklasse heeft er belang bij op de meest vastbesloten wijze te vechten niet alleen voor de juridische gelijkheid van de proletarische vrouw, voor het volledige recht op echtscheiding, op vrije en kosteloze voorbehoedmiddelen en abortus, maar eveneens tegen elke ekonomische of status-diskriminatie in het werk, voor het veralgemeniseren van de kreches en de kinderspeelplaatsen en voor het kosteloos zijn hiervan, voor de bescherming van het moederschap enz.

De proletarische jeugd is de toekomst van de arbeidersklasse en de "vlam van de revolutie" (Liebknecht). De strijd tegen de uitbuiting van de arbeidersjeugd en de leerlingen en voor hun organisatie, tegen de georganiseerde afstomping op de burgerlijke school, tegen het burgerlijke militarisme, evenals haar revolutionaire opvoeding door hun deelname aan de gevechten van het geheel van de arbeidersklasse, zijn evenzovele taken die onmisbaar zijn voor de verdediging van de klasse en voor de voorbereiding van de kommunistische revolutie.

De kommunisten bestrijden de illusies die gekultiveerd worden door de reformistische lakeien van de bourgeoisie, volgens welke lakeien de arbeidersklasse haar lot zou kunnen verbeteren door een betere beroepsmatige vorming of door te waken voor de belangen van de nationale ekonomie, van het bedrijf, de openbare dienstverlening.

Deze praatjes zijn evenzovele middelen om de arbeiders in slaap te sussen, hun rijen te verdelen en hun kollektieve verdedigingsstrijd te steriliseren.

Zelfs voordat zij de oorzaken van haar slavernij kan uitroeien door de kommunistische omvorming van de maatschappij, kan de arbeidersklasse slechts efficient tegen de gevolgen van deze slavernij vechten door gebruik te maken van haar klassekracht. Deze kracht ontleent zij aan haar aantal, aan haar gekoncentreerd zijn, aan de formidabele drukmiddelen die het kapitaal haar schenkt door haar plaats in het produktieproces, aan haar bekwaamheid tot discipline en tot organisatie, aan haar vastbeslotenheid haar belangen te verdedigen door het ge-

geweld van de kapitalistische klasse te lijf te gaan.

Zij moet dus niet haar strijdwapens zoeken in het arsenaal van de procedures van onderhandeling, van arbitrage, van verzoening en van deelname, die dierbaar zijn aan de partizanen van de klassensamenwerking en van de sociale vrede. Maar zij moet haar wapens zoeken in de vormen van de direkte en openlijke strijd, zoals de niet-aangekondigde staking zonder van te voren gegeven tijdsduurlimiet, zoals de aktieve solidariteit tegen de tegenstander, de stakingspiketten en alle vormen van zelfverdediging en van proletarische verdediging tegen het geweld en het terrorisme van de kapitalisten en hun gerechtsdienaren.

3. De strijd voor de systematische organisatie van de arbeidersklasse

Het gaat er hier niet om de kwestie te behandelen van de oprichting van de organen van revolutionaire politieke strijd zoals de arbeidersraden tijdens de laatste proletarische golf. Dergelijke organisaties kunnen slechts ontstaan in een situatie van extreme revolutionaire spanning, en de kommunisten stellen precieze voorwaarden aan de initiatieven die genomen moeten worden voor hun oprichting of hun versterking, opdat zij hun effektieve rol verzekeren en niet afgeleid worden van hun revolutionaire rol.

Erop wachtend tot zo'n situatie zich voordoet zijn de kommunisten van mening dat een beslissende toename van de invloed van de partij onder de massa's, en met des te meer reden het binnengaan in een revolutionaire fase, niet kan plaatshebben zonder dat zich tussen de partij en de klasse een skala van organismen ontwikkelt die ontstaan voor de verdediging van de direkte belangen, die talrijke proletariërs hergroeperen, en waarin een permanent netwerk van de partij bestaat.

Het vraagstuk dringt zich dus op te weten welke houding de kommunisten hebben ten opzichte van de grote huidige vakbondsorganisaties. Door het feit van de steeds grotere druk die de kapitalistische staat heeft uitgeoefend op de arbeidersklasse, zonder dat deze in staat is geweest tegen die staat door middel van de aktiviteit van een sterke proletarische partij een adekwate tegendruk te geven, is de tendens tot de integratie van de vakbonden in de kapitalistische staat overal gedurende de laatste vijftig jaar aanmerkelijk toegenomen.

De grote officiele organisaties zijn tegenwoordig hetzij officiele staatsvakbonden zoals in de oosteuropese landen, in talrijke staten van Latijns-Amerika, en als gevolg van de overwinning van de anti-imperialistische golf in het merendeel van de landen van Azië of Afrika. Ofwel het zijn demokratische vakbonden, formeel onafhankelijk, maar waarvan

zoals in de westerse liberale demokratieën, in Japan en in sommige latijnsamerikaanse landen in werkelijkheid hun hele kontrarevolutionaire burokratie een steunpilaar is van de kapitalistische staat.

Het doel is niet de demokratische vakbonden als zodanig terug te veroveren, die door de kontrarevolutie op een geslaagde manier zijn beroofd van van elk klasseleven door hun funktioneren steeds meer alleen aan de eisen van samenwerking met de bourgeoisie op alle niveau's van de onderneming en van het beheer van de kapitalistische staat aan te passen. Als dus in de harde klassegevechten van de toekomst sektoren of stukken van hun organisatie zouden overgaan tot de proletarische strijd, dan zou dat slechts kunnen plaatsvinden in een strijd tegen de centrale officiele apparaten, burokratieën en hiërarchieën, die door geen enkele hervorming van de statuten ertoe gebracht zouden kunnen worden de onafhankelijke klassebelangen van het proletariaat te verdedigen.

Met des te meer reden kan het doel van de revolutionaire kommunisten in de landen van het Oosten of van de Derde Wereld niet zijn: demokratische vakbonden te krijgen zoals in het Westen. De sociaaldemokratie, de Kerk en de kleinburgerlijke demokratische stromingen waarop deze tendens steunt, die zich vandaag manifesteert in Brazilië en in Polen na de spaanse ervaring waarin de bourgeoisie geslaagd is, zijn evenzovele lakeien die de heersende klasse helpen de demokratische opening van de officiele strukturen te realiseren.

De historische periode die begonnen is, zet opnieuw, zelfs voordat er de mogelijkheid van een revolutionaire uitweg is, het heroprichten van een netwerk van arbeidersorganisaties die onafhankelijk zijn van de staat en van de kleinburgerlijken, dat wil zeggen de systematische organisatie van de klasse op de dagorde.

De weg naar de wedergeboorte van dit weefsel van arbeidersassociatie gaat noodzakelijkerwijs uit van min of meer suksesvolle pogingen om organismes in het leven te roepen die noodzakelijkerwijs nog beperkte doelen hebben en vaak een kortstondige levensduur, om vervolgens over te gaan, naar gelang de sektoren en de landen op extreem ongelijke wijze, tot meer systematische pogingen van koördinatie en organisatie van de strijd op een grotere schaal. De kommunisten nemen natuurlijk deel aan deze inspanningen door te werken aan de oprichting van een proletarisch strijdfront dat uitgaat van de meest dringende eisen van de klasse: zij vechten ervoor om alle kunstmatige barrières van programmatische, religieuze of filosofische aard voor de organisatie van de arbeiders te laten vallen en baseren zich op de verdediging van hun klassebelangen; en zij geven een

bijzondere aandacht aan de pogingen van de strijdlustige arbeiders om verbindingen te leggen om de komende gevechten buiten de greep van de officiele apparaten voor te bereiden.

Het is pas op een moment verderop in de strijd, bepaald door de massale opstand van de arbeiders tegen de richtlijnen van de verkochte burokratieën van de huidige vakbonden, dat de vraag van de heroprichting van grote organismen gesteld zal kunnen worden, die het geheel van de arbeiders van de verschillende industriële takken van industrie van eenzelfde land groeperen. Deze heroprichting zal zelf de meest verschillende vormen kunnen aannemen, daarbij volgens de bijzondere omstandigheden varierend van de radikale omvorming van bepaalde delen van de huidige strukturen tot aan het massaal weglopen van de arbeiders uit die strukturen; varierend van de ontbinding van de huidige organismen tot het handhaven daarvan naast nieuwe klasseorganismen. Die heroprichting zal eveneens kombinaties van extreem gevarieerde taken op zich kunnen nemen, volgens de graad van revolutionaire rijping van de situatie, waar de omstandigheden het aan deze of die vorm mogelijk zullen maken zich te ontwikkelen en algemeen te worden, volgens de bijzondere samenloop van omstandigheden in dit of dat land, volgens de historische tradities, het wederzijdse spel van de politieke stromingen, het skala van de bestaande organisaties, de krachtsverhoudingen, enz.

Daarop wachtende verlaten de revolutionaire kommunisten niet de bestaande organisaties om de arbeiders er achter te laten onder de exklusieve invloed van de reformistische of ronduit konservatieve stromingen. Zij werken in die organisaties, niet om de apparaten ervan te veroveren, maar om er de kontrarevolutionaire eindbedoeling van de verkochte burokratieën aan te tonen, en om de arbeiders aan hun invloed te onttrekken, daarbij uitgaande van de elementaire aanzetten tot strijd. Een dergelijke aktiviteit vereist meer of minder ver doorgevoerde vormen van klandestiniteit, al naar gelang het geval, en zo'n aktiviteit sluit het nemen van verantwoordelijkheid in de organismen die reeds volgens hun statuten aan de staat gebonden zijn en waarbij aansluiting verplicht is, uit, zelfs op lokaal en perifeer gebied.

De kommunisten brengen voortdurend het idee naar voren dat de defensieve eisenstrijd alleen niet voldoende is om de arbeidersklasse van haar slavernij te verlossen. Deze strijd zou op de lange duur inefficient zijn en zelfs steriel als zij niet diende als terrein om het proletariaat op te voeden tot de noodzakelijkheid van de kommunistische omvorming van de maatschappij, en als terrein van het meeslepen van de klassekrachten voor de revolutionaire verovering van de macht. En alleen deze verovering van de macht zal de

overwinningen die op het gebied van de eisen behaald zijn kunnen konsolideren en garanderen. Kortom, deze strijd moet opgevat worden als "een krijgsschool van het kommunisme" (Engels).

De kommunisten bestrijden bijgevolg elk idee van politieke neutraliteit van de direkte organisaties als een gevaarlijke koncessie aan de burgerij. De ervaring leert dat zich onder dit vaandel vaak de krachten gepresenteerd hebben die deze organisaties uitgeleverd hebben aan de burgerlijke instandhoudingspolitiek en aan de kapitalistische staat.

Hoewel zij er overigens van overtuigd zijn dat de revolutionaire overwinning onmogelijk is zonder dat de partij een beslissende invloed heeft verworven in de organisaties die geboren zijn uit de eisenstrijd, stellen de kommunisten toch de leiding van de direkte organisaties niet als voorwaarde voor de revolutie. Zij strijden ervoor in het heetst van de strijd aan te tonen dat de behoefte aan de kommunistische oriëntatie en aan de nauwste verbinding met de revolutionaire partij niet bij voorbaat voortkomt uit een programma, maar uit de noodzaak de volledige effektiviteit te geven aan de onmiddellijke klasseorganisaties in de strijd die zij bezig zijn te voeren tegen de kapitalistische klasse.

4. De houding van het proletariaat ten opzichte van de middenlagen en de boerenbevolking

Het kapitalisme, dat betekent de koncentratie. Ook vervangt het de kleinschalige door de grootschalige produktie. Maar het kapitalisme doet dat door voortdurend de grote massa van de kleine producenten, winkeliers, ambachtslieden en boeren in de ruine en de ellende te storten, die het verandert in proletariërs.

Evenwel, al deze bevolkingslagen die overblijfselen zijn van achterhaalde produktiewijzen, hebben niet één enkele houding; zij schommelen mee met de krachtsverhoudingen tussen de bourgeoisie en het proletariaat.

De reakties op de ellende van de kleine handelsburgerij van de steden, meer nog dan van de boeren, gaan vergezeld van bijzonder reaktionaire houdingen die voortkomen uit hun bijzonder beperkte produktiewijze, en gaan ook vergezeld van mogelijkheden van kontrarevolutionaire mobilisaties, die door het proletariaat bestreden moeten worden, niet alleen door een politieke houding zonder koncessies, maar eveneens door ten aanzien van deze lagen van de bevolking eisen naar voren te brengen die bedoeld zijn om hun ellende die veroorzaakt wordt door de krisissen en de oorlogen effektief te verlichten, dus om hen te neutraliseren.

Wat betreft de boerenbevolking, het proletariaat van de

steden en van het platteland moet niet alleen in de landen van de Derde Wereld de strijd ondersteunen tegen de overblijfselen van de oude uitbuitingsvormen. Het moet ook een volledige steun geven aan de strijd van de uitgebuite boeren tegen het kapitalistisch grootgrondbezit, dat het wil opheffen.

De kommunisten bestrijden het idee dat de arme boerenmassa's hun lot zouden kunnen verbeteren door te vechten voor de verhoging van de prijs van de agrarische produkten of door het protektionisme, en zich met dit doel verbinden met de grootgrondbezitter of de kapitalistische boer. Deze maatregelen brengen vooral voordeel voor deze laatsten en versterken hen ten koste van de arme boerenmassa's. Terwijl zij de reaktionaire illusies van deze lagen bestrijden, ondersteunen de kommunisten de organisatie van de arme en landloze boeren op het terrein van de strijd tegen de uitbuiting door de grootgrondbezitter, voor de opheffing van het pachtkontrakt waarbij een deel van de oogst afgestaan moet worden,voor het verminderen van de pachtsommen en voor de automatische vernieuwing van de pachtkontrakten en tegen de onteigeningen. Zij ondersteunen eveneens hun strijd tegen de schaamteloze uitbuiting door de agrarische voedingsmiddelenondernemingen, in verbinding met de proletariërs van deze industrieën, ook al vindt deze uitbuiting plaats in de vorm van een koöperatie.

Parallel aan de uitschakeling van de oude klassen die verbonden zijn aan de kleine produktie, ontwikkelt het kapitalisme niet-produktieve gesalarieerde kategorieën en lagen, die bijzonder talrijk zijn in de imperialistische landen, waar de vitale centra van het wereldkapitalisme en van zijn beheer zijn gevestigd en waar de verschijnselen van parasitisme en van verrotting tot hun hoogtepunt zijn gedreven.

Deze intermediaire lagen zijn bepaald niet allemaal aan elkaar gelijk. De laagste lagen, in het bijzonder de vrouwelijke bevolking die tewerk gesteld is in de kantoren of in de grote winkels, komen terecht in het proletariaat waarmee deze tussenlagen reeds heel hun leven gemeenschappelijk hebben en ook steeds meer de werkomstandigheden als gevolg van de mechanisatie en de automatisering van de werkzaamheden. Aan de andere kant worden de hoogste lagen, zij die dienen als slavenopzichters voor de kapitalistische exploitatie en die een stukje kennis en kultuur bezitten, door de bourgeoisie -waarvan zij de gewoonten naapen- aangetrokken.

Tussen die twee lagen in bevindt zich een soort van maatschappelijk moeras waarvan de leden aangetrokken worden door het burgerlijk voorbeeld, maar die door de onverdraaglijke situatie waarin de krisissen hen storten, naar

het proletariaat geworpen worden; het proletariaat waartoe zij zowel in het bedrijf als op school, in de kazerne of in de wijken al bijna behoren.

Doordat zij zich in het midden van de maatschappij bevinden, dat wil zeggen tussen de fundamentele klassen in, voor wier botsing zij beducht zijn, werpen deze lagen zich op als de kampioenen van interklassistische en dus bij uitstek demokratische eisen. Als gevolg van deze intermediaire positie eisen zij de leiding op van de strijd voor deze eisen, daarbij de verwaarloosbare methoden verheerlijkend van het beroep op het liberale bewustzijn van de bourgeoisie. Doordat zij het merendeel van de studenten leveren zijn zij de draagsters van alle illusies over de kultuur en over de beroepsopleiding. Gedreven tot de verdediging van hun loon en werkomstandigheden, bedreigd door de herstrukturering en de werkloosheid, nemen zij deel aan de strijd van de vakbonden waar zij de typisch kleinburgerlijke geest van verzoening binnenbrengen, en waar zij, vaak opgaand in de arbeidersaristokratie, het gros van de troepen van de kollaborationistische burokratieën van de vakbonden en van de zogenaamde arbeiderspartijen vormen.

Het proletariaat kan alleen hopen ook daar bepaalde van deze lagen te neutraliseren en een deel van hen tot zich aan te trekken in de strijd tegen het kapitalisme door hen te interesseren voor eisen die hen van de vernietigende gevolgen van het kapitalisme verlossen; door dan ook hun reaktionaire aspiraties, hun demokratische pretenties en hun katastrofale onbeslistheid helemaal te bestrijden, en door tegenover hen blijk te geven van de grootste beslistheid.

5. De verdediging van de strijdvoorwaarden van de uitgebuite massa's, en de strijd tegen het kapitalistische geweld en onderdrukking

De toevlucht tot de parlementaire taktiek is geheel en al achterhaald, tenminste in de landen waar de burgerlijke taken voltooid zijn; meer in het algemeen daar waar de verkiezingen als voornaamste funktie hebben de sociale strijd door de illusie van de demokratische afwisseling van de wacht te verzwakken. Onder dergelijke omstandigheden heeft de elektorale taktiek als gevolg de energie van de partij te polariseren en uit te putten in mobilisaties waarvoor het terrein en het moment geheel uitgekozen zijn door de tegenstander. Het steeds minder duidelijke voordeel van het gebruik van de parlementen als revolutionaire tribune weegt niet op tegen deze ongemakken, terwijl de taktiek van het niet meedoen aan de verkiezingen daarentegen de principiële antiparlementaire propaganda van het revolutionaire kommunisme duidelijker maakt.

De weigering van de kommunisten om deel te nemen aan de rompparlementen, aan de gemeentelijke organen waarvoor zelfs geen schaduw van een lokale autonomie meer overblijft, of aan de presidentsverkiezingen, betekent geenszins dat zij ervan afzien eisen naar voren te brengen, zelfs politieke eisen, ten aanzien van de kapitalistische staat.

Juist integendeel. Als partizanen van de verovering van de politieke macht door het meeslepen van de grote massa's in de revolutionaire strijd, dragen zij in het hart zelf van de dagelijkse gevechten van de arbeidersklasse en van de arme boerenmassa's de verovering en de verdediging van de voorwaarden van een brede en werkelijk grote politieke strijd binnen, te weten de vrijheden van samenkomst, vereniging, van geschreven of gesproken pers, van staking enz.

Daar waar deze vrijheden bestaan verdedigen zij deze vrijheden volledig tegen de aanvallen waarvan die het doelwit zijn en zij aanvaarden niet dat die vrijheden onderworpen worden aan de minste juridische beperking, of erger nog, aan de minste zelfbeperking van de kant van de opportunistische en demokratische stromingen. De rechten zijn gemaakt om gebruikt te worden. Als zij niet dienen voor de direkte strijd tegen de kapitalistische staat, vormen zij evenzovele blokken aan het been van de arbeidersklasse.

Daar waar het proletariaat niet de elementaire vrijheden bezit zoals in de zogenaamde socialistische landen of in het merendeel van de Derde Wereld-landen, strijdt het proletariaat daarvoor zonder ooit het bereiken ervan af te laten hangen van deze of gene wijziging van de grondwet, van de ontwikkeling van de kapitalistische staat in een meer liberale richting, zonder dat het proletariaat de steun zoekt van de krachten die deze rechten slechts opeisen als aanvulling op een sterkere staat gegrondvest op de maatschappelijke harmonie. Het proletariaat moet onderricht worden van het feit dat het die vrijheden slechts kan ontrukken in de strijd tegen de staat en tegen de demokratische pogingen deze geheel uit te hollen.

De revolutionaire kommunisten bestrijden de inspanningen van de bourgeoisie om voortdurend haar staatsburokratie, haar onderdrukkingsorganen, haar justitie, haar politiek en heel de wetgeving die zij richt tegen de arbeidersklasse, te versterken. Zij beelden zich niettemin niet in dat een terugkeer mogelijk is naar de oude liberale vormen, vooral niet met de demagogie van de hervormingen die door de stromingen van de imperialistische en zogenaamde arbeiders linkerzijde voorgesteld worden; deze hebben slechts als doel de versterking van de burgerlijke staat te paren aan een aangenaam vernisje, om de instemming van de uitgebuiteuen uit te lokken.

De kommunisten bestrijden de bepantsering van de kapitalistische staat, terwijl zij zich daarbij stellen op het terrein van de georganiseerde klassedruk tegen die staat. Zij profiteren van de strijdepisoden om aan te tonen dat deze tendens van de staat slechts door de revolutionaire oplossing omgekeerd kan worden. Zij roepen daarom de proletariërs op om zich vanaf nu daarop voor te bereiden, door zich energiek te verdedigen tegen het burgerlijke geweld in de fabrieken en de wijken en niet het geringste vertrouwen te stellen in de zogenaamde juridische garanties die zelfs in de landen die als de meest vrije bekend staan slechts vodjes papier zijn die door de burgerij bij een proletarische revolte zonder aarzelen worden verscheurd.

Zij strijden, in verbinding met de proletarische strijd, om de zelfverdediging en de bescherming van de klasse te organiseren, van haar militanten, van haar organisaties, tegen het paralegale geweld van de huurmoordenaars van de bourgeoisie, de privélegertjes, witte gardes, fascistische groepen, de "moslim-broederschappen" en andere aanvullende troepen, evenals tegen de racistische misdaden, de antisemitische progroms, de vuurzeeën van religieuze haat en vreemdelingenhaat, tegen de expedities die gericht zijn tegen de zogeheten lagere kasten enz. Maar ook en vooral tegen het legale geweld van de bourgeoisie, het geweld van de krachten van de politie, de marechaussee, van de speciale repressieve eenheden en andere beëdigde huurlingen.

Zij bestrijden de aansporingen die gedaan worden om zich te verlaten op de kapitalistische staat tegen de onwettige gewelddadigheden als misdadig: dat heeft nooit een ander gevolg gehad dan de proletarische strijd te steriliseren of haar zonder verdediging uit te leveren aan de legale onderdrukking.

De proletarische strijd is eveneens een aktieve en permanente solidariteit verschuldigd aan de proletarische militanten die gevangen genomen zijn of die door de tegenstander getroffen zijn, onafhankelijk van de juistheid of de effektiviteit van hun politieke opvattingen, en meer in het algemeen aan alle slachtoffers van de kapitalistische repressie. Deze solidariteit neemt verschillende vormen aan: de juridische verdediging, de steun aan de gezinnen en families van de slachtoffers, de strijd om het isolement te doorbreken waarin de bourgeoisie de gevangenen houdt, de strijd voor het verlichten van de gevangenisomstandigheden, de strijd voor de bevrijding van de gijzelaars die de klassetegenstander in zijn kerkers bewaart, voor het opheffen van alle straffen enz.

6. De strijd tegen het burgerlijke militarisme en de voorbereidingen van de imperialistische oorlog

Het gevecht tegen de voorbereidingen van een nieuw impe-

rialistisch konflikt moet niet alleen gevoerd worden op het terrein van de ideologie waar alle schijnheilige rechtvaardigingen van de bourgeoisie afgebroken moeten worden. De strijd moet ook gevoerd worden op het terrein van de klassenstrijd en op dat van de direkte organisatie van de klasse:

a) door in de politiek van het ekonomisch nationalisme en van de praktische splitsing van de proletarische rangen de voorbereiding op de militaristische politiek van de nationale verdediging te bestrijden. Door het benadrukken van de identiteit van de belangen en van het doel van de arbeiders die over de hele wereld in strijd zijn en door het internationalistische gevoel van de proletariërs te verhogen.

b) door de proletarische jeugd te organiseren die het eerste slachtoffer is van het burgerlijke militarisme, door opnieuw aan te knopen bij de mooie tradities van het proletarische en revolutionaire antimilitarisme.

c) door de strijd van de proletariërs in het legeruniform te ondersteunen, en door de meest nauwe banden te leggen tussen de arbeiders en de soldaten.

d) door elke poging tot militarisering van de industrie en van de zogeheten strategische sektoren op besliste wijze te bestrijden.

e) door te vechten tegen elke gewapende tussenkomst die tot doel heeft de veiligheid van de bevoorradingen en de zeewegen te verzekeren, en door te vechten tegen elke andere manifestatie van imperialistische piraterij.

7. De strijd tegen de imperialistische onderdrukking

Het imperialisme brengt door de algemene onderdrukking van de kleine landen door de grotere, zelfs wanneer zij openlijk onafhankelijk zijn verklaard, een verdeling met zich mee van de proletarische rangen. Deze verdeling kan slechts overwonnen worden door de meest krachtige strijd in de onderdrukkende landen en onder de onderdrukkende nationaliteiten. Dit op de allereerste plaats in de imperialistische landen, tegen elk nationaal privilege, tegen elke uitplundering van kleinere naties, tegen elke racistische, nationale of koloniale enz. onderdrukking; tegen elk nationaal superioriteitsgevoel, tegen elk sociaal-chauvinisme, elk sociaal-racisme.

Met dit doel moeten de revolutionaire kommunisten de volgende doelen van de klassebeweging van de proletariërs van de landen die andere landen onderdrukken hanteren:

a) de onmiddellijke en onvoorwaardelijke onafhankelijkheid voor de kolonies; het recht op afscheiding voor de nationale minderheden die door het geweld binnen de grenzen van een onderdrukkende staat worden gehouden; de onderdrukking van elk koloniaal voorrecht gegrondvest op het ras (Zuid-Afrika), de godsdienst (Ierland, Israël), enz.

b) de onmiddellijke en onvoorwaardelijke terugtrekking van de troepen van hun eigen staat uit de bezette of onderdrukte landen: van Rusland uit Afghanistan en uit Oost-Europa; van de franse en engelse imperialismes uit Duitsland en uit Afrika; van de Verenigde Staten uit praktisch alle delen van de wereld. En net zo het aanklagen van alle ongelijke verdragen en akkoorden die opgelegd zijn door hun eigen staat; in het bijzonder de zogenaamde samenwerkingsakkoorden van het franse imperialisme in zijn afrikaanse privéjachtgebieden, of van het amerikaanse imperialisme in Latijns-Amerika, Zuidoost-Azië of in het Verre Oosten.

c) Het is voor de eenheid van het wereldproletariaat eveneens absoluut noodzakelijk dat de proletariërs van de immigratielanden zij aan zij strijden met hun geimmigreerde broers tegen de vreemdelingenhatende en racistische vervolgingen, tegen elke kontrole van de immigratie en voor de totale gelijkheid van alle rechten. Dit is bijzonder belangrijk in de imperialistische landen van Europa, in de Verenigde Staten en zelfs in Australië en in Japan, maar eveneens in landen van de Derde Wereld zoals die van het arabische schiereiland, Zuid-Afrika of Venezuela, Brazilië, Argentinië enz.

Deze houding van het proletariaat in de onderdrukkende landen moet in de onderdrukte landen of in de landen van arbeidersemigratie vergezeld gaan van een krachtige propaganda voor de internationale eenheid van het proletariaat en zijn organisatie over de grenzen van nationaliteit heen. De kommunisten van de kolonies en de halfkolonies moeten aantonen dat de strijd voor het terugtrekken van de imperialistische troepen of voor de onafhankelijkheid geen doel op zich is, maar een middel tot revolutionaire verwoesting van het onderdrukkende imperialisme. In de landen waar het kapitalisme reeds heeft gezegevierd en met meer reden nog in die landen waar het al meer dan rijp is maar waar de bourgeoisie nog het vraagstuk van de nationale bevrijdingsstrijd (bijvoorbeeld de landen van Oost-Europa) of het vraagstuk van de nationale eenheid (Korea, Duitsland) kan benadrukken, weigeren de kommunisten deze eisen tot doelen van de proletarische strijd te maken.

8. De strijd voor de voltooing van de laatste burgerlijke taken in de Derde Wereld

De voltooing van de burgerlijke revolutionaire fase in de Derde Wereld voltrekt zich zonder dat de lokale bourgeoisieën in staat geweest zijn hun beloften in te lossen. Dat is de reden waarom op het eind van haar revolutionaire cyclus de bourgeoisie aan het proletariaat een erfenis van

een bepaalde hoeveelheid burgerlijke taken achterlaat die in de gevorderde en meest imperialistische kapitalistische landen nog maar nauwelijks meer te achterhalen zijn, maar die in de landen van Azië, Afrika en in bepaalde landen van Latijns-Amerika machtige hefbomen blijven van de proletarische revolutionaire strijd.

Het gaat behalve de eisen tot de elementaire politieke vrijheden die al genoemd zijn in het voorafgaande hoofdzakelijk om de volgende kwesties:

a) opruiming van de overblijfselen van archaisch grootgrondbezit, van de resten van feodale, religieuze en stammenprivileges.

b) opruiming van de resten van koloniale dienstbaarheid en slavernij en van de imperialistische privileges.

c) strijd tegen de diskriminaties die gegrondvest zijn in de sociale situatie, het ras en de religie; tegen de bijzondere onderdrukking van de vrouwen; voor de meest volledige juridische gelijkheid voor de staat.

d) strijd voor de scheiding van kerk en staat; voor het verplichte onderwijs op kosten van de staat; voor de republikijnse regeringsvorm; tegen elke beperking van de politieke gelijkheid binnen de staat enz.

Het is niet uitgesloten dat de bourgeoisie op een gegeven moment sommige van deze eisen naar voren brengt; in het bijzonder welke de staat betreffen zoals het instellen van de republiek of het invoeren van politieke vrijheden. Maar in dat geval doet zij dat dan door die eisen los te maken van de andere en door ze te beroven van elke revolutionaire scherpte. Beter gezegd, de bourgeoisie beschouwt ze als eenvoudige hervormingen die toegekend worden om het proletariaat te bedriegen en zijn steun te verkrijgen voor de aldus gedemokratiseerde staat; kortom, als een instrument om haar klasseoverheersing nog te versterken. In elk geval maakt het proletariaat van deze politieke of sociale eisen een hefboom van zijn revolutionaire emancipatie, en verwacht de volledige bevrediging van die eisen slechts van zijn eigen klassediktatuur. Al deze eisen maken voortaan deel uit van het onmiddellijke program van de proletarische wereldrevolutie.

9. De strijd voor de wedergeboorte van de internationale proletarische solidariteit

De internationalistische solidariteit is een onmisbare hefboom van de proletarische strijd. Het stalinisme heeft haar ontaard door haar in dienst te stellen van de verdediging van het russische imperialisme. De sociaaldemokratische en nationaalkommunistische partijen hebben haar verlaagd door tegenover de nationale anti-imperialistische strijd schijnheilig de belangen van een internationale klassenstrijd van het proletariaat te stellen, welke klassenstrijd zij in werkelijkheid eveneens in de imperialistische metropolen van de goede weg afbrachten en saboteerden. Zij hebben haar met de voeten getreden door de verschillende nationale kontingenten van het proletariaat in de imperialistische rooftocht vast te ketenen aan hun verschillende burgerlijke staten.

Het opwekken van het internationalistische gevoel van de arbeidersklasse zal niet alleen tot stand gebracht worden door de propaganda voor het revolutionaire, internationale en internationalistische doel, maar uitgaan van de dagelijkse eisen van de proletarische strijd. Het is in deze geest dat de revolutionaire kommunisten het grootste belang hechten aan de volgende taken:

a) de internationale popularisering van de grote proletarische gevechten, waarin de arbeidersklasse kan voelen dat haar gemeenschappelijke belangen dezelfde zijn.

b) het vestigen van internationale verbindingen tussen de arbeiders door middel van de steun aan de gevechten van de buitenlandse arbeiders via de solidariteit met de proletarische gevechten of elke andere strijd die gevoerd wordt tegen de gevestigde imperialistische orde in de verschillende landen; door middel van de strijd tegen de Internationale van de politie en via de solidariteit tegen de kapitalistische repressie in de wereld enz.

c) de strijd in elk land tegen de imperialistische misdaden; tegen het militarisme en de oorlogsvoorbereidingen van zijn eigen burgerij, welke evenzovele voorwaarden zijn om de nationale onenigheden tussen de proletariërs te overwinnen die door de chauvinistische propaganda van de bourgeoisie en haar knechten gestimuleerd worden en om de broederlijke eenheid te realiseren van de proletariërs van alle nationaliteiten.

Met de organisatie van deze elementaire taken moet begonnen worden om een begin te krijgen van koördinatie van de internationale aktie van het proletariaat en opdat het mogelijk zal zijn op meer ambitieuze internationale doelen te mikken.

besluit

De internationale kommunisten zijn zich bewust van de immense moeilijkheden die zich aan de arbeidersklasse voordoen om de lijn van de revolutionaire wederopgang weer naar boven te buigen na zovele tientallen jaren van nederlaag van de onafhankelijke proletarische beweging. Zij kennen de offers die de arbeidersklasse te wachten staan om de zin van haar gemeenschappelijke belangen en die van de revolutionaire kommunistische strijd opnieuw te leren.

Zij ontkennen niet de valstrikken die voor de arbeiders-

klasse gelegd worden als zij zich inspant om zich het wapen van de marxistische theorie en de lessen van het verleden weer eigen te maken; valstrikken die gelegd worden door alle stromingen die zich tot taak stellen de arbeidersklasse daarvan te weerhouden en die greep op haar hebben, om het even of het gaat om valse socialisten of valse kommunisten, kleinburgerlijke demokraten of religieuze stromingen.

De revolutionaire kommunisten vinden evenwel in deze omstandigheden die nog verschrikkelijk ongunstig zijn de drijfveer om al hun inspanningen te bundelen naar de opbouw van de kompakte en machtige partij van morgen, waaraan de proletarische revolutie absoluut behoefte heeft om te overwinnen.

Vandaag net als in 1848 bevestigen de kommunisten dat zij "zich niet verlagen om hun meningen en hun doelen te verbergen. Zij verklaren openlijk dat hun doel slechts bereikt kan worden door de gewelddadige omverwerping van iedere tot dan toe bestaande maatschappelijke orde. Mogen de heersende klassen sidderen voor een kommunistische revolutie! De proletariërs hebben in de kommunistische revolutie niets te verliezen dan hun ketenen. Zij hebben een wereld te winnen.

PROLETARIERS VAN ALLE LANDEN, VERENIG JE!"

Bijlage 1.

De principes van het kommunisme

De principes, die hier samengevat worden genoemd, zijn te vinden in de KARAKTERISTIEKE STELLINGEN van 1951. Zij hernemen de oorspronkelijke punten van het programma dat aangenomen is door de KP van Italië op haar oprichtingskongres in Livorno in januari 1921, terwijl daarbij die punten nog aangescherpt werden.

1. Een steeds meer groeiende tegenstelling tussen de produktiekrachten en de produktieverhoudingen ontwikkelt zich steeds verder in de huidige kapitalistische maatschappij. Deze tegenstelling brengt de belangentegenstelling en de klassenstrijd tussen het proletariaat en de heersende bourgeoisie met zich mee.

2. De huidige produktieverhoudingen worden beschermd door de macht van de burgerlijke staat. Welke vorm het vertegenwoordigende systeem ook heeft en welk gebruik er ook van de elektorale demokratie gemaakt wordt, de burgerlijke staat vormt altijd het verdedigingsorgaan van de belangen van de kapitalistische klasse.

3. Het proletariaat kan het systeem van de kapitalistische produktieverhoudingen, waaruit zijn uitbuiting afgeleid is, niet breken en ook niet veranderen zonder door het geweld de burgerlijke macht te slopen.

4. Het onmisbare orgaan van de revolutionaire strijd van het proletariaat is de klassepartij. De kommunistische partij die in haar de fraktie van het proletariaat verzamelt die het meest vooruitgeschreden en het meest vastbesloten is, verenigt de inspanningen van de werkende massa's, door deze van de dagelijkse strijd voor gedeeltelijke belangen en voor wisselvallige resultaten naar de algemene strijd voor de revolutionaire emancipatie van het proletariaat te leiden. De partij heeft als taak de revolutionaire theorie onder de massa's te verspreiden, de materiële aktiemiddelen te organiseren, de werkende klasse te leiden in de ontwikkeling van de strijd en daarbij de historische kontinuiteit en de internationale eenheid van de beweging te verzekeren.

5. Na de omverwerping van de kapitalistische macht zal het proletariaat zich pas kunnen organiseren als heersende klasse door het oude staatsapparaat te verwoesten, en door zijn eigen diktatuur in te stellen. Dat wil zeggen: door de burgerij en de leden van de burgerlijke klasse zolang zij maatschappe-

lijk blijven bestaan te beroven van elk politiek recht en van elke politieke funktie; en door de organen van het nieuwe regiem alleen op de produktieve klasse te grondvesten. De kommunistische partij, waarvan het programmatische kenmerk bestaat in de verwerkelijking van dit fundamentele doel, vertegenwoordigt, organiseert en leidt de proletarische diktatuur, zonder die leiding met wie dan ook te delen. De noodzakelijke verdediging van de proletarische staat tegen alle pogingen tot kontrarevolutie kan slechts verzekerd worden door aan de bourgeoisie en aan de partijen die vijandig staan tegenover de proletarische diktatuur elk agitatiemiddel en elk middel tot politieke propaganda te ontnemen, en door het proletariaat een gewapende organisatie te geven om elke aanval van binnenuit of van buitenaf terug te slaan.

6. Alleen de kracht van de proletarische staat zal systematisch in de verhoudingen van de maatschappelijke ekonomie tussenbeide kunnen komen, alle opeenvolgende maatregelen realiserend die de vervanging van het kapitalistische systeem door het kollektieve beheer van de produktie en van de distributie zullen verzekeren.

7. Deze omvorming van de ekonomie, en bijgevolg van alle aktiviteiten van het maatschappelijke leven, zal in toenemende mate tot gevolg hebben dat de noodzaak van de politieke staat opgeheven wordt; het apparaat van die politieke staat zal beetje bij beetje teruggebracht worden tot de rationele administratie van de menselijke aktiviteiten.

Bijlage 2.
Bibliografie van de kommunistische beweging

MANIFEST VAN DE KOMMUNISTISCHE PARTIJ, Brussel, februari 1848.

ADRES VAN DE CENTRALE RAAD AAN DE KOMMUNISTENBOND, Londen, maart 1850.

INAUGURELE REDE EN VOORLOPIGE STATUTEN van de Internationale Arbeidersassociatie (geamendeerd door het kongres van Den Haag, september 1872), Londen, 1864.

KANTTEKENINGEN BIJ HET PROGRAM VAN DE DUITSE ARBEIDERSPARTIJ (bekend onder de titel "Kritiek op het program van Gotha", door Karl Marx), Londen, mei 1875.

RESOLUTIE OVER DE MIDDELEN EN DE METHODEN OM DE VERDEDIGING VAN DE ARBEIDERS TE VERZEKEREN en RESOLUTIE OVER DE POLITIEKE AKTIE VAN HET PROLETARIAAT, aangenomen door het internationale socialistische arbeiderskongres van Parijs, juli 1889.

ONTWERPRESOLUTIE VAN DE LINKERZIJDE, opgesteld door Lenin

voor de internationale socialistische konferentie van Zimmerwald, september 1915.

DE TAKEN VAN HET PROLETARIAAT IN DE HUIDIGE REVOLUTIE (Stellingen, gepresenteerd door Lenin op de dag na de februarirevolutie, beter bekend onder de titel van "de Aprilstellingen"), Petrograd, april 1917.

PLATFORM van de kommunistische Internationale, STELLINGEN OVER DE BURGERLIJKE DEMOKRATIE EN DE PROLETARISCHE DIKTATUUR, MANIFEST VAN DE INTERNATIONALE AAN DE PROLETARIERS VAN DE HELE WERELD, 1e kongres van de Komintern. Moskou, maart 1919.

STATUTEN van de kommunistische Internationale, TOELATINGSVOORWAARDEN VAN DE PARTIJEN IN DE KOMMUNISTISCHE INTERNATIONALE, RESOLUTIE OVER DE ROL VAN DE PARTIJ IN DE PROLETARISCHE REVOLUTIE, STELLINGEN OVER DE VAKBEWEGING, DE BEDRIJFS- EN FABRIEKSKOMITEES, STELLINGEN EN TOEVOEGINGEN OVER HET NATIONALE EN KOLONIALE VRAAGSTUK, STELLINGEN OVER HET AGRARISCHE VRAAGSTUK, STELLINGEN OVER DE OPRICHTINGSVOORWAARDEN VAN DE ARBEIDERSRADEN, STELLINGEN OVER DE KOMMUNISTISCHE PARTIJ EN HET PARLEMENTARISME opgesteld door Lenin en Boecharin, en ONTWERPSTELLINGEN OVER HET PARLEMENTARISME voorgesteld door de abstentionistische fraktie van de Socialistische Partij van Italië, 2e kongres van de Komintern, Moskou, juli 1920.

REDEVOERINGEN van Zinovjev en Radek op het 1e kongres van de volkeren van het Oosten, Bakou, september 1920.

STELLINGEN VOOR EEN RAPPORT OVER DE TAKTIEK VAN DE KOMMUNISTISCHE PARTIJ VAN RUSLAND opgesteld door Lenin, STELLINGEN OVER DE TAKTIEK, STELLINGEN OVER DE ORGANISATORISCHE STRUKTUUR VAN DE KOMMUNISTISCHE PARTIJEN, OVER DE METHODES EN DE INHOUD VAN HUN WERK, 3e kongres van de Komintern, Moskou, juli 1921.

STELLINGEN OVER DE TAKTIEK VAN DE KOMMUNISTISCHE PARTIJ VAN ITALIE ("Stellingen van Rome", Rome, maart 1922), ONTWERPSTELLINGEN OVER DE TAKTIEK VAN DE INTERNATIONALE en ONTWERPAKTIEPROGRAMMA VAN DE KP VAN ITALIE, voorgesteld op het 4e kongres van de Komintern, november 1922, vervolgens voorgesteld aan het 5e kongres, juli 1924.

ONTWERPSTELLINGEN voorgesteld door de Linkerzijde op het 3e kongres van de KP van Italië ("Stellingen van Lyon"), Lyon, januari 1926, TUSSENKOMST van Bordiga op het 6e uitgebreide uitvoerend komitee van de Komintern, Moskou, februari 1926, en BRIEF van Bordiga aan Korsch, Napels, oktober 1926.

NAOORLOGSE PERSPEKTIEVEN MET BETREKKING TOT HET POLITIEKE PLATFORM VAN DE INTERNATIONALISTISCHE KOMMUNISTISCHE PARTIJ VAN ITALIE, oktober 1946.

PROLETARISCHE DIKTATUUR EN KLASSEPARTIJ, 1951, LESSEN VAN DE KONTRAREVOLUTIE, Algemene Vergadering van Napels, 1951, KARAKTERISTIEKE STELLINGEN VAN DE PARTIJ ("Toetredingsbases" voor de internationale kommunistische partij), Algemene Vergadering van Florence, 1951.

STELLINGEN OVER DE HISTORISCHE TAAK, DE AKTIE EN DE STRUKTUUR VAN DE KOMMUNISTISCHE WERELDPARTIJ, Algemene Vergadering van Napels, juli 1965, en AANVULLENDE STELLINGEN bij de "Stellingen van Napels", Algemene Vergadering van Milaan, april 1966.

DE TAKEN DIE DE PARTIJ MOET VERVULLEN OM EEN REVOLUTIONAIRE UITWEG VOOR DE KRISIS VOOR TE BEREIDEN, Algemene Vergadering van Parijs, november 1977.

ONZE PUBLIKATIES WORDEN VERKOCHT BIJ DE VOLGENDE BOEKHANDELS:

-ATHENAEUM NIEUWSCENTRUM
Spuistraat 305
AMSTERDAM

-DE TRIBUNE
Brusselsestraat 76
MAASTRICHT

-DE VRIJE BOEKHANDEL
Veemarktstraat 40
BREDA

-VAN GENNEP
Binnenweg 131
ROTTERDAM

-DE UITBUYT
Churchillweg 1
WAGENINGEN

-DATABANK
Ekonomische Hogeschool
TILBURG

il programma comunista

programme communiste

le prolétaire

KOMMUNISTISCHES PROGRAMM

Proletarier

EL PROGRAMA COMUNISTA

El Comunista

EL PROLETARIO

COMMUNIST PROGRAM

el-oumami

organe du parti communiste international

Lees De Proletariër, ons tweemaandelijks tijdschrift voor Nederland en België, in het nederlands en het frans.
Abonnementsprijzen per jaar: als drukwerk: f 6,75 / 100 fb
als brief: f 9,25 / 170 fb
Abonnementsprijs te voldoen: kontant of door overmaking op postgiro: 000-0943681-65, ten name van J. Arnoldy, Luik.

الأممي

l'internationaliste - el-oumami

لسان الحزب الشيوعي الأممي

الثمن : فرنسا ٢ فرنكات - المغرب ٢ درهم - الجزائر ٢ دينار - تونس ٢٠٠ مليم .

الأممي العدد ١٩ - نوفمبر ١٩٨١

عاش نضال العمّال "بدون أوراق"

لم تأت قرارات الحكومة الاشتراكية الصادرة في ١١ أوت ١٩٨١ وملحقاتها لتضع كما تدعي حدا للاستغلال الفاحش الذي يخضع له العمال بدون اوراق من مختلف جنسياتهم بوعد تم تنظيمهم من الخوف وحالة السرية . ولكنها في الحقيقة جاءت لوضع اللمسات الأخيرة على المشروع المتعلق بالحد من اليد العاملة الاجنبية في السوق السوداء، وذلك لتحقيق ما عجزت سياسة جيسكار عن فعله في هذا المجال ولكن بأشكال اكثر ديماغوجية وخطورة .

ومن الواضح وانطلاقا من هذه القرارات ان التسوية لن تطال الا عددا ضئيلا لا يتجاوز الـ ١٠٪ من مجموع العمال بدون اوراق الذي يتراوح عددهم حسب الاحصائيات الرسمية المؤقتة بحوالي ٥٠٠ الف عامل . وذلك نتيجة للشروط التعسفية المطروحة من قبل الحكومة . لاصدار بطاقة العمل والاقامة لمدة سنة . والمعنيين بالتسوية هم العمال الذين يحملون الشروط التالية : (الاساسية)

١- ان يكون تاريخ دخولهم لفرنسا قبل الاول من جانفي ١٩٨١ .

٢- حيازة عقد عمل لمدة سنة على الاقل .

٣- الاثبات عن عمل دائم .

٤- اثبات مكان سكن صاحب العلاقة : ايصال الحاجر . الخ ...

مع العلم ان هذه القرارات لن تأتي بتغيير شيء من مصير آلاف العمال الذين دخلوا فرنسا بعد تاريخ ١-١-٨١ .

فمن الواضح ان اهداف الحكومة الحالية تتجه بالدرجة الاولى على شق الطبقة في صفوف العمال بدون اوراق . وذلك بتجزئتها الى شق فئات دخلت قبل تاريخ جانفي او بعده . شق عمال مع عقود عمل وآخرين بدون . شق عمال فرنسيين ومهاجرين . شق عمال موجودين ومؤقتين او بائعة متجولين او عاطلين عن العمل الخ . بهدف محاولات التفرقة هذه . اضافة الى رد فعال يمكن ان يشكله مجموع العمال بدون اوراق لطرح مطالبهم الترقية بشكل عمالي ومنظم .

ففي الفترة الاخيرة ظهرت بوادر مقاومة من قبل العمال بدون اوراق امام ممارسات ارباب العمل بالتهرب من اعطاء العمال الذين استخدموهم خلال سنوات عديدة عقود عمل مما يساعد على تسوية اوضاعهم . هذا من جهة ومن جهة اخرى لجوئهم للطرد من بطاقة العقود . ردا على ذلك قام عمال شركة "سال ديفريس" في ضواحي ملان الاقراب واحتلال مكان العمل للحصول على المطالب التالية : ١- عقد عمل لجميع عمال الشركة ٢- تسوية اوضاع جميع العمال بدون اية شروط . وامام تعسفهم ووجودهم في الاقراب ، أضرب العمل الرضوخ لمطالبهم .

كانت هذه التجربة الناجحة البداية لسلسلة من الاضرابات مع احتلال اماكن العمل في عدة مناطق من باريس وضواحيها مثل : (موشراي، ايفري، رشار ليوار، بوسورت شارنتون ..) ولا تزال هذه النضالات تتوسع . وقد لعبت مجموعة العمال المهاجرين (GT) دورا فعال في تعميم هذا النضال في اوساط العمال الفرنسيين والمهاجرين لكسر جدار التفرقة مما ادى الى تضامن العمال الاخرين على استعمال مثال وقائعهم في النضال . كما ساعدت هذه المجموعة على تنظيم هذه الطاقة العمالية لمجموع العمال في لجان عمالية من مجالس الشركات لتكون على اتصال فيما بينها ثم مع مجموع كل النضالات الأخرى . وفي نفس الوقت العمل من اجل الحفاظ على استقلالية حركة العمال هذه من مناورات الاجهزة النقابية الانتهازية ومن تنظيمها الهجرة العمالية .

ماذا كانت مواقف الاجهزة النقابية وتنظيمات الهجرة الرسمية (MRI) ازاء هذه النضالات بشكل خاص وازاء قرارات الحكومة بشكل عام ؟

ومن الجدير بالذكر هو مواقف الـ MRI "دفاع العمال المهاجرين" من نضالات العمال بدون اوراق . التي كانت تمنع اي اتصال بين العمال المناضلين واخوانهم الذين وجدوا الى الـ MRI بشكل عفوي . وهددوا بالقوة منع اي محاولة لاطلاع العمال بالنضال الدائر وبين دعوتهم للتضامن معهم . وكانت حجة سيرو فرانسي

تابع الصفحة ١٢

فصول مسرحية "الانفتاح"
رسالة مناضل من تونس

ان تاريخ الطبقة العاملة وكل الشرائح الثورية الأخرى في تونس حافل بالنضال والمقاومة ويذكر على سبيل المثال تحدي الجماهير العمالية في قفصة خلال في ٧٤ و ٧٦ لمؤسسة الطيران الرجعي وما وقع في ٢٦ جانفي ١٩٧٨ حيث هبت العمال والمضطهدين دفعة واحدة نحو الشوارع منتفضين بالعنف الى مؤسسة نظام الرجوازية . فهذه الصورة القاسية والتجربة العميقة للجماهير قد مكنتها من تعاطف مؤيدها لتخوض معارك ضد النظام الرجعي أكثر فأكثر نجاحا في تنظيم الجماهير والتحامها بعضها ببعض ففي شهر فيفري المنصرم ، رأت اثنانات من الموكد

يتبع على الصفحة ١٢

كمب ديفيد بعد موت السادات

اقرأ صفحه ١٥

Enternasyonalist Proleter

Bütün ülkelerin işçileri birleşin!

Enternasyonal Komünist Partisi

Nr. 1 - Mart 1981 — Fiatı: 1 DM 2,50 FF/20 FB/1 fl/1 FS/40 Llra

Türkiye'de burjuva diktatörlüğün askeri-demokratik çarpıntıları

İşçiler, Yoldaşlar,

1980 12 Eylül günü bütün partileri ve meclisi kapatarak, anayasayı yürürlükten kaldırarak türk ordusu iktidarı açıkca eline geçirmiştir. Bu askeri darbe yoğun ekonomik, sosyal ve politik çelişkilerden oluşan uzun bir dönem içerisinde yer almaktadır. Bu dönem süresince demokratik cila ile boyanmış olan maske arkasında türk devleti, yani türk burjuvazisinin iktidarı, en içrenç kapitalist sosyal düzeni korumak için proletaryaya, yoksul köylü kitlelere ve kürt yığınlara karşı devamlı olarak baskı politikasını güçlendirmiştir.

Artık Türkiye'de 12 Eylül'den beri burjuva çıkarlarını korumak için ve işçi hareketine karşı daha düzenli ve sistemli baskıyı ve sömürmeyi sürdürmek için devletin ve ordunun, burjuva demokratik yalancı maskeye sanki saygı gösteriyormuşlar gibi mecbur kalmadan, elleri böylece tamamen serbestir: direnen işçilerin

Devamı 5 sayfada

Blida Davası

Cezayir burjuvazisi, Cezayir'de artık politik hükümlülerin bulunmadığını iddia ederken, Partimizin 5 militanı ve kontaktı, devlete karşı "komplo hazırlamak" suçundan 3 ile 10 yıl arası hapis cezasına mahkûm olmuşlardır.

Sayfa 3

Içindekiler:

-"Enternasyonalist Proleter"in görevi: Türkiyeli proletaryanın öncü güçlerinin örgütlenmesi için bir politik silah olarak sınıf mücadelesinde yer almak.

-Blida davası üzerine: Partimizin bildirgesi.

-Işkenceler, idamlar, cinayetler, katliamlar: Türkiyedeki burjuva terörün gerçek yüzüdür.

-Türkiyedeki kapitalist baskıya karşı ne cins dayanışma gerekiyor?

-Burjuvazinin silahlı güçlerini oluşturan devletin polis ve ordu kuvvetlerine ve aşırı sağcı komandolara karşı: proletaryanın (tüm göçmen ve yerli işçilerin) özsavunması zorunludur!

-Kapitalist devletlerin göçmen işçilerine karşı aldıkları idarı ve resmi tedbirlerin Hollanda'da bir örneği: Göçmenliğin kontroluna karşı!

-Iran-Irak: Eşkıyalık harbı.

-Polonyadaki işçi grevlerin öğretileri.

Bağımsız işçi partisi için Sayfa 8

Lenin: Grevler üzerine MARKSIST AÇIDAN GÜNCEL MÜCADELERIN ANLAMI Sayfa 10

Kapitalizm ve işçi göçü

Sayfa 14

Bizim Partimizi ne belirler: Marx'tan Lenine, Komünist Enternasyonalin ve İtalya komünist partisinin kuruluşuna (Livorno 1921) kadar politik devamlılığın iddiası; Enternasyonalın bozulmasına karşı, »bir ülkede Sosyalizm« teorisine karşı, Stalinist karşıdevrime karşı Komünist Solun mücadelesi; Halk-Cephesinin ve Faşizme karşı burjuva direnmenin reddi; kişiye bağlı ve parlamenter her politikaya karşı, işçi sınıfı ile bağ içinde devrimci teorinin ve örgütün zorlu tekrar kurulması.

Internationale Kommunistische Partei

Proletarier

aller Länder, vereinigt Euch!

WAS UNSERE PARTEI KENNZEICHNET: die Bedeutung der politischen Kontinuität von Marx bis Lenin und bis zur Gründung der Kommunistischen Internationale und der Kommunistischen Partei Italiens (Livorno 1921); der Kampf der kommunistischen Linke gegen die Entartung der Internationale; gegen die Theorie des „Sozialismus in einem Land" und die stalinistische Konterrevolution; die Ablehnung der Volksfronten und des bürgerlichen Widerstandes gegen den Faschismus; die schwierige Kriegsvorbereitung der revolutionären Theorie und Organisation in Verbindung mit der Arbeiterklasse und gegen jede personenbezogene und parlamentarische Politik

Zweimonatszeitung der IKP — Nr. 15 - Sept./Okt. 1981 — Preis 1 DM

Erst der Bürgerkrieg, dann der Frieden

Was war das Ergebnis der "Entspannungspolitik"? Führte sie zur endgültigen "Sicherung des Friedens", wie uns der Kreml und das Weiße Haus, Bonn und Paris weismachen wollten? Und was war das Ergebnis der "Abrüstungsverhandlungen"? Wie kommt es, daß am Ende einer Ära der Entspannung und des erklärten Abrüstungswillens die internationalen Spannungen mit der heutigen Schärfe ausbrechen und die Welt einem tödlichen Waffenlager gleicht? Es ist offensichtlich, daß Aufrüstung und Militarismus eine allgemeine Tendenz darstellen, die sich auch hinter dem Mantel des "Abrüstungswillens" fortsetzt und zuspitzt; es ist offensichtlich, daß die "Entspannung" nur einem zeitweiligen Interessenausgleich entsprach und daß dieser Ausgleich nur die Grundlage für den verschärften Ausbruch von Spannungen auf ökonomischer, politischer und militärischer Ebene schuf.

Diese Tatsachen selbst zeigen, daß keine Bewegung zur Fortsetzung der Entspannungspolitik, kein Drängen auf Wiederaufnahme der Abrüstungsverhandlungen, keine pazifistische Bewegung den Kurs auf den Krieg unterbrechen oder umkehren kann: selbst als die verschiedenen imperialistischen Staaten auf einen friedlichen Interessenausgleich aus waren, lief dieser Kurs weiter; und heute wird der imperialistische Krieg offen und auf Volldampf vorbereitet! Aber wenn die pazifistische Bewegung den Frieden nicht sichern kann, welche Funktion erfüllt sie objektiv? Wird die Angst vor dem Krieg nicht vielleicht ausgebeutet, um vor allem die Arbeiterklasse für die Sicherung anderer Interessen zu mobilisieren? Denn bei der Hervorbringung der Friedensbewegung ergänzen sich als Ursache und Träger die USA mit ihrem allgemeinen Druck auf die ganze Welt- ihrer entfesselten Politik des "dicken Knüppels" - und die UdSSR, die einen militärischen Druck auf Europa mit Betonung ihres Friedenswillens verbindet; die Sozialdemokratie, die zugleich bei Aufrüstung und Friedensbewegung mitmacht, die Gewerkschaften, die DKP usw. Was wollen Staaten und Organisationen, die lauter Tragsäulen der herrschenden Weltordnung und der bestehenden Staaten bilden, was streben sie mit der Friedensbewegung an? Es gibt zwei Möglichkeiten. Erstens: die Angst vor dem Kriege soll auf die Ebene der vilflosen Appelle und Proteste gelenkt werden, damit sie in Verwirrung und Demoralisierung verpufft und um zu verhindern, daß sie sich in Haß und Kampf gegen diese Gesellschaftsordnung verwandelt, d.h. um zu verhindern, daß eine *revolutionäre Bewegung gegen den Krieg* entsteht. Und zweitens, da sich hinter den "Friedensbestrebungen" die Kriegsvorbereitungen fortsetzen: Die Friedensbewegung soll zu einem Faktor in den imperialistischen Auseinandersetzungen werden, d.h. die Angst vor dem Krieg wird geschürt und manipuliert, um Bündnisse zu stärken, Bündniswechsel zu begünstigen, kurzum im Interesse bestimmter imperialistischer Staaten und Blöcke. Tatsächlich ergänzen sich beide Möglichkeiten, und beide Ziele werden zugleich verfolgt.

Die Vorbereitung des Weltkrieges, dessen Hauptkontrahenten die USA und die UdSSR sein werden, ist untrennbar von einem wahren Rennen, um bestehende Bündnisse zu festigen und Verbündete des Gegners zur Neutralität oder zum Bündniswechsel zu verleiten. Und dieser Kampf erfolgt heute nicht mehr allein mit den Mitteln des ökonomischen, politischen und diplomatischen, sondern auch des militärischen Drucks. Westeuropa und namentlich der Bundesrepublik kommt in der Bündnisfrage eine besondere Bedeutung zu. Beide Supermächte üben daher einen zunehmenden militärischen Druck auf dieses Gebiet aus. Die Amerikaner versuchen, die ORD auf totale Bündnistreue im kommenden Krieg gegen die UdSSR zu trimmen; die SU setzt ihrerseits die potentielle Gewalt ihres Militärapparats ein, um auf dieser Grundlage einen "friedlichen" Ausgleich mit dem deutschen Imperialismus anzubieten. In diesem Zusammenhang nutzt sie die Friedensbewegung aus; auf jeden Fall muß sie Zeit gewinnen, denn auf einem Zweifrontenkrieg mit den USA ist sie nicht vorbereitet, zumal an der anderen "Demarkationslinie" durch den Bündniswechsel Chinas eine für sie extrem ungünstige Lage entstanden ist. Der deutsche Imperialismus, dessen weitreichende Interessen durch das Bündnis mit den USA politisch und militärisch geschützt werden, sieht sich inzwischen jedoch auch dem Druck einer wachsenden ökonomischen Konkurrenz mit den Yankees ausgesetzt, während seine wachsenden Interessen im Ostblock vom politischen und militärischen Schutz der UdSSR und von einem Ausgleich mit ihr abhängen. Während die USA drängen, möchte die deutsche Bourgeoisie Zeit gewinnen, zwischen beiden Fronten lavieren und die "Entspannung" fortsetzen. Diese Politik wird ihr von ihren nationalen und imperialistischen Interessen diktiert. In diesem Zusammenhang nutzt sie die Friedensbewegung aus. Gerade wegen ihrer weltweiten ökonomischen Interessen, gerade weil sie den Rang einer imperialistischen Macht hat, gerade weil sie sich - wie sie auch handeln mag - immer "auf ein und demselben Boden imperialistischer Zusammenhänge und wechselbeziehungen der Weltwirtschaft und der Weltpolitik" bewegt, kann sich die deutsche Bourgeoisie einer Beteiligung am imperialistischen Krieg nicht entziehen. Selbst wenn sie es möchte, könnte sie es nicht.

Fortsetzung auf S. 3

In dieser Ausgabe:

Kampfmittel Hungerstreik
Kampfmittel Solidarität
Bedeutung und Grenzen von Tuwat
Sozialdemokratie und DGB als „Friedensbewegung"
Alternative Kommunalpolitik
Zur Rolle der "fortschrittlichen Kirche"
Zäher Streik der kolumbianischen Seeleute
Massenabschiebung von Tamilen
Krise der "Autonomia"
Bedeutung des Aufruhrs von Casablanca
Libanon
Repressionswelle in Iran
Das chinesische Proletariat wacht auf!

Welche Irlandsolidarität?

In Zuge der Solidaritätsbewegung mit dem heroischen Hungerstreik der irischen Gefangenen entwickelt sich eine breite Diskussion. Dabei geht es einerseits um die Bedingungen der Solidarität, andererseits um die Perspektive der revolutionären Bewegung in Nordirland.

Wir wollen uns mit der ersten Frage am Beispiel der Demo vom 6.8. in Berlin befassen, um uns dann der zweiten Frage zuzuwenden.

Angesichts der zugespitzten Situation in den 4-Blocks entsprach die Demo am 6.8. in Berlin einer dringend notwendigen Unterstützung des Hungerstreiks der politischen Gefangenen in Nordirland.

Trotz der verhältnismäßig geringen Teilnehmerzahl (ca. 500) hatte diese Demo einen kämpferischen Charakter, was sich in ihrer militanten Organisation äußerte: Selbstschutz durch komakte Demoketten und Seile an den Seiten zum Schutze gegen die sich mitmarschierenden und die Demo einkesselnden Bullenketten. Mit der Organisierung eines solchen Selbstschutzes zeigte die Demo - wenigstens ansatzweise -, daß man sich so denen die drohende Repression besser durchsetzen und schützen kann, was auch zu einer Stärkung der eigenen Kampfmoral beitr ägt.

Es bestand das gesunde Bedürfnis nach einer wirklichen Solidarität, fern von allem diesen Gelaber der Menschenrechtler, der schleimigen SL und ähnlicher Reformisten, die natürlich nicht aus ihren Löchern krochen.

Bewußt oder unbewußt wird die Notwendigkeit einer nicht lokalen, sondern internationalen Antwort auf die Repression gespürt, die ihrerseits von vornherein keine nationalen Grenzen mehr kennt. Dennoch war die Demo kein Anziehungspol für eine einheitlich breite Solidaritätsbewegung.

Dies hängt mit einer sektiererischen Auffassung von Solidarität zusammen, die allgemein vorherrscht. Es wird für un-

Fortsetzung auf S. 4

„Frust" - Kapitulation - Vereinnahmung durch den Gewerkschaftsapparat

Plädoyer für eine klassenmäßige Betriebsarbeit

In der TAZ erschien eine Reihe von Stellungnahmen zum Thema Betriebsarbeit. In fast allen wird die allgemeine Enttäuschung über die Mobilisierungsmöglichkeiten im Betrieb deutlich. Diese Enttäuschung über den proletarischen Kampf steht ohne Zweifel im Zusammenhang mit der Auflösung der linken Gruppen und mit der Tendenz zur Hinwendung zur alternativen Ideologie, welche flüchten in die bürgerlichen Gesellschaft sucht und die Klassenfrage ausklammert. Schon allein die Tatsache, daß man seit einiger Zeit einem totalen Frust drauf hat, zeigt, daß man mit Illusionen, d.h. mit falschen Erwartungen und Perspektiven, an die Betriebsarbeit herangegangen ist. Mit diesen falschen Erwartungen und Perspektiven muß man abrechnen, und nicht mit der Betriebsarbeit in allgemeinen.

Die Betriebsarbeit, um die es hier geht, entstand in Opposition zur offenen Sozialpartnerschaft der Gewerkschaftsapparate und hatte zwei Quellen. Die eine ging von den Betrieben und den Basisgliederungen der Gewerkschaften aus, von den Erfahrungen mit den wilden Streiks und der vernagelnden Aktion der Gewerkschaften. Die andere ging von der Studentenbewegung und dem damit entstandenen "linken" Ideologien aus. Mit der DKP, die auf dieser Ebene ein reines Anhängsel des Apparates ist, beschäftigen wir uns hier nicht. Als die Gruppen angeht, die aus der Studentenbewegung hervorgingen und oft sogar studentische Mitglieder in die Betriebe schickten, waren die Enttäuschung und der Verscleiß ah einprogrammiert, denn sie schwankten wechselmäßig zwischen zwei falschen Positionen: Einerseits die Arbeiterklasse sehr schnell mobilisieren und in den großen revolutionären Kampf führen zu können. Mit dieser Perspektive wurde im Grunde gar keine Betriebsarbeit geleistet, es wurden allein Phrasen gedroschen, und den apparatbörigen Kräften blieb das Feld der gewerkschaftlichen Arbeit auf der Ebene der Betriebe (geschweige denn überbetrieblich) nach wie vor voll und ganz überlassen. Damit erreichte man lediglich das Ergebnis, an Marxismus, den Kommunismus, die revolutionäre Politik und den Parteibegriff, auf die man sich leider berief, in den Augen der Arbeiter (und schließlich in den eigenen Augen!) völlig zu diskreditieren. Andererseits (und meistens mit dieser ersten Perspektive vermischt) wollte man auf gewerkschaftlicher Ebene den "langen Marsch durch die Institutionen" wiederholen, d.h. die Hebel des Apparates an sich reißen, zu welchem Zweck man die Demokratisierung der starren Gewerkschaftsstrukturen verfolgte. Damit täuschte man sich bezüglich der Natur der Apparate, die nach einer langen Erstarrung in der Nachkriegszeit wieder aufgebaut wurden, die wurden als Organe der Klassenzusammenarbeit, als gewerkschaftliche Apparate einer sozialdemokratisch beherrschten Koalition politischer Strömungen der Bourgeoisie gebildet. Eine "Demokratisierung" derartiger Institutionen, eine irgendwie geartete Ausrichtung auf ihre "Unterwanderung" bedeutet in Wirklichkeit, daß die Energien, die für die kämpferische Mobilisierung und Organisierung der Kolleqen im Betrieb eingesetzt werden sollten, verschlissen und geldhet werden im Kampf um diese "Demokratisierung" oder im Räderwerk des Apparates, daß diese Energien vom Apparat entweder in Scheinqefechten neutralisiert oder ausgenutzt und schließlich direkt art werden. Und tatsächlich ist nicht der reine "Frust" oder die Kapitulation in Form einer Abkehr von der Betriebsarbeit die wesentliche Tendenz gewesen. Die wesentliche Tendenz war die der Kapitulation in Form des Umkippens auf die Seite des Apparats, die Verrat zu nennen angesichts des Ausgangspunkts wohl Übertrieben wäre. D.h. nicht, daß man innerhalb der Basisgliederungen der Gewerkschaften wegen der damit verbundenen Gefahren nicht arbeiten soll. Aber um diese Frage geht es hier nicht, sondern darum, daß eine Betriebsarbeit mit Klassenperspektive, d.h. ausgerichtet auf die Arbeiterklasse und auf die Stärkung ihrer Kampffähigkeit trotz des Gewerkschaftsapparates (und mit Sicherheit auch gegen den Willen und die Kontrolle dieses Apparates) nicht geleistet wurde. Man hat im Gegenteil Illusionen bezüglich dieses Apparates gestärkt und, sofern das ging, als Feigenblatt des Apparates funktioniert.

Verständlicherweise wurden auch die kämpferischen Arbeiter, die sich in Opposition zu den Schwienereien der Gewerkschaften und Übernaupt zu der Gewerk-

Fortsetzung auf S. 4

Ab sofort lieferbar:

W. Polsce tak samo walka klasy robotniczej

Diese 42-seitige Broschüre mit dem Titel "Auch in Polen: der Kampf der Arbeiterklasse" enthält die polnische Übersetzung der grundlegenden Artikel zu den Arbeiterkämpfen und der allgemeinen Lage in Polen, die seit Sommer 1980 in unserer internationalen Presse erschienen sind.

Wir fordern alle Leser auf, jede Möglichkeit und jeden Kontakt auszunutzen, um sie den interessierten Leuten zukommen zu lassen.

Bestellungen bei der Kontaktadresse Preis: DM 3,-

Inhoud

INLEIDING 3

EERSTE DEEL: Terugkeer naar het revolutionaire kommunisme van Marx en Lenin 5

I Het kapitalisme roept de kommunistische revolutie op
1. Het imperialisme bereidt opnieuw de oorlog voor . . 5
2. De burgerlijke hervormingen kunnen niet verhinderen dat de ellende toeneemt 7
3. De anarchie van de markt kan niet beheerst worden . 9
4. De burgerlijke rechten zijn een mystifikatie voor de uitgebuite klasse 11
5. De burgerlijke staat moet niet gedemokratiseerd maar verwoest worden 14
6. De maatschappij is meer dan rijp voor het kommunisme 15
7. Het proletariaat is de doodgraver van het kapitalisme 18

II De arbeidersklasse bezit in haar verleden de wapens om te overwinnen
1. Het marxisme is de theorie van de klassepartij . . 22
2. De Kommunistenbond 24
3. De Internationale Arbeidersassociatie (de Eerste Internationale) 25
4. De Socialistische Arbeidersinternationale (de Tweede Internationale) 26
5. De Kommunistische Internationale (de Derde Internationale) 28
6. De strijd tegen de degeneratie van de Internationale en tegen het stalinisme 32
7. De Internationale Kommunistische Partij 35

TWEEDE DEEL: De doelen, de wegen en de middelen van de kommunistische wereldrevolutie 38

I De positie van de partij tegenover de grote politieke tendenzen van het imperialisme
1. De proletarische revolutie en de valse socialismes 38
2. De reaktionaire illusie van de terugkeer naar de liberale vormen van het kapitalisme 39
3. De leugen van de gelijkheid van de naties onder kapitalistisch regiem 41
4. Het onvoorwaardelijke verzet tegen elke burgerlijke regering 42

5. De stalinistische kontrarevolutie en de terugkeer tot het revolutionaire perspektief . . . 43
6. Het revolutionaire defaitisme in de imperialistische oorlog 44
7. De behoefte aan de sterk gecentraliseerde eenheidspartij van de wereldrevolutie 45

II De taken van de kommunistische wereldrevolutie
1. De verovering van de politieke macht 48
2. Het instellen van de proletarische diktatuur, en haar kenmerken 48
3. De proletarische diktatuur en de boerenbevolking . 51
4. De proletarische diktatuur en de onderdrukte volkeren en nationaliteiten 52
5. De taken van de eerste zegevierende diktaturen . . 53
6. De grote doelen van de revolutionaire omvorming . . 54
7. Het kommunisme en het afsterven van de staat . . . 58

III Internationale oriëntaties van de partij-aktie
1. De taken van de kommunistische partij 58
2. De verdediging van de levens- en werkomstandigheden van de arbeidersklasse 59
3. De strijd voor de systematische organisatie van de arbeidersklasse 62
4. De houding van het proletariaat ten opzichte van de middenlagen en de boerenbevolking 65
5. De verdediging van de strijdvoorwaarden van de uitgebuite massa's, en de strijd tegen het kapitalistische geweld en onderdrukking 67
6. De strijd tegen het burgerlijke militarisme en de voorbereidingen van de imperialistische oorlog . . 69
7. De strijd tegen de imperialistische onderdrukking . 70
8. De strijd voor de voltooing van de laatste burgerlijke taken in de Derde Wereld 71
9. De strijd voor de wedergeboorte van de internationale proletarische solidariteit 72

BESLUIT 73

BIJLAGE 1: De principes van het kommunisme 75
BIJLAGE 2: Bibliografie van de kommunistische beweging . 76

No. 7 - September 1981

Price per copy U.K. 50 p.— U.S. and Canada $1.00
Belgium: 50 FB— France: 6 FF — Germany: 3 DM— Italy: 1.000 Lire

communist program

ORGAN OF THE INTERNATIONAL COMMUNIST PARTY

CONTENTS

- The Class Struggle Is More Alive Than Ever 1
- The Blida Trial 7
- Poland Confirms : The Need for Organization, the Need for the Party 13

THE VOLCANO OF THE MIDDLE EAST

- The Agonizing Tranformation of the Palestinian Peasants into Proletarians 19
- The Israel-Egypt Peace Treaty and the New Imperialist Order in the Middle East 33

- The Democratic Principle 45
- The Social Imperialism of the Spartacists or An Obituary on a Living Tendency 65
- Reinforcement of the Bourgeois Dictatorship in Turkey 73
- The Chinese Proletariat Is Awakening! 77

WHAT DISTINGUISHES OUR PARTY

is the political continuity which goes from Marx to Lenin, to the foundation of the Communist International and the Communist Party of Italy (Livorno, 1921); the struggle of the Communist Left against the degeneration of the International, the struggle against the theory of « socialism in one country » and the stalinist counter-revolution; the rejection of the Popular Fronts and the Resistance blocs; the difficult task of restoring the revolutionary doctrine and organization in close interrelationship with the working class, against personal and electoral politics.

5. In difesa della continuità del programma comunista . . . . . f 6,- / 90 fb
6. Elementi dell'economia marxista. Sul metodo dialettico. Comunismo e conoscenza umana . f 6,- / 90 fb
7. Partito e classe . . . . . f 7,50/110 fb
8. "L'estremismo, malattia infantile del comunismo", condanna dei futuri rinnegati . f 6,- / 90 fb
9. Per l'organica sistemazione dei principi comunisti . . . . . f 5,- / 75 fb

frans

1. Communisme et fascisme . . . . . uitverkocht
2. Parti et classe . . . . . f 4,- / 60 fb
4. Eléments d'orientation marxiste. Les trois phases du capitalisme. Guerres et crises opportunistes . . . . . in herdruk
5. La "Maladie infantile", condamnation des futurs renégats . . . . . f 3,50/ 50 fb
6. Force, violence, dictature dans la lutte de classe . . . . . uitverkocht
7. Défense de la continuité du programme communiste . . . . . f 15,- /225 fb

ONZE INTERNATIONALE PERS

de proletariër, nederlands/frans, tweemaandelijks

communist program, engels, jaarlijks

proletarier, duits, tweemaandelijks

kommunistisches programm, duits, viermaandelijks

el oumami, arabisch/frans, maandelijks, voor de maghreblanden

enternasyonalist proleter, turks, driemaandelijks

el comunista, spaans, maandelijks

el proletario, spaans, tweemaandelijks, voor latijns-amerika

el programa comunista, spaans, driemaandelijks

o proletário, portugees

il programma comunista, italiaans, tweewekelijks

kommounistikó prógramma, grieks, driemaandelijks

le prolétaire, frans, tweewekelijks

programme communiste, frans, driemaandelijks

de proletariër

INTERNATIONALE KOMMUNISTISCHE PARTIJ

ijlage voor nederland en België bij 'le prolétaire' | nr 16 | f1,35/20f

STBUS 199, 1060 BRUSSEL 6 | POSTGIRO: 000-0943681-85 TNV J. ARNOLDY, LUIK (BELGIË) | OKTOBER 198

ONS «PACIFISME» TEN AANZIEN VAN KERNWAPENS: EERST DE BURGEROORLOG, DAARNA DE VREDE.

er de hele wereld en met name in Nederland ook in België) is het vraagstuk van vre- en oorlog aan de orde van de dag. In het ofdartikel nemen wij de opvattingen van de linkse partijen onder de loep en lichten daar- ij duidelijk onze opvattingen naar voren men. Dat gebeurt nog eens apart in enkele ddstukken uit ons Manifest (dat binnen- al verschijnen).

Uit ons Manifest: VAN DE CRISIS VAN DE BURGERLIJKE MAATSCHAPPIJ NAAR DE KOMMUNISTISCHE WEREREDREVOLUTIE

POLEN, 1 JAAR LATER

een korte terugblik op de ervaringen van 12 maanden arbeidersstrijd in het Oostblok-land olen. De reformistische krachten zoals met ame de leiding van Solidariteit vormen een istakel voor de noodzakelijke volgende stap n het poolse proces.

in het frans:

EN TEGEN DE AFLEIDINGEN VAN DE VERKIEZINGEN EN VAN HET EDERALISME! VERENIGDE KLASSENSTRIJD VAN HET PROLETARIAAT! ERNBEWAPENING/ WAT ER ACHTER HET NEUTRALISME ZIT EEN ANTWOORD OP DE REPRESSIE? (2)
ORRESPONDENTIE MET HET OHK
E EERSTE STAPPEN NAAR DE AUTONOME ORGANISATIE VAN EET PROLETARIAAT!
AKBONDSNOTITIES: BOEL, CATERPILLAR
OLITIEKE NOTITIE / DE IES EN DE ONLUSTEN IN BRIXTON
ARTIJLEVEN / OVER DE RAZZIA IN SCHAERBEEK

POLITIEKE NOTITIES:

- de PvdA en de buitenlanders (Rotterda

Politiek tegen de arbeidersklas- se gericht door de PvdA in Rot- terdam (met steun van de CPN).

- de nieuwe regering

De PvdA (en dus het FNV) erin om de burgerlijke politiek te helpen uitvoeren.

VLAANDEREN:

- de PvdA en de Ral en de strijd bij Boel

Welke lessen trekken deze ex- treemlinkse partijen uit deze staking (of trekken zij niet)?

VAKBONDNOTITIES:

VLAANDEREN:

- Boel: Is staken op zich voldoende?

De lessen uit de staking bij Boel. Dat de strijdbare arbei- ders er lering uit trekken!

- Reaktie op ons artikel over het OHK

Wij ontvingen een reaktie van iemand van het OHK op ons ar- tikel:"De Krukhaak: een natio- nalistische 'valse noot'?" (in De Proletariër nr. 13). Wij publiceren graag hun reaktie. Zie voor onze inschatting en waardering voor de posities en het werk van het OHK ook het volgende artikel:

Over het artikel in de Krukhaak: «Aanstelling delegee